

LORNA BYRNE

Autoarea bestsellerului
ÎNGERI ÎN PĂRUL MEU

*De unde vine
iubirea*

De unde vine iubirea vă va schimba modul de gândire cu privire la iubire, va răscoli iubirea pe care o purtați în suflet și vă va ajuta să aveți mai multă compasiune, să fiți mai fericiți și vă va schimba viața vouă și celor din jurul vostru.

Lorna Byrne, femeia mistică irlandeză care vede îngeri la fel de limpede ca pe ceilalți oameni, ne dezvăluie pentru prima dată că ea înțelege iubirea ca pe o forță fizică. Asta îi conferă o perspectivă unică asupra iubirii.

Noi toți ne naștem ca iubire pură, dar Lorna îi vede pe aproape toți adulții având ceva asemănător cu o cingătoare de metal transparentă în jurul inimii, care ține încuiată cea mai mare parte a iubirii. Nu putem distruge iubirea, iar în această carte Lorna ne învață cum putem elibera tot mai mult din această iubire și să ne iubim pe noi înșine și pe ceilalți din jurul nostru tot mai mult.

www.lornabyrne.com

30R

ISBN 978-606-609-701-7

9 786066 097017

www.rao.ro
www.raobooks.com

LORNA BYRNE

*De unde vine
înbirea*

editura rao

CUPRINS

- 1 Suntem toți iubire pură / 7
- 2 Învățând să te iubești din nou / 21
- 3 Legăturile iubirii frățești / 37
- 4 Prietenia este iubire / 53
- 5 Iubirea față de străini / 72
- 6 Iubește-ți părinții / 80
- 7 Iubirea față de animale / 95
- 8 Iubirea față de copii / 108
- 9 Luați decizia să vă iubiți viața / 115
- 10 Iubirea față de planetă / 131
- 11 Așteptările noastre nerealiste
față de iubirea romantică / 142
- 12 Iubește-ți dușmanii și pe cei pe care
îți vine greu să-i iubești / 158
- 13 De unde vine iubirea / 177

Suntem toți iubire pură

Suntem toți iubire pură. Dar cei mai mulți dintre noi am întemnițat această iubire în noi înșine și refuzăm să o eliberăm. Totuși, iubirea aceasta continuă să existe. O putem închide, dar n-o putem distruge și avem întotdeauna potențialul de a o elibera. Mai întâi de toate, o eliberăm învățând cum să ne iubim din nou. Dacă nu ne putem iubi, nu-i putem iubi nici pe alții.

Iubirea este cea mai puternică forță din lume; vine din sufletul nostru. Iubirea este cea care ne aduce bucuria și fericirea în viață; iubirea este cea care ne ajută să alegem calea cea bună și care ne împinge înainte, indiferent ce se ni se întâmplă în viață; iubirea este cea care dă valoare vieții.

Iubirea este precum soarele; este forța noastră vitală, care transcende totul. Și totuși, îngerii continuă să-mi arate cât de mulți oameni nu se iubesc destul, și, prin urmare, cât de

puțină iubire există cu adevărat în viața noastră – și cât de multă ar putea fi. Starea lumii în care trăim este o dovadă a absenței acestei iubiri.

Oamenii consideră că iubirea ar trebui să fie numai lapte și miere – dar adevărul este că iubirea adesea doare. Atunci când ne deschidem în fața iubirii, ne deschidem și în fața durerii. Atât de mulți dintre noi am învățat încă de când eram copii să ne împietrim inima, să întemnițăm iubirea de teamă să nu fim răniți! Întemnițându-ne iubirea, devenim și noi, și lumea în care trăim mai răi, mai egoiști și mai triști. Închizându-ne iubirea profund în adâncuri, ne diminuăm umanitatea.

Încă de când eram copil, îngerii m-au învățat totul despre iubire și m-au ajutat să văd fizic forța iubirii.

Văd îngeri tot timpul. Îi văd de când mă știu. Din prima clipă în care am deschis ochii, după ce m-am născut, îngerii erau acolo – chiar dacă atunci nu știam că sunt îngeri. Încă îi văd la fel de clar cum îmi văd fiica stând în fața mea, la masa din sufragerie. Nu a existat zi în care să nu fi văzut îngeri. Îngerii sunt cei mai buni prieteni ai mei, însoțitorii și dascălii mei.

Prima dată când am înțeles că îngerii mă învață despre iubire aveam cinci ani. Stăteam la masa din bucătărie, acasă, în Old Kilmainham, Dublin, cu părinții și surorile

mele. La noi venise un musafir care adusese un desert minunat: un tort de ciocolată. Noi, copiii, eram foarte entuziasmați, pentru că părinții mei rareori își permiteau să cumpere un tort. Masa era înconjurată de îngeri. Unul dintre îngeri mi-a spus să-mi urmăresc tatăl cu atenție. Am făcut ce mi-a cerut. Uitându-mă cu atenție, am observat ceea ce părea să fie o ceață catifelată, care ieșea blând din tatăl meu. Părea să iasă din fiecare por al ființei lui, din întreg trupul, deplasându-se spre mama mea. Am privit-o pe mama și mi-am dat seama că și din ea ieșea o ceață similară. Cele două cețuri se atinseră și se împletiră. Ceața nu avea culoare, dar strălucea așa cum gheața strălucește în lumina soarelui.

Și atunci a fost prima dată când mi-am dat seama că pot vedea fizic forța iubirii și că n-aș fi văzut-o fără ajutorul îngerilor.

Tata tăia tortul și începuse să mă servească pe mine prima, dar mama l-a oprit, spunându-i cu asprime că sora mea ar trebui să primească prima felie. Tata a ridicat privirea, ca și cum îl înțepase ceva, iar ceața a părut să se retragă, întorcându-se la el. Forța iubirii pe care o văzusem între ei dispăruse. Îngerii mi-au spus că acel comentariu mănios al mamei îl făcuse să-și retragă iubirea și s-o întemnițeze. Tata era rănit și confuz, pentru că nu alesese în mod voit un copil în defavoarea celui alt; mă

servea pe mine prima doar pentru că eram mai aproape de el decât sora mea.

Iar acesta avea să fie doar primul dintr-o serie de cazuri numeroase când aveam să văd această forță a iubirii. O văd atunci când cineva are gânduri iubitoare față de o altă persoană sau de un lucru. Dar n-o văd la oricine sau oricând. Să fiu sinceră, n-o văd pe cât de des mi-aș dori. O văd, probabil, la o persoană din cele douăzeci cu care mă întâlnesc într-o zi obișnuită.

Încă nu știu să descriu mai departe cum arată această forță a iubirii. Nu seamănă deloc cu o aură sau cu o energie, nici cu o rază de lumină. Deși uneori este total diferită, eu reușesc să o văd.

Îngerii nu m-au învățat doar să văd forța iubirii, ci și cum să-i văd și să-i măsoar intensitatea – așa cum măsoară temperatura.

Iubirea e cel mai puternic lucru de pe pământ.

Îngerii m-au învățat tot ceea ce știu. Îngerul Mihail și Îngerul Hosus sunt, probabil, îngerii care m-au învățat cele mai multe lucruri – în afara îngerului meu păzitor, despre care nu am voie să vorbesc. Pe Îngerul Mihail l-am întâlnit pentru prima dată când eram copil. Aproape

Întotdeauna îmi apare sub înfățișarea unui bărbat atrăgător. Pe Îngerul Hosus l-am cunoscut atunci când am văzut pentru prima dată forța fizică a iubirii. El îmi apare ca un bătrân dascăl de modă veche, îmbrăcat cu o robă și purtând o pălărie ciudată. Este foarte învățat și înțelept și se pricepe de minune să mă înveselească și să-mi redea încrederea în mine. A început să mă ajute cu mulți ani în urmă, când, elevă fiind, din cauza dislexiei mele, aveam probleme la învățătură și mă consideram foarte proastă, și mă ajută și acum, când scriu și dau interviuri.

Mai există un înger, al cărui nume nu-l cunosc și pe care nu l-am văzut prea bine niciodată, care este în preajma mea când mi se predau lecții despre iubire. Acest înger era în bucătărie când am văzut iubirea dintre mama și tata, și este cu mine acum, când scriu despre forța iubirii. Îngerul pare întotdeauna să stea la dreapta mea, puțin în spatele meu, dincolo de raza privirii mele; ca și cum atât mi-ar fi permis să văd. Am pus întrebări despre acest înger, dar nu mi s-au dat alte amănunte. Îl consider un tip special de înger-dascăl, trimis să mă ajute să înțeleg mai multe despre iubire, pentru a împărtăși aceste cunoștințe cu voi.

După ce îngerul fără nume mi-a arătat cum să văd fizic forța iubirii, m-a învățat cum să-i măsoar intensitatea. Cum pe atunci nu aveam decât șase sau șapte ani, acest înger m-a învățat

folosindu-mi degetele. Când dorea să-mi indice că forța iubirii pe care o vedeam avea gradul trei de intensitate, îmi îndoia două degete de la mână, ca să le lase pe celelalte trei ridicate. În timp ce-și predă lecția, stătea în spatele meu și, ori de câte ori încercam să mă întorc să-l privesc, îmi era fizic imposibil, ca și când o forță m-ar fi împiedicat.

Dacă aș fi învățat să măsoar forța iubirii ca adult, cred că îngerul ar fi ales alte metode de predare. Dar așa am învățat și tot așa măsoar intensitatea iubirii și astăzi.

Mai toată iubirea pe care o văd măsoară între 1 și 10, dar uneori am privilegiul de a mi se arăta o iubire care depășește limita; cred că este de ordinul 100. Acest număr – 100 – este cel mai mare număr pe care l-am putut înțelege copil fiind, când îngerul fără nume mă învăța să măsoar.

Este atât de frumos să vezi o iubire de o așa intensitate, de 100! Aceasta reflectă puritatea iubirii care vine din profunzimea ființei. Totuși, este atât de greu de descris; este transparentă precum cristalul și plină de o lumină caldă, iar forța iubirii strălucește în jurul persoanei și se propagă din ea.

Mă bucură enorm când văd iubire de o asemenea intensitate. Mă copleșește emoțional și mă lasă fără cuvinte. Mă atinge în adâncurile făpturii mele și îmi trezește întreaga iubire. Îi pot simți efectele săptămâni de-a rândul.

Nu știu dacă simt forța iubirii altfel decât alții. Îngerii mi-au spus că oricine poate simți iubirea. Totuși, pentru că îngerii m-au ajutat să conștientizez iubirea și m-au învățat cum să o văd fizic, sunt mai sensibilă decât alții.

Îngerii mi-au spus că Dumnezeu mi-a dat darul de a vedea forța iubirii ca să pot trezi iubirea care se află în noi toți.

Cu toții suntem născuți iubire pură. Ca bebeluș în pântecul mamei, iubim necondiționat. La naștere, fiecare dintre noi strălucește de iubire pură, fie că suntem doriți sau nu, fie că mamele noastre au sau nu o sarcină ușoară. Ca nou-născuți, știm că suntem perfecți și că merităm iubire și simțim iubire pură pentru noi și pentru toți cei din jurul nostru.

Totuși, aproape imediat, această forță a iubirii începe să se atenueze. Având chiar și cei mai iubitori părinți, bebelușul începe să simtă răceala și lipsa de iubire din lume și începe să se protejeze, întemnițând această iubire în străfundul ființei.

Îngerul fără nume m-a învățat să văd cum arată fizic încarcerarea iubirii. Aveam cam opt ani când m-a învățat asta. Trăiam în casa verisorului meu din Ballymun, pentru că acoperișul căminului nostru din Old Kilmainham se prăbușise. Era o zi frumoasă de primăvară și mă întorceam de la magazin, de unde cum-părasem lapte pentru mama. Îngerul fără nume și-a făcut apariția lângă mine. Un grup

de băieți se juca pe stradă, iar îngerul mi-a arătat un băiat costeliv, de vreo cinci ani, îmbrăcat în pantaloni scurți și cu o cămașă care îi atârna afară din pantaloni, spunându-mi să-l privesc cu atenție. Pe când îl urmăream cu privirea, băiatul s-a întors spre mine și m-a privit. Îngerul mi-a permis să văd ceva ce semăna cu o bandă în jurul trupului băiatului, la nivelul inimii. Este greu de descris; era transparentă, ca o pojghiță de gheață, dar dură și rece.

Era ca și când iubirea din el era întemnițată, ca să nu poată fi rănit din nou. Îngerii m-au întrebat dacă simt ceva. Simțeam trauma și durerea băiatului, dar și iubirea care nu putea evada, iar asta mă distrugea.

Am vrut să-l îmbrățișez; m-am îndreptat spre el și, apropiindu-mă, am văzut că avea lacrimi în ochi. L-am salutat și am întins mâna, dar băiatul a fugit.

Îngerul mi-a spus că își întemnițase iubirea și că îi era teamă de afecțiune, de a mea sau de a oricui altcuiva. Mi-a părut rău că nu aveam dulciuri în buzunare, ca să-i pot da. Ca un copil ce eram, l-am întrebat pe înger dacă o bomboană ar schimba situația. Nu-i vedeam chipul îngerului – nu l-am văzut niciodată –, dar am simțit că îmi zâmbea, răspunzându-mi că bunătatea, un gest de iubire, din partea oricui, chiar și a unui străin, l-ar putea ajuta să-și elibereze o parte din iubire.

Uneori, inconștient, eliberăm o parte din iubire. Când auzim de o tragedie care a avut loc în altă parte a lumii, ne simțim cuprinși de o enormă tristețe și compasiune. Nu cunoaștem persoanele afectate, dar ne pare rău pentru ele. Suntem impresionați. Iubirea din noi prinde viață și o eliberăm parțial.

Îmi amintesc faptul că m-am întâlnit cu o femeie pe stradă, chiar după ce auzisem știrile despre tsunami-ul din 2004, din Asia de Sud-Est. Nu aflasem nimic despre dezastru, așa că am fost înmărmurită de puterea iubirii pe care o vedeam venind dinspre ea și nu știam ce o determinase. Era ca o tornadă de iubire care exploda din fiecare părticică a trupului ei; de parcă toate zidurile pe care le construise în juru-i ca să se apere de durerea iubirii fuseseră distruse de puterea emoțiilor și a iubirii pe care o simțea.

Simțim iubirea prin emoții, iar acestea ne tulbură, ajutându-ne să eliberăm iubirea din noi, pe care încercăm să o ținem înlănțuită. Mulți dintre noi facem tot ce ne stă în putință să împiedicăm trezirea la viață a iubirii din noi, să nu ne permitem să simțim această compasiune. Decidem că, dacă un eveniment nu ne afectează personal, nu ar trebui să ne emoționeze – doar nu ne afectează viața. Și totuși, o face. Atunci când nu ne permitem să simțim compasiune și iubire pentru semenii noștri, chiar și pentru străini, devenim mai puțin

umani, iar asta permite emoțiilor precum ura și mânia să prospere. Devenim mai reci, chiar față de cei la care ținem.

Se pare că uităm să ne pese de noi și să ne iubim. Îngerii îmi spun că este foarte important pentru fericirea noastră să ne iubim. Mi se arată că majoritatea oamenilor nu se iubesc suficient, de parcă am fi uitat importanța iubirii de sine.

Din nou, îngerul fără nume, care m-a învățat atât de multe despre iubire, m-a învățat și cum să recunosc forța iubirii atunci când este îndreptată spre sinele individului. Să fiu sinceră, n-am văzut-o foarte des în familia mea. Prima dată când îmi amintesc să o fi văzut aveam cam șapte-opt ani. Îmi amintesc că am mers la o petrecere de Crăciun acasă la bunica. Acolo erau foarte mulți oameni. Îngerul fără nume mi-a spus să fiu atentă la camera de zi. Unchiul meu Peter stătea acolo cocoțat pe brațul unui fotoliu mare și confortabil. Am văzut forța iubirii născându-se din el, înaintând și apoi apropiindu-se din nou de el, ca un val. Vedeam că este forța iubirii, aceeași pe care o văzusem între mama și tata, dar care era scăldată în iubirea care venea din interior. Unchiul părea atât de fericit, fericit că există.

Iubirea lui de sine era atât de atrăgătoare; îmi doream să fiu lângă el. În acel moment, m-a văzut și m-a chemat la el. M-am așezat fericită pe genunchiul lui și, în același timp,

amțeam și vedeam liniștea și mângâierea iubirii lui de sine, ceea ce mă făcea din când în când să chicotesc, iar unchiul mă privea întrebător, ca și când s-ar fi gândit la ce era în mintea acestui copil ciudat.

Iubirea pentru noi sau pentru alții ne ajută să ne conectăm mai profund cu propria spiritualitate, cu sufletul nostru. Dacă singurul lucru pe care îl veți desprinde din cartea aceasta va fi cum să învățați să vă iubiți mai mult, acesta va schimba atât viața voastră, cât și pe a celor din jur. În următorul capitol, vă voi spune mult mai multe despre importanța acestei iubiri, despre modul în care vă puteți iubi mai mult.

Toate ființele umane, indiferent de religie și de credințe, au un suflet. Dumnezeu ne iubește pe toți atât de mult, încât ne-a dat fiecăruia o scânteie din el. Această scânteie din lumina lui Dumnezeu este sufletul nostru, cu care ne conectăm mai profund atunci când ne deschidem în fața iubirii.

Iubirea e iubire; este întotdeauna la fel, dar îngerul fără nume mi-a arătat că mulți oameni au o perspectivă foarte îngustă despre iubire – o consideră ceva care se naște doar între două persoane sau într-o familie. Întâlnesc atât de mulți oameni care își doresc iubirea cu disperare, dar care cred că singurul mod de a o avea este printr-o poveste de dragoste și din cauza aceasta nu reușesc să vadă că iubirea –

sau măcar șansa de a iubi – se află deja în viața lor. Ei nu reușesc să înțeleagă că există multe moduri în care putem iubi.

Într-o zi, pe când aveam unsprezece ani, mă aflu în garajele vechi din spatele marelui motel din County Clare, în care lucra bunica mea. Îngerul fără nume și-a făcut apariția și mi-a spus să-mi urmăresc bunicul, dar pe furiș, ca să nu mă vadă. Bunicul meu era un om tăcut, care își pierduse un picior luptând pentru independența irlandezilor și care, drept urmare, se deplasa cu greutate. L-am urmărit în liniște și l-am văzut cum a intrat într-unul dintre șoproane și a tras cu ochiul înăuntru. Vedeam cum iubirea se revarsă din bunicul meu, dar în același timp, l-am văzut șocat și nefericit. M-am întrebat ce se petrece.

L-am văzut scoțându-și o batistă albă din buzunar și aplecându-se cu mare greutate.

Când am văzut ce a ridicat, am înțeles ce se întâmplase. În batistă erau două păsărele – doi pui de rândunică. Pe zid, undeva sus, se afla un cuib de rândunici și, cumva, habar n-am cum, acești doi pui căzuseră.

Expresia plină de iubire de pe chipul bunicului meu și forța iubirii care se revărsa din el spre cele două păsări m-au emoționat nespuse de mult. Îngerul fără nume de lângă mine mi-a spus: „Aceasta este iubirea. El și-a închis dragostea, din cauza vieții dure pe care a dus-o“. M-am gândit cu tristețe la cei doi copii ai lui

despre care mi se spusese că muriseră de tineri într-un mod tragic. „Iubirea pe care o simte pentru aceste păsări este aceeași iubire pe care ai văzut că și-o arată părinții tăi unul altuia. Trist este că bunicului tău i se pare mai ușor să arate iubire unei păsări decât propriei familii.“

Bunicul meu s-a apropiat cu greu de ușă, cu bastonul într-o mână, iar în cealaltă, ținând grijuliu păsările.

La puțin timp după aceea, când am intrat în bucătărie, am văzut că bunicul pusese cu multă grijă pușorii într-o cutie, să le fie cald și că îi hrănea cu lapte calduț folosind o pipetă. A avut grijă de păsări câteva săptămâni, uneori dându-mi și mie voie să-l ajut să le hrănească, până când au fost suficient de puternice încât să se descurce singure, iar atunci le-a eliberat.

Îngerul fără nume mi-a spus că iubirea e iubire, dar că putem iubi în multe moduri. Toți avem în noi această iubire pură. Ca nou-născuți, suntem plini de iubire și, indiferent ce ni se întâmplă de atunci, acea iubire este încă în noi. Indiferent ce am trecut prin viață sau ce am făcut noi altora, iubirea din noi nu se diminuează; însă noi toți întemnițăm o mare parte din această iubire, dacă nu chiar pe toată, undeva adânc în sinea noastră. Și trebuie să învățăm din nou cum s-o arătăm.

A simți iubire, indiferent pentru ce anume, ne ajută să animăm și să eliberăm și mai multă

LORNA BYRNE

iubire. Iubirea este animată prin experiența personală a iubirii: simțind-o, având gânduri iubitoare sau văzând-o. Învățăm să iubim unul de la celălalt.

Îngerii mi-au spus că toți putem să învățăm să iubim mai des și mai intens. De aceea am scris această carte.

2

Învățând să te iubești din nou

Fiecare nou-născut pe care îl văd strălucește de iubire, o strălucire pe care o văd cum se naște din suflet. Într-un nou-născut, care de abia a venit din ceruri, văd sufletul mult mai avansat în trup, iar sufletul și trupul par să fie mai aproape unul de celălalt. Acest lucru face ca sufletul unui bebeluș să pară mai strălucitor și mai luminos.

Dumnezeu a creat legătura dintre suflet și iubire, pentru a ne spori umanitatea. Dar dacă nu ne iubim pe noi, toată iubirea noastră pentru ceilalți este diluată. De aceea Isus Cristos a spus: „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși“. Dacă noi nu ne iubim, nu suntem capabili să-i iubim pe ceilalți.

Toți bebelușii sunt iubire pură. Ei se iubesc în întregime și știu că sunt perfecți, unici și că merită iubire. Și totuși, chiar din primele luni ale vieții unui bebeluș, văd cum această strălucire se atenuează, iar până la vârsta de zece

ani – și, uneori, chiar mai devreme de atât – strălucirea se diminuează foarte mult, o bună parte din această iubire fiind întemnițată de copii din dorința de a se proteja, pentru a nu mai fi răniți.

Dumnezeu nu ne permite să distrugem, să pierdem sau să diminuăm iubirea. Dar putem să ascundem mult din ea, ca și cum am pune-o într-o cușcă și am azvârli cheia.

Dacă toți am străluci de iubire pură, așa cum o făceam când eram nou-născuți, am trăi într-o lume complet diferită. Toți am fi încrezători în noi înșine și ne-am cunoaște darurile. A te iubi pe tine nu e vanitate, egoism sau narcisism. Iubirea de sine se referă la evaluarea pozitivă a propriei ființe și la iubirea omului care ești. Nimeni nu este perfect – nici eu, nici tu –, dar, dacă ne-am iubi, ne-am concentra pe ceea ce ne face plăcere și pe ceea ce putem face mai bine și nu ne-am mai face probleme cu privire la domeniile la care nu ne pricepem sau care ne depășesc. Nu ne-am mai critica atât de mult și nici nu ne-ar mai face plăcere să-i călcăm pe alții în picioare. Ar fi mult mai puțină gelozie, egoism sau lăcomie pe lume. Viețile noastre ar fi mai simple și mai vesele.

Am fi cu adevărat întregi, ne-am atinge potențialul cu care ne naștem, am deveni oamenii care ar vrea Dumnezeu să fim. Ne-am putea transforma viața pe pământ într-o imagine a

raului. Poate credeți că este un vis de neatins, dar Dumnezeu mi-a dovedit că se poate.

Încă de când eram copil, mi s-a permis să văd ceea ce eu numesc „bebeluși strălucitori“. Aceștia sunt copii care nu și-au întemnițat iubirea, ci și-au păstrat acea iubire pură pe care o aveau ca bebeluși. Probabil că ar trebui să-i numesc „copii strălucitori“ sau „tineri strălucitori“, însă îi asociez întotdeauna cu bebelușii pentru că, atunci când văd sufletul unui „bebeluș strălucitor“, acesta emană lumina specială a unui nou-născut.

Văd cum „bebelușii strălucitori“ luminează atât de puternic, încât mă întreb dacă nu-i pot vedea și alții – dar se pare că nu. Oamenii sunt incredibil de atrași de ei, deși nu știu de ce, și își doresc să se afle tot timpul în preajma lor. „Bebeluşii strălucitori“ sunt mai evoluati din punct de vedere spiritual; le văd sufletele și trupurile înlănțuite; ei sunt o dovadă a ceea ce toți putem deveni.

Din nefericire, pentru că această lume nu e pregătită pentru persoane precum bebelușii strălucitori, Dumnezeu nu le permite să trăiască prea mult. Toți „bebeluşii strălucitori“ pe care i-am văzut – cam doisprezece până acum – s-au născut cu defecte fizice. Cel mai în vârstă pe care l-am văzut avea 16 ani; și asta se întâmpla acum câțiva ani și știu că s-a întors în ceruri. Totuși, cât timp sunt aici pe pământ, „bebeluşii strălucitori“ nu-și sesizează

imperfecțiunile – ei sunt iubire pură și, indiferent ce li se întâmplă, nu-și întemnițează niciodată iubirea. „Bebelușii strălucitori“ sunt un simbol al speranței pentru viitor; ei ne arată cum am fi dacă nu ne-am înăbuși iubirea.

Uneori și cel mai simplu lucru îi poate face pe copii să-și piardă strălucirea și să-și întemnițeze iubirea. Am văzut de câteva ori acest fenomen. Îmi amintesc că mi-am dus băiatul mai mare, Christopher, la aniversarea unui vecin, pe când avea șapte sau opt ani. Am ajuns târziu, iar petrecerea era în plină desfășurare. Locul era plin de copii entuziaști și de îngeri. Eu și alte mame beam ceai și discutam, urmărindu-i pe copii. Mama sărbătoritului organiza jocuri de petrecere și, pentru câștigători, exista un coș cu premii. Unul dintre băieței a fost în culmea fericirii când a câștigat un premiu. Îngerii din cameră l-au înconjurat; strălucind de iubire, și-a băgat mâna în coșul cu premii și a despachetat emoționat premiul pe care îl câștigase, însă premiul ales era distrus, iar el a fost foarte dezamăgit. Suspinând, părea să-și retragă toată iubirea în interior. Îngerii mi-au permis să văd ceva ce semăna cu o bandă de argint care a apărut în jurul trupului copilului, la nivelul inimii; era transparentă, ca o pojghiță de gheață, dar dură și rece. Un înger s-a aplecat și a atins banda. Știu că încerca să oprească băiatul din a-și închide iubirea. Am urmărit cum strălucirea iubirii care emana din băiat

dispărea treptat. Mi-a părut atât de rău; inima mea a plâns și am rostit o rugăciune pentru el.

M-am apropiat de fiul meu Christopher și l-am întrebat dacă n-ar vrea să împartă premiul câștigat cu băiețelul. Christopher a spus că da și amândoi am mers să-i vorbim băiatului. Din păcate, era prea târziu; băiatul retrăsese o parte semnificativă din iubirea de sine, ca și cum o pusese într-o cușcă pe care o închisese pentru a evita posibilitatea de a fi dezamăgit sau rănit din nou.

Este atât de trist! Poate fi cel mai simplu lucru; nu trebuie neapărat să fie vorba despre o lipsă majoră.

Toți părinții doresc să-și protejeze copiii de loviturile grele ale vieții și totuși nu pot; copiii sunt aici să își trăiască și să experimenteze propriile vieți, cu urcușurile și coborâșurile lor.

Pe când era copil, fiul meu Owen avea un cățeluș pe care îl adora și căruia îi acorda multă iubire. Și atunci, într-o zi, pe când băiatul meu avea șapte ani, câinele a fost lovit de o mașină și ucis. Nu voi uita niciodată imaginea lui, intrând pe poartă împreună cu tatăl său, cu tristețea întipărită pe chip și trăgând după el căruciorul făcut chiar de mâna lui, cu trupul câinelui în el.

Strălucirea iubirii pe care o văzusem întotdeauna emanând din Owen dispăruse;

o întemnițase, ca să se protejeze în fața altor lovituri.

La vârsta de 10 ani, mai toți oamenii – și vreau să spun mai mult de nouă din zece – și-au închis o mare parte din iubirea pentru ei sau pentru alții.

Totuși, această iubire nu dispare. Iubirea nu poate fi niciodată distrusă sau diminuată. Este undeva în interiorul tău și ai întotdeauna opțiunea de a o elibera. Poți să-ți permiți s-o simți, ceea ce te va ajuta să nu te mai distrugi, nici pe tine, nici pe alții. Ți va face viața mai fericită și mai împlinită. Dacă te poți iubi mai mult, vei putea să-i iubești și pe alții mai mult și vei fi mai aproape de esența ta.

Îngerul fără nume a stat lângă mine cât am scris acest capitol și l-am întrebat cum vă pot ajuta să vă iubiți din nou.

Primul lucru pe care acest înger m-a rugat să vi-l transmit a fost să vă dați seama cât de multă iubire se află în voi și că voi aveți cheia cu care o puteți elibera. Mulți oameni nu s-au gândit niciodată la problema iubirii, cu toate că este atât de importantă. Sper că tot ceea ce v-am spus până acum în această carte v-a amplificat percepția despre iubire și despre modul în care aceasta v-ar schimba viața în bine, dacă ați putea-o elibera.

Multă lume e șocată când spun că îngerul fără nume mi-a zis că nouă oameni din zece și-au întemnițat trei sferturi din iubire. Am

foat întrebata dacă există o diferență între naționalități sau vârste, dar adevărul este că nu am văzut niciuna.

Este un lucru important dacă stăm să ne gândim că bună parte din oameni nu-și dezvăluie decât un sfert din iubire. Dacă fiecare ar decide să-și arate puțin mai multă iubire, efectul asupra lumii noastre ar fi notabil.

**Dacă te poți iubi pe tine însuți,
vei fi în stare să îi iubești pe alții
mai mult și vei fi mai sincer
cu tine însuți.**

Îngerii voștri păzitori vă pot ajuta să vă percepeți mai bine iubirea pe care ați înlănțuit-o. Îngerii păzitori vă iubesc necondiționat. Nu vă judecă niciodată și vă consideră perfecți din toate punctele de vedere. Cereți-le să vă ajute să vă vedeți așa cum vă văd ei. Cereți-le să vă amintească mereu că sunteți perfecți ori de câte ori începeți să vă judecați sau să vă găsiți defecte. Foarte mulți dintre noi ne pricepem de minune să ne judecăm și gândim negativ. Dacă cineva v-a spus vreodată că nu trebuie să vă iubiți și să vă apreciați, ar trebui să renunțați la ce vi s-a spus – alungați gândurile de felul acesta! Atunci când gândim frumos despre noi, emanăm mai multă iubire, care ne învăluie

și ne face să fim mai fericiți și mai încrezători; când gândim negativ sau critic, procedăm exact invers.

Îngerii mi-au spus întotdeauna că toți oamenii sunt frumoși din punct de vedere fizic, însă mulți dintre noi își închid iubirea deoarece consideră că o anumită parte a trupului este imperfectă. Ei decid că își urăsc picioarele, unghiile, părul și, concentrându-se pe aceste aspecte, nu reușesc să vadă frumusețea din ei.

Îngerul fără nume îmi spune că o cale bună de a elibera iubirea blocată din cauză că vă simțiți în dezacord cu fizicul vostru este să începeți să vă priviți altfel; să începeți să vedeți frumusețea din fiecare părticică a voastră. Un mod de a face asta este să vă așezați în fața oglinzii și să vă priviți atât părțile care vă plac, cât și cele de care nu vă simțiți mulțumiți. Recunoașteți că fiecare parte din voi este frumoasă și apreciați-o. Mulțumiți pentru trupul vostru minunat. Rugați-vă îngerii păzitori să vă ajute să practicați acest ritual și să nu mai gândiți negativ despre corpul vostru.

Îmi amintesc de o fată care a venit să mă vadă în Maynooth cu mulți ani în urmă. Nu vedeam forța iubirii emanând din ea. Era foarte nefericită și nu se iubea deloc. Mi-a spus că se considera urâtă și că își ura aspectul fizic. Îngerul ei păzitor, care se afla lângă ea, mi-a spus: „Spune-i ce vezi, Lorna“.

Asta am și făcut; i-am spus că are ochi foarte frumoși și un zâmbet minunat. I-am spus că era atât de drăguță – și chiar era.

Totuși, știu că nu mă credea. Îngerul ei păzitor mi-a spus să o întreb dacă îi plac florile. Mi-a spus că le iubea și că narcisele erau preferatele ei. Atunci, îngerul ei păzitor mi-a spus să-i transmit că ar trebui să se uite la ea așa cum se uită la o narcisă. Și am făcut ce mi-a spus îngerul.

Un an mai târziu, a venit în vizită și am văzut imediat că se schimbase. Vedeam forța iubirii plutind dinspre și spre ea, scaldând-o delicat în iubirea ei interioară. Era mult mai fericită și mai încrezătoare în ea. Mi-a spus că de fiecare dată când gândește negativ despre fizicul ei, se gândește imediat la frumusețea și perfecțiunea unei narcise. Mi-a zis că și-a pus imaginea unei narcise în colțul oglinzii, ca să-o ajute să-și amintească. Era atât de recunoscătoare spunându-mi că, fără mine, nu crede că ar mai fi fost aici. I-am spus că nu eu sunt cea care a ajutat-o – ci ea, care își ascultase îngerul păzitor și parcursese etapele necesare ca să învețe să se iubească din nou.

Cu cât conștientizați mai mult importanța iubirii de sine, cu atât puteți începe să vă gândiți la evenimentele din trecut care v-au făcut să vă întemnițați iubirea. Poate că au fost mici, poate că au fost mari, dar v-au devastat și acum vă împiedică să vă iubiți. Trecutul nu

poate fi schimbat, dar vă puteți schimba viitorul, asumându-vă aceste evenimente și alegând să vă eliberați de durerea pe care v-au cauzat-o. Îngerul fără nume îmi spune că sunt diverse moduri prin care vă puteți asuma aceste evenimente: puteți să vorbiți cu cineva despre ele, să vorbiți cu voce tare cu voi înșivă, să vă adresați o scrisoare (sau să o scrieți altcuiva) în care să povestiți despre ele. Făcând asta, recunoașteți durerea care v-a făcut să vă întemnițați iubirea pentru a vă proteja.

Fiecare este diferit. Rugați-vă îngerul păzitor să vă ajute să știți ce cale este cea mai potrivită pentru voi, ca să eliminați blocajele. Poate fi aprinderea unei lumânări. Unele persoane au nevoie de activitate fizică intensă și ar putea avea de câștigat de pe urma culesului de cartofi sau de pe urma unei alergări îndelungate, care să le ajute să elibereze durerea.

Acesta este un proces; trebuie să scăpați de durerea și trauma pe care le-ați acumulat; poate va fi nevoie să reveniți la acele evenimente de câteva ori. Poate vă veți aminti lucruri la care nu v-ați gândit de ani de zile, lucruri care acum poate vă par neînsemnate, dar care v-au rănit cu mult timp în urmă. Îngerul fără nume mă asigură că de fiecare dată când vă dedicați mai profund acestor etape, eliberați mai multă iubire de sine.

Rugăciunea poate ajuta și ea, bineînțeles, în eliberarea iubirii. Dumnezeu a creat o legătură

Între suflet și iubire, ca mod de a amplifica umanitatea, așa că rugăciunea este deosebit de puternică în eliberarea iubirii. Când văd cum arupe iubirea, văd uneori cum i se mișcă sufletul acelei persoane, tocmai datorită acestei legături.

I-am cerut Îngerului Hosus o rugăciune specială, care să ajute oamenii care încearcă să învețe să se iubească mai mult; aceasta e rugăciunea pe care mi-a dat-o:

*Preaiubite Doamne Dumnezeu,
Te rog, ajută-mă să eliberez acest prețios dar
pe care mi l-ai dat, al iubirii,
Acest dar al iubirii
care este legat de sufletul meu.*

Amin.

Între rugăciune și eliberarea iubirii există un cerc pozitiv. Atunci când ne rugăm, cerem pentru noi sau pentru altcineva sau aducem mulțumiri, gândim gânduri de iubire despre noi și despre alții și, făcând asta, eliberăm și mai multă iubire. Cu cât eliberăm mai multă iubire, cu atât mai pură devine rugăciunea noastră, pentru că suntem în stare să ne rugăm cu mai multă compasiune, iar rugăciunea noastră devine mai autentică.

Și alți oameni te pot ajuta să-ți eliberezi iubirea. Neajutorarea, vulnerabilitatea și perfecțiunea unui nou-născut adeseori ajută

părinții și bunicii să învețe să iubească din nou, atât pe ei înșiși, cât și pe alții. Relaționarea cu un nou-născut poate ajuta oamenii să-și elibereze iubirea în mod inconștient. Poate doar într-o cantitate mică, ceea ce aș numi un pocal de iubire, însă aceasta ar putea reprezenta o creștere imensă în nivelul iubirii de sine a acelei persoane.

Recent, am urmărit cum un băiat de șapte ani și sora sa mai mică se jucau într-un parc. Strălucirea iubirii lui pentru el însuși pălea, iar îngerul lui păzitor mi-a spus că era exagerat de protector cu iubirea sa, foarte preocupat de ea, și că nu i-ar trebui foarte mult să și-o întemnițeze. Sora sa mai mică, de trei ani, strălucea de iubire.

Un alt copil și-a împins sora mai mică pe terenul de joacă și l-am urmărit cum, câteva momente s-a oprit, gândindu-se dacă să o ajute să se ridice sau nu. Atunci am văzut o eliberare de iubire de sine, iar iubirea față de surioară i-a învins reticența. A mers la fetiță, și-a petrecut un braț în jurul ei, protector și iubitor. Fără să vrea, surioara îl determinase să elibereze mai multă dragoste de sine. A fost o imagine minunată.

Uneori viața e dură, iar instinctele noastre ne spun să intrăm în defensivă și să întemnițăm și mai multă iubire. Noaptea trecută am primit un telefon de la un bărbat. Nu știu cine îi dăduse numărul meu, dar m-a sunat să-mi

spună cât de mult l-au ajutat cărțile mele. Mi-a spus că avea cinci copii, cu vârste cuprinse între șapte și șaisprezece ani, și că pierduse o slujbă bună cu trei ani în urmă. Mi-a mai spus că i-a fost foarte greu din punct de vedere financiar, dar că decisese să profite de șansa timpului liber pentru a-și cunoaște mai bine copiii și soția. Mi-a spus că, până atunci, slujba fusese întotdeauna pe primul loc și că nu-și petrecuse prea mult timp cu familia. Cum în acea perioadă lucram la acest capitol, m-a surprins cum alesese acest om să răspundă. Multe persoane ar fi ales să se plângă la infinit de faptul că și-au pierdut slujba, să o ia personal ori să dea vina pe alții; procedând astfel, ar fi întemnițat și mai multă iubire, privându-se pe ei și pe ceilalți. Acest om făcuse exact opusul.

Toți trebuie să fim conștienți că, atunci când ni se întâmplă lucruri rele, putem alege cum anume să reacționăm. Răspunsul plin de ură și mânie este unul automat, dar niciodată cel mai bun. Când răspundem cu ură, închidem și mai multă dragoste. Atunci când primul gând este să răspundeți cu ură, gândiți-vă că puteți alege.

Putem alege cum să reacționăm și atunci când se întâmplă ceva care ne afectează comunitatea. Când se întâmplă o atrocitate precum cea din data de unsprezece septembrie, putem alege să răspundem fie cu ură, fie cu înțelegere și compasiune. Când răspundem cu ură,

întemnițăm și mai multă iubire. Dacă arătăm iubire, compasiune și înțelegere nu înseamnă că nu mai vrem dreptate și că nu mai considerăm pe nimeni vinovat.

Când vă iubiți copiii, vreți să vă iubească și ei cât mai mult posibil, așa că știu că multe persoane – părinți, bunici, dascăli și prieteni – vor dori să știe cum își pot opri copiii din a-și pierde strălucirea iubirii, din a și-o înăbuși. Îngerul fără nume îmi spune că primul și cel mai important lucru pe care îl pot face adulții este să dea exemplu. Cu cât adulții arată mai multă dragoste față de sine și față de alții, cu atât mai puțin probabil este să facă vreun gest care să-l determine pe copil să-și întemnițeze iubirea. De aceea este atât de important să reînvățăm să ne iubim; acest lucru este important atât pentru tine, cât și pentru toți cei din jurul tău.

Toți avem răspunderea de a ne asigura că în copii este ținută prizonieră cât mai puțină iubire. Copiii sunt viitorul nostru și singurul mod ca lumea să evolueze în direcția pe care am prezentat-o este ca fiecare generație să fie mai iubitoare și mai plină de compasiune decât cea de dinaintea ei, iar acest lucru este posibil numai dacă îi susținem pe copiii din jurul nostru, îi protejăm și-i încurajăm, ca să nu fie obligați să-și întemnițeze iubirea.

Uneori, am privilegiul de a întâlni pe cineva care are un nivel al iubirii foarte ridicat și

atunci mă bucur foarte mult. Am întâlnit recent un bătrân care conduce o societate de binefacere pentru persoanele foarte nevoiașe.

De îndată ce l-am văzut, am fost copleșită de puterea forței iubirii pe care o vedeam venind dinspre el. Era ca o serie puternică de valuri care atingeau pe oricine din apropierea lui și care apoi se întorceau și-l învăluiau și pe el. Când i-am strâns mâna, sufletul său a venit aproape de mine și am fost profund mișcată și încântată de ceea ce vedeam. Îngerii nu mă avertizaseră în privința acestui lucru. Iubirea lui, pentru sine și pentru alții, era atât de puternică; nu avea orgolii, totul în el era iubire și compasiune. Pe când vorbeam, am văzut că această compasiune a sa era atât de profundă, încât nici nu observa bariere pe care alții le vedeau și că el însuși nu pune bariere condamnând sau judecând pe alții. Este un om credincios, cu o credință profundă în Dumnezeu, dar este smerit și nu consideră că religia lui ar fi mai bună decât a altora. Este foarte muncitor – și mă rog să i se dea puterea fizică să continue munca pe care o face.

Îngerii care îl înconjurau mi-au spus că acest om se iubește 100%, așa că era în stare să ofere iubire tuturor. Această iubire se manifesta pentru toți din jurul lui și pentru munca lui. Cred că a avut un efect pozitiv asupra oricărei persoane pe care a întâlnit-o și că datorită enormei sale iubiri de sine și de alții este în

stare să aducă o schimbare, uneori dramatică, acolo unde alții au eşuat sau au renunțat. Mi-aș dori să fie mai mulți oameni ca el în lumea afacerilor, în instituțiile de binefacere și în politică. Dacă ar fi, și lumea noastră ar fi cu totul alta.

Cred că una dintre cele mai importante sarcini care mi-au fost date este să stimulez dragostea în oameni, să-i fac pe alții să conștientizeze cum ne limităm singuri dragostea de sine prin înțemnițarea ei. Nu cred că este o coincidență faptul că, înainte cu o lună de a scrie acest capitol, l-am întâlnit pe bărbatul despre care tocmai am scris. El este un simbol al speranței pentru noi toți.

Cei mai mulți dintre noi nu sunt capabili să ajungă la nivelul de iubire pe care l-a atins acest bărbat, dar cred că avem cu toții potențialul de a iubi – și pe noi, și pe alții – mult mai mult. Dacă alegem să iubim mai mult, ne vom bucura de o fericire mai mare în viață și vom fi capabili să ne jucăm rolul unic în crearea unei lumi mult mai iubitoare și mai pașnice.

Legăturile iubirii frățești

Suntem nouă copii la părinți, cinci băieți și patru fete. Fratele meu Christopher a murit chiar înainte să mă nasc eu. Îmi iubesc toți frații și surorile chiar dacă nu-i văd foarte des.

Cu câteva excepții, pe când eram copil, mă simțeam, din multe puncte de vedere, cumva în afara familiei. Atunci când aveau loc evenimente de familie sau picnicuri, nu luam parte; cred că din cauză că părinții mei i-au crezut pe doctori când au spus că sunt „retardată” și se temeau să nu fac ceva care să-i pună într-o postură penibilă. În momentele în care eram exclusă, îngerii din jurul meu îmi spuneau că ai mei nu știu ce fac și că să nu mă supăr. Din câte știu, nu am făcut nimic prin care să-i pun într-o situație neplăcută – în afara faptului că trăiam în lumea mea. Pentru mine, îngerii erau mult mai interesați decât oamenii din jurul meu – chiar și față de frații

și surorile mele – și am făcut exact cum mi-au spus; am păstrat tăcerea despre ceea ce vedeam. Așa că, pentru a fi corectă față de familia mea, voi spune că știau că sunt diferită, dar nu mă puteau înțelege.

Prima dată, îngerii m-au învățat ce înseamnă iubirea între frați când aveam opt sau nouă ani. Trăiam în Ballymun și îmi plăcea tare mult să mă plimb în jurul terenurilor diferitelor case, însoțită, ca întotdeauna, de îngeri.

Într-o zi însorită, Îngerul Hosus m-a însoțit la plimbare și, când am ajuns într-un loc cu iarbă, mi-a sugerat să mă așez și să mă bucur de lumina soarelui. Stăteam acolo de câteva minute, când am văzut trei fete care ieșeau în fugă dintr-o casă aflată de cealaltă parte a străzii. Aveau vârste cuprinse între șase și zece ani. Toate semănau și, în mod evident, erau surori.

S-au alergat fericite câteva minute și apoi au început să joace un joc în care trebuia să bați din palme și să te învârti. Nu era un joc pe care să-l fi văzut jucat, nici înainte, nici de atunci înapoi – poate că-l inventaseră chiar ele – așa că nu am idee care e numele jocului, dar era evident că fetele se distrau de minune.

Cu fetele se jucau alți șase îngeri, pe lângă îngerii păzitori. Îngerii nu păreau a fi nici de sex feminin, nici de sex masculin și le vedeam vag aripile, de parcă ar fi fost desenate cu un

creion subțire. Acești îngeri străluceau cu o lumină de un roz palid, transparent, dar în același timp profund, oricât de dificil ar fi să vă imaginați acest lucru. Se mișcau grațios printre copii, cu grijă și iubire.

Să vă explic câteva lucruri despre îngeri. Îngerii nu sunt nici bărbați, nici femei, dar uneori îmi par a fi fie bărbați, fie femei. Văd îngeri așa cum văd oameni și îi văd tot timpul. Îngerii mi se arată sub chip de oameni pentru a-mi fi mai ușor să-i descriu, dar, ca să fiu sinceră, este destul de greu să o fac, deoarece sunt incredibil de frumoși. Pe îngerii păzitori îi văd oarecum diferit de ceilalți îngeri. Până la vârsta de cinci ani, vedeam câte un înger păzitor în spatele fiecărei persoane, dar pentru că îngerii păzitori sunt extrem de strălucitori – mult mai luminoși decât orice alt înger – totul mi se părea foarte straniu. Așa că, atunci când am împlinit cinci ani, îngerii mi-au spus că pe viitor voi vedea îngeri păzitori sub forma unor coloane de lumină strălucitoare în spatele persoanei. Îngerul păzitor se va deschide și se va revela în deplina sa slavă numai dacă va exista un motiv să o facă. Văd în continuare alți îngeri, fizic și în totalitate; numai îngerii păzitori mi se arată mai mult sub forma coloanei de lumină.

În acea zi, îngerii le imitau pe fete, învățându-se în cerc și, când una dintre fete amețea și cădea, cădea și un înger lângă ea. Uneori,

unul dintre îngeri cădea oricum. La fel cum picioarele unui înger nu ating pământul, nici îngerul căzut nu atingea cu adevărat pământul. Uneori, un înger doar pretindea că ar fi amețit și că și-ar fi pierdut echilibrul și mergea printre fete de-ai fi spus că era beat. Îngerii aveau o deosebită grijă față de cea mai mică dintre fete; o prindeau ori de câte ori se prăbușea la pământ, amortizându-i căderea ca să nu se lovească.

Stăteam liniștită acolo, bucurându-mă de jocul lor și mulțumind fără cuvinte îngerilor păzitori ai fetelor care, bineînțeles, erau lângă ele și nu le părăseau nicio clipă și pentru că le-au permis celorlalți îngeri să aibă grijă de copile. Hosus m-a întrebat dacă am observat ceva ciudat – i-am răspuns că nu. Atunci mi-a spus să mă uit din nou la fata cea mai mică. Îngerul ei păzitor s-a deschis și a căpătat o înfățișare feminină. Îngerul păzitor al micuței era îmbrăcat într-o rochie plutitoare minunată, colorată în toate culorile curcubeului. Era aplecată peste fetiță, înconjurând-o cu brațele. Îngerul avea mâini frumoase și aurii, pe care și le ținea strânse la piept.

Am stat acolo preț de câteva minute și, tocmai când mă gândeam să mă ridic, un înger a venit în spatele meu, în dreapta. Era îngerul fără nume și, ca întotdeauna, nu am putut, fizic, să mă întorc pentru a-l vedea mai bine.

Mi-a spus să le urmăresc în continuare pe cele trei surori.

Le-am urmărit pe cele două surori mai mari, care se distrau foarte bine; vedeam cum forța iubirii plutește între ele. Am simțit cum îngerul îmi atinge ambele mâini și îmi închide trei degete la una din ele, lăsând șapte degete întinse. Îmi spunea că intensitatea iubirii dintre aceste două surori era șapte.

Atunci, îngerul mi-a spus să o privesc atât pe cea mai mare dintre surori, cât și pe cea mai mică. Asta am făcut și am înțeles că între cele două nu vedeam forța iubirii. Urmărind, am observat pentru prima dată că fata mai mică era ignorată de celelalte două, deși alerga după ele și făcea tot posibilul să ia parte la distracție.

De această dată, îngerul mi-a atins doar o mână și mi-a îndoit trei degete, lăsând întinse doar două degete. Astfel, îngerul îmi spunea că doi era intensitatea iubirii dintre sora mai mică și surorile mai mari.

M-a întristat foarte mult că se iubeau atât de puțin una pe cealaltă și am întrebat de ce. Îngerul fără nume mi-a spus că sora mai mare nu crease legături de iubire corespunzătoare cu cea mai mică, atunci când aceasta era bebeluș. Mi-a mai spus și că modul în care nou-născutul este primit în familie are un impact foarte puternic asupra relațiilor viitoare cu frații și surorile.

Deși un nou-născut e iubire pură, nu este capabil să radieze această iubire; nu a învățat să facă asta, așa cum nu a învățat încă să meargă. Iubirea este în el, dar nu știe cum s-o elibereze. Atunci când o mamă (sau o altă persoană) se apleacă spre nou-născut cu iubire, forța iubirii de la mamă scoate în exterior și iubirea bebelușului.

Să vă povestesc ce-am văzut la Maternitatea Coombe, când fiica mea Ruth a văzut-o pe Megan, surioara nou-născută, pentru prima dată. Ceilalți trei copii mai mari erau deja adolescenți și erau mai curând șocați de ideea de a avea un bebeluș în familie. Atunci când Ruth, care avea doisprezece ani, s-a apropiat oarecum agitată de leagănul de lângă patul meu, am fost martora unei explozii de iubire pură, care se îndrepta dinspre ea spre bebelușul aflat la câțiva metri. Când valul de iubire a atins-o pe Megan, iubirea din ea a ieșit în întâmpinarea iubirii lui Ruth, cu care a format o legătură.

În acea zi, pe spațiul verde, urmărindu-le pe cele trei surori în soare, îngerul fără nume m-a făcut să înțeleg ceea ce se întâmplase atunci când cea mai mică dintre surori de abia se născuse. Pe de o parte, simțeam iubirea ei pură, dar, pe de altă parte, nu simțeam niciun val de iubire pură venind dinspre sora mai mare spre ea. Îngerul nu mi-a spus de ce se întâmplase așa, dar, dintr-un motiv

necunoscut, această copilă și sora ei nu formaseră legături de timpuriu, așa cum ar fi trebuit să se întâmple și, ca rezultat, nivelul de iubire dintre ele era acum foarte scăzut.

Îngerul păzitor al fetei mai mici mi-a spus că ea tot încerca să formeze legătura, încerca în continuare să-i transmită iubire surorii mai mari. Nu știu dacă, până la urmă, a reușit sau nu să se apropie de sora ei. Îngerii îmi spun că această legătură poate fi formată și mai târziu în viață, dar că este nevoie ca ambii frați să facă o alegere conștientă, aceea de a dori să se iubească.

Am fost vizitată de o familie care avea trei copii, dintre care cel mai mic era un bebeluș de șase luni, care se născuse cu o malformație congenitală și despre care doctorii spuneau că nu avea șanse să trăiască prea mult. Forța iubirii care emana din toți membrii familiei înconjura grupul ca un nor, însă cel mai frumos era valul constant de iubire care venea dinspre băiatul de șapte ani și fetea de trei ani spre surioara lor mai mică. Când fetea fusese adusă de la maternitate, li se spusese că este foarte bolnavă și că nu va sta prea mult printre ei. Iubirea fraților mai mari pentru acest copilăș aflat în poala mamei lor era atât de puternică, încât te electriza.

Am mai văzut-o pe fetiță și familia ei de câteva ori și de fiecare dată am fost foarte

mișcată de profunzimea iubirii dintre acest bebeluș și fratele sau sora mai mare.

Fetița a murit înainte de a împlini un an, iar copiii au plâns-o îndelung, însă, puternic influențați de iubirea pe care o simțiseră pentru surioara lor, au păstrat în suflet amintirea acestei iubiri. Ei învățaseră ceva ce nu aveau să uite niciodată și anume cum să iubească profund; acest lucru îi va ajuta să devină adulți capabili de o iubire deosebită. Această experiență împărtășită a întărit foarte mult și legătura dintre ceilalți doi copii care supraviețuiseră.

Mi se arată că familiile sunt unite de un fir. Voi încerca să vă explic o astfel de legătură familială descriindu-vă ce am văzut săptămâna trecută, când fetele mele erau acasă împreună cu ginerele și cu nepotul meu.

Prin mine și prin fiicele mele trece un fir care ne unește într-un cerc. Cei doi fii ai mei nu erau prezenți, astfel că acest cerc nu i-a cuprins în acea zi. Știu, totuși, că, dacă ar fi fost fizic de față, ar fi fost incluși. Firul nu ajungea și la ginerele sau nepotul meu. Există un alt fir care o lega pe Ruth de familia ei.

Văd un fir ca acesta în jurul tuturor familiilor. Cu toții știm că avem același sânge ca frații și surorile noastre, dar mi se arată și o profundă legătură de iubire prin acest fir. Aceasta este o legătură care diferă total de

relația dintre prieteni și care există toată viața noastră, chiar dacă ne întâlnim rareori.

Uneori, firul spre un anumit membru al familiei este foarte subțire, aproape invizibil. Aceasta poate determina o durere enormă persoanei excluse și întregii familii. De multe ori se întâmplă așa pentru că legătura de iubire nu s-a creat când eram copii, dar avem și posibilitatea de a alege. Îmi amintesc de o persoană pe care am cunoscut-o odată, când eram într-o sală de așteptare aglomerată din spitalul Jervis Street din Dublin. Aveam șaisprezece ani și o tânără de douăzeci de ani s-a așezat lângă mine. A început să-mi vorbească de parcă m-ar fi cunoscut, spunându-mi cât de mult îi displăcea să i se recolteze sânge și plângându-se că trebuie să aștepte atât de mult.

Îngerul fără nume a apărut în spatele meu; ca întotdeauna, nu-l puteam vedea prea bine. Doi îngeri au apărut lângă femeie. Îmbrăcați în armuri de culoare roșiatică, stăteau încremeniți, ca soldații în așteptare. M-am întrebat ce se întâmplă. Tânăra a continuat să-mi vorbească. Mi-a spus că își ura fratele și sora și că de-abia aștepta să plece de acasă și să scape de ei. Am fost șocată de limbajul pe care îl folosea, dar îngerul care o însoțea mi-a spus să fac abstracție de cuvinte: era singurul mod în care știa să-și comunice frustrarea.

Tănăra mi-a vorbit în continuare despre fratele și sora ei, spunând că nici măcar nu

suporta să-i vadă. Am fost surprinsă de cât de mult îi ura. Îngerul fără nume mi-a cerut, fără cuvinte, să-i pun următoarea întrebare: „Îi iubești măcar puțin?“ Am inspirat profund, conștientă că s-ar putea să mă confrunt cu un torent de invective, și am întrebat-o.

Tânăra s-a uitat nemulțumită la mine și a mormăit: „Absolut deloc“. Era foarte supărată pe ei și, acum, și pe mine.

Cei doi îngeri de lângă ea și-au pus mâna pe umerii ei, ca s-o liniștească. În acel moment, o asistentă a strigat-o pe nume. M-a părăsit fără să mă privească și fără să-și ia măcar la revedere.

**Legătura dintre frați și surori
este complet diferită
de cea dintre prieteni
și există pe tot parcursul vieții,
chiar dacă nu se întâlnesc
foarte des.**

Îngerul fără nume mi-a spus că fratele și sora ei o iubeau și că nu intenționaseră vreodată să o rănească. Lipsa ei de iubire m-a întristat foarte mult. „Nu se poate schimba situația? am întrebat eu. Nu poate învăța să iubească?“

Îngerul fără nume mi-a răspuns: „Știi că are dragostea în ea, dar a blocat-o. Trebuie să-și dea seama de acest lucru și să aleagă să o elibereze. Punându-i acea întrebare, ai obligat-o să conștientizeze lipsa de iubire și de aceea s-a supărat atât de tare pe tine. Dar acum este conștientă de comportamentul ei și are posibilitatea de a alege; poate alege să încerce să lase iubirea să crească între ea și cei doi frați sau poate continua să se poarte ca și până acum. Este alegerea ei“.

Îngerul m-a rugat să intervin și s-o ajut pe tânără să elibereze o parte din iubirea pe care o întemnițase. Îngerii ne roagă deseori să transmitem mesaje unei persoane, însă în acest caz este vorba despre ceva mai mult decât atât. În aceste ocazii, când ni se cer servicii, fără ca sinele nostru conștient să știe, permitem iubirii să avanseze și să atingă iubirea închisă în inima celuilalt. Este ca și cum, prin atingerea lor cu iubirea noastră, întoarcem cheia în broască și eliberăm iubirea întemnițată în acea persoană. Acest lucru se întâmplă nu doar în cazul fraților, ci și în oricare altă situație în care iubirea este blocată.

Toți putem alege să ne „conectăm“ cu frații și surorile noastre. Indiferent ce divergențe am avea, niciodată nu este prea târziu.

Cu câțiva ani în urmă, stăteam de vorbă la masă cu o prietenă a unei prietene. Această femeie, care avea aproximativ treizeci și cinci

de ani, plângea în timp ce îmi povestea despre relația ei cu frații și surorile. În spatele ei stătea îngerul ei păzitor, înalt și rigid, cu brațele întinse în dreapta și în stânga ei, protejând-o. Îngerul păzitor era îmbrăcat în ceea ce părea a fi o armură verde, ca de sticlă. Armura părea să fie făcută din dreptunghiuri lungi, subțiri și fixe, dintr-un material asemănător metalului.

Femeia mi-a spus că provenea dintr-o familie mare și că-și iubea foarte mult frații și surorile, dar că ei o călcau mereu în picioare, criticând-o nu doar pe ea, ci și pe soțul ei și pe copiii lor. Mi-a spus că acest lucru se petrecea de mulți ani și că o distrugea. Mi-a mai zis că ar fi făcut orice pentru ei și că încerca mereu să ajungă la ei, dar toate încercările îi erau respinse; nimic nu părea să funcționeze.

Femeia mi-a spus că nu va renunța, că va face tot posibilul să construiască relații mai bune cu frații și surorile ei și mi-a cerut să mă rog pentru un miracol.

De-a lungul anilor, m-am gândit la ea uneori și m-am rugat pentru ea și frații ei.

Am întâlnit-o recent și am știut imediat că se schimbase ceva; nu doar că arăta mult mai fericită, dar îngerul ei păzitor purta acum o armură care părea să fie moale și flexibilă.

Oamenii doresc întotdeauna să știe cum arată îngerul lor păzitor. Adevărul este că modul în care mi se arată un înger se poate schimba, în funcție de ce se întâmplă în viața

persoanei pe care o păzește și de mesajul pe care dorește să îl transmită. În acest caz, îngerul păzitor îmi arăta că această femeie se îmbunase și că renunțase să mai fie defensivă.

Mama femeii murise în urma unei boli, iar în anul în care familia se concentrase pe îngrijirea mamei, răceala dintre ea și frații ei părea să se fi diminuat. Ajunseseră să se cunoască și să se aprecieze mai mult.

Durerea și tristețea cauzate mai întâi de boala și apoi de moartea mamei lor îi făcuseră mai buni și îi deschiseseră unii față de alții, reaprinzând iubirea pe care o simțeau.

Tristețea și durerea care însoțesc moartea unui părinte, a unui frate sau a unei surori pot aduce cu ele un dar neașteptat și pot ajuta familiile să devină mai apropiate. Pot ajuta la aducerea la lumină a unor amintiri împărtășite și poate fi un memento al iubirii pe care au împărtășit-o în trecut. Uneori, acest lucru se întâmplă în anii care trec, și nu în perioada imediat următoare.

Îngerii îmi spun întotdeauna că, atunci când mor, părinții vor să-și lase copiii mai uniți și mai iubitori. Oricât de ciudat ar suna, cei care s-au înălțat la ceruri pot face mult mai multe pentru cei pe care îi iubesc de pe pământ decât ar fi putut face atunci erau în viață, astfel că părinții continuă, și din ceruri, să lucreze pentru apropierea dintre copiii lor. Ei pot face

acest lucru în două moduri: se pot ruga cu mai multă putere la Dumnezeu în numele copiilor lor; și pot fi prezenți în jurul copiilor atunci când este nevoie de ei, aducând mesaje fraților și altor membri ai familiei, care să ajute la rezolvarea disputelor și la apropierea fraților unul de altul.

Bineînțeles, nu toată lumea are frați și surori. Unii sunt singuri la părinți. Uneori văd un fir mai puternic între părinți și singurul copil și știu că acesta poate ajuta, dar realitatea este că există toate șansele ca părinții să moară și să-l lase pe copil fără rude de sânge. Am întâlnit mulți copii singuri la părinți care sunt foarte pricepuți în a-și construi relații puternice cu prietenii, înlocuindu-i, astfel, cu frații pe care nu îi au.

Mulți dintre cei care avem frați nu îi apreciem. Adeseori nu realizăm cât de mult îi iubim decât când e prea târziu și chiar dacă ne dăm seama că-i iubim adeseori ne lipsește curajul sau ne este prea rușine să le spunem „Te iubesc” fraților și surorilor.

În urmă cu câțiva ani, mă aflu la o ședință de autografe în Scoția, când un bărbat de vreo patruzeci de ani s-a așezat lângă mine. Îngerul său păzitor era aproape de el; aripile lui erau de o frumoasă nuanță de roșu și îl învăluiau pe bărbat. Îngerul fără nume și-a făcut ușor apariția în spatele meu, în dreapta, iar îngerul

pazitor al bărbatului m-a rugat să-i acord mai mult timp pentru o discuție.

Bărbatul s-a aplecat și mi-a cuprins mâinile, spunându-mi că fratele său mai mic, Paul, fusese ucis într-un accident. Paul era mult mai mic decât el și, la nașterea lui, bărbatul tocmai plecase să studieze la universitate. Mi-a spus că nu-i acorda prea multă atenție lui Paul, nu petrecea timp cu el, nici nu se juca împreună cu el – chiar dacă Paul îl ruga adesea. Mi-a spus că nu și-a dat seama că îl iubește pe Paul decât în momentul în care acesta a fost ucis, dar acum se simțea devastat și plin de regrete.

Îngerul fără nume mi-a zis să-i transmit un mesaj: „Paul te iubește“. Am spus:

– Vrea să-ți aduc aminte de momentele în care alerga să-ți deschidă ușa când veneai acasă și te întâmpina cu un zâmbet larg.

Bărbatul m-a privit cu fața acoperită de lacrimi.

– Cum de n-am văzut ce dragoste îmi poartă? Cum de n-am știut că-l iubesc? Îmi pare atât de rău că nu i-am spus niciodată că-l iubesc! Preț de o clipă bărbatul tăcu, dar apoi continuă: L-am iubit cu adevărat, Lorna, iar acum este prea târziu. Nu mai pot face nimic.

– Ba poți, am zis și i-am strâns mâna. Gândește-te la Paul și spune-i că-l iubești; te va auzi.

L-am binecuvântat și m-am rugat pentru el și am cerut ca durerea sufletească să-i fie

LORNA BYRNE

ușurată, însă știu că durerea nu va dispărea niciodată pe deplin.

Amintiți-vă să arătați fraților și surorilor că-i iubiți și, dacă puteți, faceți-vă curaj să le spuneți personal că îi iubiți.

Prietenia este iubire

Multora nu le place să recunoască faptul că prietenia poate fi iubire și vor exista și unii care să se întrebe ce caută un capitol despre prietenie într-o carte dedicată iubirii.

Îngerii îmi spun că mulți oameni nu-și dau seama că își iubesc prietenul decât atunci când este prea târziu și că, în cea mai mare parte a timpului, minimalizăm importanța, limitându-le și nepermițând iubirii din ele să crească. Îngerii mi-au spus că am face un mare pas înainte dacă am recunoaște, în fața noastră și a bunilor noștri prieteni că-i iubim; că viețile noastre ar fi mai împlinite și mai fericite.

Ieri, când mă gândeam cum să scriu despre prietenie în acest capitol, ne-am dus la Killkenny, un oraș din apropierea casei mele. Era duminică, iar orașul forfotea. Îngerul fără nume și-a făcut apariția și mi-a atras atenția asupra unui grup mare de adolescenți, în care erau cam opt fete și trei băieți. Acest înger

mi-a spus că îngerii învățau grupul despre ce înseamnă prietenia și iubirea, urmând ca, mai apoi, cu ajutorul lor, să mă ajute și pe mine să înțeleg mai bine.

Am urmărit un băiat de vreo șaisprezece ani stând de vorbă cu fetele în timp ce se plimbau. Îngerul său păzitor avea un aspect masculin și era îmbrăcat într-o haină roșie, care părea să se miște încontinuu. Tânărul era cel mai înalt din grup, dar îngerul său păzitor îl depășea cu mult. Îngerul păzitor mi-a vorbit fără cuvinte: „Lorna, ai observat că băiatul nu a ridicat bariere în jurul său?“

Spunându-mi acest lucru, îngerul își trecu mâinile pe trupul băiatului, de parcă ar fi vrut să-mi demonstreze că nu erau bariere în jurul lui. Privirea mi-a lunecat dinspre băiat spre fete și am văzut ceva ce nu observasem niciodată până atunci. Părea că fetele aveau o barieră în fața lor, care se întindea de la una la cealaltă, la nivelul capului, și care semăna cu scutul pe care îl poartă polițistul în timpul răzmerițelor. La început am crezut că este o singură barieră care protejează toate fetele, dar apoi am realizat că iluzia se datora faptului că fetele erau atât de aproape una de alta. Fiecare fată avea o barieră individuală în fața ei, transparentă și subțire.

Tânărul era singurul care nu avea o barieră sau un ecran. Îngerul său păzitor mi-a spus:

Este deschis și dorește să permită intrarea prieteniei în viața lui. Este încrezător și fericit că aceste fete sunt prietenele lui; nu se gândește la dragoste, doar se bucură că este aici cu ele și se simte privilegiat că sunt prieteni.

L-am întrebat pe îngerul fără nume despre barierele din fața tinerelor. Mi s-a spus că se considerau și ele prietenele băiatului, dar că nu-și coborâseră toate barierele, așadar, nu era o prietenie adevărată, ci una condiționată. Îngerul a spus că se temeau să-și dezvăluie adevăratul sine, că se temeau să-și asume riscul de a arăta prietenului lor cine sunt și ce gândesc cu adevărat.

Îngerul mi-a mai spus că acest grup de tineri poate renunța fără teamă la bariere, putând învăța astfel despre prietenie. Îngerii păzitori îi încurajau să facă pasul de la a fi puțin mai mult decât simple cunoștințe la a deveni prieteni adevărați. Mi s-a spus că, dacă ar permite prieteniei adevărate să crească, s-ar ajuta unul pe altul în anii finali de școală, la examene și în viața adultă.

Prietenia este un risc pentru toți, indiferent de vârstă, nu numai pentru adolescenți. Dezvăluirea propriului sine este un risc, dar un risc pe care merită să ți-l asumi. Prietenia este atât de importantă, este ceva ce trebuie să cultivăm și să dezvoltăm și pe care ne-o dorim toți.

Îngerul fără nume mi-a cerut să mă uit la două fete care discutau aprins la mică distanță de restul grupului. Vedeam această barieră în fața celor două fete, dar deseori, atunci când se plimbau împreună, bariera din fața uneia din fete dispărea. Eram fascinată și mulțumită să o văd cum coboară bariera. Încearca, reticentă, să facă primii pași spre adevărata prietenie. Când fetele au trecut pe lângă noi, am spus o rugăciune pentru ca ele și întregul grup să învețe cum să-și coboare barierele și să lege prietenii adevărate.

**Dacă am putea să admitem
față de noi înșine
și față de prietenii noștri
că îi iubim, atunci viațile noastre
ar fi mai împlinite
și mai fericite.**

Prietenia ne ajută să creștem și să devenim mai iubitori și mai înțelegători. Am văzut toate acestea întâmplându-i-se supraveghetorului unui supermarket de unde îmi fac cumpărăturile de ani de zile. Într-o zi, cu câțva timp în urmă, eram la cumpărături și l-am văzut înconjurat de îngeri. Îngerii lui mi-au spus că era înnebunit din cauza unui tânăr care venise să lucreze în magazin. Totuși, reușea să-l

suporte pentru că prietenia îl învățase multe lucruri de-a lungul anilor.

Îngerii mi-au spus că, în urmă cu zece ani, când începuse să lucreze în magazin, se considera superior tuturor celor care lucrau pentru el. Considera că locul de muncă nu este un loc unde să îți faci prieteni și că salariații care lucrau pentru el nu aveau cum să-i fie prieteni. Cu certitudine, el nu era prietenul nimănui de acolo, fiind un supraveghetor rece și lipsit de empatie.

Într-o zi, când lucra deja de șase luni acolo, a făcut chiar el o greșeală imensă în cazul unei livrări și se afla într-o situație delicată. Se temea să nu-și piardă slujba. Una dintre persoanele care lucrau acolo s-a apropiat de el și i-a spus să nu se îngrijoreze, că el și alți colegi îl vor ajuta să rezolve problema, ceea ce au și făcut. Îngerii mi-au spus că atunci a fost prima dată când și-a coborât barierele și a permis prieteniei să existe la locul de muncă.

Prietenii de-a lungul anilor petrecuți la serviciu îi oferiseră posibilitatea de a cunoaște mulți oameni. Îngerii mi-au spus că prietenia ne ajută să vedem fragmente de lume prin ochii altora, iar aceasta ne face deschiși la faptul că perspectiva noastră nu este singura, ba chiar poate fi greșită. Prietenia ne face mai miloși, mai conștienți de propriile imperfecțiuni și acest lucru ne ajută să învățăm să acordăm altora o șansă. Acest om a învățat

multe și asta i-a dat răbdarea să lucreze cu noul coleg, chiar dacă îl enerva.

Trebuie să recunosc că propria mea experiență în ceea ce privește prietenia a fost foarte limitată. Indiferent cât de des sau cât de mult am încercat să mă apropii de cineva, îngerii nu mi-au permis. Uneori, când întâlnesc pe cineva care vrea să-mi fie prieten, îngerii îmi spun că nu se poate decât pentru scurt timp, că prietenia va avea un anumit grad de profunzime și că apoi va trebui să mă îndepărtez de acea persoană. Îngerii nu mi-au explicat niciodată de ce nu-mi este permis să am mai mulți prieteni, așa că nu am idee de ce se întâmplă acest lucru.

Desigur, mă consolează compania constantă a îngerilor și îi consider cei mai buni prieteni ai mei pe Îngerul Mihail, care este de fapt Arhanghelul Mihail, și pe Îngerul Hosus. Așa că, din acest punct de vedere sunt binecuvântată.

De-a lungul vieții, lipsa prietenilor mi-a oferit o profundă înțelegere a sentimentului de singurătate și de compasiune față de cei singuri. Singurătatea este sfâșietoare și ce este mai trist este că atât de multă singurătate este inutilă. Oamenii pot face atât de multe pentru a scăpa de singurătate!

Îmi amintesc că am fost rugată să ajut o anumită femeie, cu care m-am întâlnit în Bewley, pe strada Grafton din Dublin. Avea

În jur de patruzeci de ani. Știu că era căsătorită, dar nu a menționat existența copiilor și mi-a spus că este foarte singură. Îngerul ei păzitor, care stătea în spatele ei, avea o înfățișare feminină și părea fi foarte mare, ocupând mai mult spațiu decât ocupă de obicei îngerii păzitori. Purta mantii foarte feminine, de culoare mov și roz. Vedeam că are părul lung și blond – destul de neobișnuit pentru îngeri. Expresia de pe fața îngerului era de extremă compasiune. Acest înger mi-a spus că urma să-i transmit femeii să se înscrie într-un club, ceea ce am și făcut.

Femeia a fost îngrozită de această propunere. Mi-a spus că numai oamenii jalnici fac parte din cluburi! Știam că este timidă și nu avea încredere în ea însăși, dar era și foarte sceptică în privința tipurilor de oameni pe care i-ar putea întâlni în club. Am vorbit ceva vreme și, să fiu sinceră, nu eram sigură dacă va face pașii necesari pentru a scăpa de singurătate.

Din senin, un an mai târziu, am primit un mesaj scurt de la ea, în care îmi scria că se înscrisese într-un club de grădinărit și că era cel mai bun lucru pe care-l făcuse vreodată. În mesaj îmi mai spunea că-și făcuse mulți prieteni și că ieșea foarte mult în aer liber. Am spus o rugăciune de mulțumire pentru că își ascultase îngerul păzitor.

Prea mulți oameni așteaptă de la familie să le umple singurătatea, dar trebuie să ai și prieteni – oameni care au interese și preocupări diferite. Prietenii deschid noi orizonturi, te ajută să ai mai multă încredere în tine și te încurajează să faci lucruri pe care, în mod obișnuit, nu te-ai gândi să le faci.

Mă întristez întotdeauna când întâlnesc oameni care sunt atât de preocupați să-și găsească un partener încât uită să-și facă prieteni.

Înainte ca soțul meu să moară, obișnuiam să primesc vizitele unei femei care venea să mă vadă pentru că avea nevoie de ajutor. Era o femeie atrăgătoare, de treizeci de ani, obsedată de ideea de a-și găsi un soț. Avea câteva prietene, dar, de fiecare dată când apărea și un bărbat, ea le ignora. Fiecare întâlnire cu un bărbat se sfârșea la fel, cu despărțirea. Mi s-a plâns mereu de singurătate în dațile în care am întâlnit-o în decursul anilor, o singurătate care, credea ea, nu-și putea găsi rezolvarea decât printr-o relație romantică. Îngerul ei păzitor îmi tot spunea că trebuie să-și facă mai mulți prieteni, femei și bărbați, și să nu mai vadă în fiecare bărbat un potențial partener, dar nu părea să mă asculte niciodată. Sătulă să port aceeași conversație cu ea, am început să o evit ori de câte ori puteam.

Într-o zi, cu câțiva ani în urmă, mi-a cerut să ne întâlnim la o cafea. Eram liberă în acea zi, așa că am acceptat, dar, sincer, nu voiam să

mai investesc energie în ea. Totuși, îngerul meu păzitor mi-a spus că ar trebui să mă întâlnesc cu ea, că voi fi surprinsă. Curioasă, am mers împreună cu îngerul meu păzitor la întâlnire. Imediat ce am văzut-o, mi-am dat seama că se petrecuse o schimbare importantă, pentru că am simțit iubirea care venea dinspre ea. În sfârșit, începuse să se iubească pe sine.

Mi-a spus că, în urmă cu un an, s-a înscris într-un grup de voluntari care lucrau cu persoanele fără adăpost. Se ocupau cu diverse servicii, asigurau o supă caldă, derulau un program care se adresa celor care trăiau pe stradă. Era fericită că îi poate ajuta pe cei fără adăpost, dar diferența o făcea grupul de persoane cu care lucra. Ajunsese să cunoască foarte mulți voluntari – femei și bărbați – și învățase, pentru prima dată în viață, să privească bărbații ca pe niște prieteni, nu numai ca pe potențiali parteneri. Era plină de viață când îmi povestea despre bărbații și femeile pe care ajunsese să-i cunoască și să-i considere prieteni.

N-a făcut nicio referire la viața ei sentimentală. Nu a deschis subiectul. Înainte să plec, îngerul ei păzitor mi-a spus să o întreb dacă se vedea într-o relație de dragoste cu vreunul dintre bărbații pe care i-a întâlnit.

– Lorna, ei sunt prietenii mei! a spus ea, oarecum surprinsă.

Am fost încântată de răspuns, pentru că arăta că nu mai considera bărbații doar potențiali soți, ci, învățase, în sfârșit, că membrii sexului opus pot fi prieteni foarte buni.

Desigur, singurătatea poate îmbrăca și altă formă; cea a oamenilor care au foarte mulți prieteni, dar care nu au coborât niciodată barierele pentru a le permite prietenilor să-i vadă așa cum sunt. Uneori cred că aceasta este cea mai tristă formă de singurătate, pentru că astfel de oameni au decis să-și interzică oportunitatea unei prietenii adevărate.

Îmi amintesc de anii din urmă când Joe, soțul meu, și cu mine ieșeam uneori la un dineu pentru strângere de fonduri.

La această strângere de fonduri era prezent un bărbat arătos, de vreo douăzeci de ani, care se învătea de colo colo, vorbind cu toată lumea, fiind viața și sufletul petrecerii. Îngerul său păzitor era foarte înalt și puternic, îmbrăcat într-o armură din argint și aur. Am știut, după aspectul său, că încerca să-i dea bărbatului curaj și putere. Îngerul păzitor mi-a spus că, în pofida aparentei sociabilități a tânărului, nu permitea prietenilor să se apropie de el. Acești prieteni își deschideau inimile pentru el, dar el nu lăsa niciodată pe nimeni să-l vadă așa cum era. Acest tânăr era, de fapt, extrem de singuratic – însă își masca starea cu iscusință. Mulți alți tineri îl considerau un bun prieten.

Poate că ei îi erau prieteni, dar el nu știa, la rândul lui, să le acorde încrederea necesară prieteniei; se simțea incapabil să-și arate vulnerabilitatea și, atunci, era întotdeauna pregătit să se apere.

Cu cincisprezece ani în urmă, am deschis ziarul și am văzut un mic articol despre un bărbat care-și luase viața. Îngerii de lângă mine mi-au spus că era vorba despre același tânăr. M-am întristat foarte mult, pentru că știam că poate nu s-ar fi sinucis dacă ar fi ascultat de îngerul său păzitor și dacă și-ar fi putut coborî barierele în fața prietenilor și să recunoască faptul că și el, ca noi toți, avea imperfecțiuni.

Toți trebuie să ne arătăm vulnerabilitățile. Toți trebuie să învățăm că este normal să fii vulnerabil și că nimeni nu este perfect. Prietenii sunt adeseori cel mai bun mediu în care să-ți arăți vulnerabilitatea. Data viitoare când ești cu prietenii, observă cine permite sinelui real să se manifeste, cu rele cu tot și cine își ține barierele ridicate, prezentându-se perfecti, atât pe ei, cât și viețile lor. Poate ești unul dintre ei.

Dacă întâlnești pe alții care nu au încredere, încearcă să le oferi sprijin și încurajare, ca să comunice mai deschis.

Dacă observi că este vorba despre tine, încearcă să-ți cobori conștient barierele și să ai mai multă încredere. O poți face puțin câte

puțin, din când în când, până te simți în siguranță.

Bineînțeles, o problemă importantă este să știi în cine să te încrezi. Fiica mea cea mai mică este încă adolescentă. Îi spun că atunci când în grupul ei de prieteni intră cineva nou, trebuie să permită acelei persoane să-i câștige încrederea; să asculte ce-i spune ingerul păzitor și, dacă încă mai are îndoieli, să nu se încreadă în acea persoană. Toți trebuie să învățăm să ne ascultăm intuiția.

Desigur, este trist faptul că, uneori, prietenii ne înșală încrederea. Era odată o femeie pe care obișnuiam să o văd adeseori, când copiii mei erau mici și mergeam des la magazin. Era cam de aceeași vârstă cu mine – avea între douăzeci și cinci și treizeci de ani. N-am știut niciodată cum o cheamă, nici nu am discutat cu ea, dar ne zâmbeam și ne salutăm ori de câte ori ne întâlneam.

Singurul lucru pe care l-am observat la ea era iubirea ei de sine. Forța iubirii părea întotdeauna să plutească dinspre ea, avansând și retrăgându-se ca un val, scaldând-o în iubire. O umplea cu încredere și credință în sine și părea întotdeauna fericită.

Într-o zi, apropiindu-se de mine, mi s-a părut foarte tristă, dar ce m-a șocat cu adevărat era că nu mai emana iubire. În jurul ei era o bandă transparentă din fier, ca o pojghiță de gheață, dură și rece.

L-am întrebat pe Îngerul Hosus, care se plimba cu mine, ce s-a întâmplat. Mi-a răspuns doar:

– Singurul lucru pe care-l poți face, Lorna, este să o saluți.

Asta am și făcut, dar femeia nici măcar nu și-a ridicat capul ca să-mi răspundă.

Atunci l-am întrebat pe Hosus ce pot face să o ajut.

– Tot ce poți face este să zâmbești și să o saluți ori de câte ori o întâlnești și să spui o rugăciune pentru ea. Îngerul ei păzitor are de lucru din greu cu ea.

L-am întrebat pe Hosus din nou ce se întâmplase, dar nu am primit niciun răspuns.

M-am rugat pentru ea în următoarele luni și, la fiecare două săptămâni, mă întâlneam cu ea pe stradă. Îngerul păzitor o îmbrățișa tot timpul cu dragoste. Uneori, îngerul păzitor ținea o lumină strălucitoare în fața ei, la nivelul inimii, încercând să o ajute să vadă lumina din viața ei. Îi zâmbeam și o salutam, dar nu mi-a răspuns niciodată.

Apoi, brusc, a dispărut și timp de trei luni n-am mai văzut-o. Eram îngrijorată pentru ea și mă rugam, dar nu puteam să întreb pe nimeni ce se întâmplase cu ea, pentru că nu-i știam nici numele. Când l-am întrebat pe Hosus, mi-a spus doar să aștept.

Îmi voi aminti întotdeauna ziua în care am revăzut-o. Mă întorceam de la magazin, când

îngerii din jurul meu mi-au spus să merg acasă pe calea mai lungă, pe lângă Colegiul Maynooth. Tocmai când treceam pe lângă colegiu, am văzut-o în depărtare pe femeie mergând spre mine; îngerul ei păzitor încă era lipit de ea, dar acum parcă nu mai era așa de încovoiat. Am fost fericită să văd asta. Pe când mă apropiam, Hosus a apărut lângă mine. Mi-a spus să încetinesc și să o salut.

Apropiindu-mă de femeie, i-am zămbit larg, dar nu mi-a răspuns. Am salutat-o și, de data aceasta, mi-a răspuns. M-am oprit, folosind ca scuză nevoia de a așeza păturile pe micuța mea Ruth, care dormea în cărucior.

Femeia s-a oprit și ea. Îngerul ei păzitor a rămas cu brațele în jurul ei, șoptindu-i. Spre surpriza mea, femeia a început brusc să vorbească. Cuvintele păreau să-i curgă ca un torrent. Mi-a spus că prietena ei cea mai bună nu vrea să-i mai vorbească. Mi-a mai spus că exista un secret pe care ea și prietena ei îl împărtășeau de ani de zile, dar ea făcuse îngrozitoarea greșală de a-l spune altcuiva. Femeia nu mi-a spus care era secretul, ci doar că l-a păstrat ani de zile și că acum mulți îl cunosc. Secretul prietenei ei nu mai era un secret și nu era decât vina ei.

Toată trauma și durerea curgeau din ea în timp ce-mi spunea că rupsese legătura prieteniei și că prietena ei o respinsese. Era complet distrusă.

Privind-o, vedeam cum iubirea pentru prietena ei se revărsa, dar, în loc de a arăta precum forța iubirii pe care mi-o arătase îngerul între părinții mei, era o iubire ruptă în bucăți, sfâșiată.

Am fost cele mai bune prietene de când eram copii și am trăit întotdeauna aproape una de cealaltă și am făcut totul împreună. Ea a fost întotdeauna una dintre cele mai importante persoane din viața mea. Mi-e dor de ea, dar, indiferent cât de mult încerc să mă scuz în fața ei, nu vrea să-mi vorbească. Mi-a spus că pentru ea sunt moartă. Nu pot trăi cu asta, parcă mi-a smuls jumătate din ființă.

Ochii îi erau plini de lacrimi, care se rostogoleau pe fața-i. Am ascultat cu atenție, fără să scot un cuvânt.

Și-a deschis inima în fața mea. Pentru un moment, parcă eram prietena pe care o pierduse. Îngerul ei păzitor o încurajase să se despovăreze în fața mea și în sfârșit, îl ascultase. Uneori prietenia este un dar prețios, pe care îl primești doar pentru câteva minute și asta se întâmpla aici. Pentru un moment trecător, eram prietene, chiar dacă nu-i știam numele și nu i-am mai vorbit niciodată după aceea.

Îngerul ei păzitor m-a privit pentru un moment și mi-a spus că urma să-i transmit să nu renunțe la iubirea pe care a avut-o pentru prietena ei în toți acești ani, că trebuie să o păstreze în inimă și, de câte ori se gândește ea,

să spună o rugăciune și să ceară lucruri bune pentru ea și familia ei – să-i spună că, deși prietena ei nu-i va mai vorbi vreodată, trebuie să prețuiască întotdeauna acea prietenie specială.

Îngerul ei păzitor mi-a spus să o asigur că își va face noi prieteni. Făcând asta, femeia a părut să răsuflă adânc. Apoi mi-a spus la revedere și a plecat. N-am mai văzut-o foarte mult timp.

Următoarea dată când am întâlnit-o, mă întorceam cu fiul meu, Owen, de pe terenul de fotbal. Ea se plimba, discutând cu o altă femeie și vedeam că îngerul ei păzitor nu se mai ținea strâns de ea. Vedeam că încă are o bandă în jurul inimii, dar nu era strânsă atât de tare. Lăsase puțină iubire să iasă, dar nu la nivelul pe care îl văzusem la ea până să-și dezamăgească prietena.

Femeia nu m-a salutat, poate că nu m-a văzut, dar îngerul ei păzitor mi-a vorbit fără cuvinte. Mi-a spus că în inima ei încă se află un spațiu gol, în speranța că într-o zi se va împăca din nou cu prietena ei. Dar acum era destul de fericită și mulțumită și avea noi prietene, deși știa că nu vor putea lua niciodată locul prietenei ei vechi.

Îngerii mi-au spus că prietenia profundă aduce cu ea o uriașă răspundere. Ceea ce leagă oamenii într-o prietenie puternică și apropiată este încrederea, încrederea că poți să te bazezi

pe acel bun prieten în orice moment din viață. Când această încredere dispare, ca în acest caz, prietenia se poate destrăma, lăsând oamenii implicați cu inima frântă.

Prietenia este atât de prețioasă și, chiar dacă s-a rupt în circumstanțe dificile precum aceasta, ambii prieteni trebuie să păstreze în suflet ceea ce a fost special în relația lor. Poate că nu vor reuși să reinnoade prietenia, dar nu trebuie să uite sau să dezonoreze ce au avut. Încă au o răspundere față de prietenie, o obligație de încredere. Nu trebuie să se vorbească de rău. Trebuie să-și amintească întotdeauna iubirea pe care au avut-o și să o păstreze în inimă, chiar dacă inimile le sunt frânte, tratând-o ca pe lucrul special care este.

Este important să ai gânduri iubitoare despre prieteni, mai ales după o ruptură. Îngerii mi-au spus că, atâta timp cât suntem în viață, prietenia poate fi reluată – chiar dacă la o intensitate mai mică. Cu timpul, poate după mulți ani, aceste femei s-ar putea întâlni din nou, în circumstanțe diferite, și să descopere că, în timp, cea față de care s-a greșit a iertat-o pe cealaltă, că prietenia, chiar și la un nivel mai mic, poate intra din nou în viețile lor.

Țineți ușa deschisă pentru ca prietenii pierduți să poată intra din nou în viața voastră. Prietenii sunt prea prețioși ca să îi ignorăm. Dacă v-ați îndepărtat de-a lungul anilor de un prieten bun, îngerii îmi spun că ar trebui să

reluati legătura, mai ales dacă se ivește oportunitatea. Întindeți mâna, dar n-o luați personal și nu vă simțiți jigniți dacă tentativa îți este respinsă.

Toți putem avea mai mulți prieteni decât avem la acest moment. Viața se schimbă cu rapiditate și vin momente în care prietenii trebuie să meargă mai departe, uneori pentru că prietenii se mută, alteori pentru că un prieten cu care am lucrat mult timp își schimbă serviciul.

Lumea a devenit mai mică pentru toți. Uneori circumstanțele îi determină pe prieteni să se îndepărteze. Adeseori se întâmplă așa, de exemplu, când o prietenă devine mamă și are copii care îi ocupă tot timpul și toată energia.

Indiferent ce ni se întâmplă în viață, trebuie să ținem ușa deschisă pentru noii prieteni; trebuie să realizăm că o cunoștință, pe care de-abia de-am observat-o, poate deveni un bun prieten; că un străin pe care încă nu l-ai cunoscut ar putea deveni un prieten foarte important.

Prietenia poate însemna și multă muncă uneori. Poate solicita foarte mult efort. Dacă ești un singuratic, trebuie să depui mult efort pentru a-ți depăși timiditatea și lipsa de încredere în sine ca să întâlnești oameni și să descoperi potențiali prieteni. Prietenia îți cere să faci ce nu vrei să faci, să faci eforturi de a ieși și întâlni un prieten atunci când nu vrei

De unde vine iubirea

decât să te uiți la televizor. Tot ceea ce merită
un efort, iar prietenia nu face excepție.

Nu știam cum să închei capitolul, dar în-
gerul meu păzitor mi-a spus că tot ceea ce
trebuie să fac este să vă amintesc că prietenia
este iubire, iar iubirea este cea care dă valoare
vieții.

Iubirea față de străini

Sora Mary a ridicat o cutie din tablă pe care era imprimată imaginea unui copil african. Îngerul Hosus stătea lângă ea, imitându-i fiecare gest. M-am abținut să nu râd.

„Vreau să renunțați toți la dulciurile din Postul Mare și să puneți banii pe care îi economisiți în cutia asta, pentru copiii din Africa. Nu avem noi multe, dar acești copii sunt mai săraci decât noi.“

Aveam cam opt ani când a avut loc discuția, iar noi organizam o colectă de caritate pentru copiii din Africa în fiecare Post Mare – postul de patruzeci de zile care culminează cu Paștele. Ascultând-o pe Sora Mary, ceva mi s-a părut ciudat, dar nu mi-am dat seama ce.

Călugărița începuse să împartă fluturași pentru acțiunea de caritate, pe care să-i ducem acasă părinților. Trecând printre pupitre, lumina îngerului ei păzitor se deschise și o

Îmbrățișă iubitoare, privind-o cu blândețe. M-am uitat la Îngerul Hosus, care stătea într-un colț. Știa ce-mi trece prin cap. Am spus în tăcere un singur cuvânt: „Iubire“.

Urmărindu-l pe îngerul Sorei Mary cum își manifesta dragostea pentru ea, am realizat, încet, că nu ne spusese să dăruim acestor copii banii pentru că îi iubim; nu ne spusese că-i iubește pe acești copii din Africa (deși nu-i cunoaște) și că ar trebui să-i iubim și noi.

Îngerul Hosus a încercat să mă aline, spunând:

– Lorna, doar a uitat să spună «iubire». După care a continuat: Tu îi iubești pe copiii aceștia din Africa?

– Da, am răspuns, îi iubesc.

Călugărița s-a apropiat de mine și mi-a întins un fluturaș.

– Ai uitat să spui cuvântul „iubire“! am răbufnit eu.

Călugărița s-a uitat pieziș la mine și a spus:

– Taci, prostuțo.

Eram obișnuită să fiu ignorată și batjocorită, așa că nu m-am îngrijorat inutil, dar ceea ce m-a îngrijorat era ideea că poate Sora Mary nu știa nimic despre iubire.

În fiecare an care a urmat s-a organizat o colecție pentru Postul Mare și în toți acei ani, n-am auzit pe nimeni menționând, ca motiv pentru a-i ajuta, că i-ar iubi pe acei copii din Africa, pe acei străini.

Cu câțiva ani în urmă, pe când mergeam cu mașina cu soțul meu, Joe, am ajuns la locul în care avusese loc un accident. De-abia se în-
tâmplase și serviciile de ambulanță nu ajun-
seseră încă. O femeie era întinsă la pământ,
grav rănită, iar lângă ea, îngenuncheată, în-
cercând să o aline, era o trecătoare. Această
trecătoare n-o cunoștea pe femeie – era o
străină pentru ea –, dar am fost copleșită de
iubirea pe care o puteam vedea și simți ema-
nând dinspre ea spre femeia rănită. Era
aplecată peste femeie, care era acoperită de
sânge și care, în mod evident, avea dureri
mari, mângâind-o și vorbindu-i cu voce joasă,
asigurând-o că vin ajutoarele. Îngerul păzitor
al femeii care ajuta s-a deschis. Îngerul purta o
mantie care o îmbrăca pe trecătoare într-o
cascadă și o atingea pe femeia rănită. Imaginea
era foarte frumoasă, dar stranie. Atunci am
realizat că îngerul păzitor utiliza mantia ca pe
un canal pentru a o ajuta pe trecătoare să își
orienteze iubirea spre femeia rănită, pentru a
se asigura că va simți cât mai mult posibil din
iubirea care se revărsa peste ea. Era atât de
frumoasă iubirea aceasta și atât de minunat să
o simți!

La puțin timp după aceea a sosit o am-
bulanță, iar femeia a fost dusă la spital. Am
întrebat îngerii dacă se va face bine și îngerii
m-au asigurat că da.

Încă mă emoționez când mă gândesc la glorioara iubire care se revărsa din acea străină peste femeia rănită. Fiecare dintre noi poate iubi străinii pentru că toți suntem conectați; fiecare dintre noi are un suflet, iar toate sufletele sunt unul singur; toate sunt parte din Dumnezeu.

Putem iubi străinii, dar, în majoritatea timpului, alegem conștient să fim distanți și să nu arătăm iubirea pe care o simțim. Ne este teamă să nu fim copleșiți; ne temem de faptul că, dacă lăsăm jos barierele, ne va păsa prea mult și vom avea de dat socoteală. Unii oameni se tem că nu există destulă iubire și că iubirea lor se va irosi.

Iubirea nu are limită; există din abundență. Adevărul este că, cu cât ne apropiem mai mult de străini, cu atât iubirea din viața noastră sporește.

**Noi toți avem potențialul
de a iubi oameni străini
pentru că toți suntem conectați
între noi.**

Am întâlnit oameni care își caută sufletul pereche, persoane cu care, cred ei, sunt destinați să se căsătorească și lângă care vor îmbătrâni. Adevărul este că sufletul tău pereche

ar putea fi un străin aflat la ananghie, care îți întretaie calea doar o clipă sau un copil care flămânzește de partea cealaltă a lumii.

Îmi amintesc când fiul meu, Christopher, a fost internat când era copil. Îngerii mi-au spus să fiu atentă la un anumit doctor care vizita clinica. Doctorul, un bărbat la cincizeci de ani, examina fiecare copil în parte și avea un cuvânt bun de spus fiecărui pacient și familiei sale. Pe patul de lângă fereastră era un copil de trei ani. Era în mod evident foarte bolnav și lângă el nu se afla nimeni din familie. Când doctorul s-a apropiat de copil, îngerul păzitor al doctorului și îngerul păzitor al copilului s-au deschis – în același timp. Micuțul și-a întins brațele către doctor. Vedeam forța iubirii curgând dinspre copil spre doctor și fiind întoarsă cu o intensitate imensă. Am pus îngerilor o întrebare, iar ei mi-au confirmat ceea ce credeam. Cei doi erau suflete pereche. Doctorul nu putea înțelege de ce avea sentimente atât de puternice față de acest pacient, iar inima îi sângera știind că nu-l poate salva, că acest copil avea să moară în curând. Acum știu că pentru ei era foarte important să se întâlnească, chiar și pentru scurt timp și cred că, în parte, acest lucru s-a întâmplat deoarece avea să-l ajute pe doctor să învețe mai multe despre iubire și compasiune.

Fiecare dintre noi are un suflet pereche, un suflet pe care îl cunoaștem din ceruri și cu

care avem o legătură specială, dar în majoritatea cazurilor, această persoană nu este partenerul nostru, și nici nu e obligatoriu să-l întâlnim vreodată. Lumea în care trăim ar fi un loc mult mai bun dacă în loc să ne căutăm sufletul pereche în partenerii romantici, ne-am apela asupra ideii că un străin în nevoie ar putea fi, de fapt, sufletul nostru pereche.

Pe când lucram la acest capitol, mi s-au pus întrebări despre diferența dintre a deveni lipsit de inimă și a-ți întemnița iubirea. Acestea sunt două aspecte cu totul diferite. De obicei, nu noi alegem să ne întemnițăm iubirea. De cele mai multe ori este reacția involuntară la lucrurile care se întâmplă în jurul nostru. Răceala inimii, pe de altă parte, este ceva ce alegem să închidem sau să deschidem. Din nefericire, trebuie să spun că, acum, văd mai multe persoane care aleg să fie distante. Vorbesc mereu despre speranța pe care o văd în lume, despre domeniile unde văd că lucrurile merg mai bine, dar cred că suntem mult în urmă în privința iubirii pentru străini și vreau să fac pe oameni să fie conștienți de alegerile pe care le pot face pentru a respinge indiferența.

Atunci când alegem să avem inima de piatră, când luăm conștient decizia de a nu ne implica, acest lucru nu afectează doar persoana sau oamenii pe care refuzăm să-i ajutăm; ne afectează și pe noi, și pe cei din jurul nostru.

Bineînțeles, nu vreau să spun că oamenii trebuie să ajute pe oricine – nu e posibil –, dar uneori Dumnezeu și îngerii te vor atinge sau te vor împinge să ajuți un străin și te vor face să-ți fie milă de acea persoană sau chiar de o anumită cauză. Când simți această nevoie de a ajuta, te-aș ruga să ajuți cu tot ce poți, indiferent cât de puțin; fie măcar și cu un zâmbet, dar nu te lăsa copleșit și nu te închide, pentru că aceasta duce la indiferență.

Uneori nu putem face nimic ca să ajutăm un străin și atunci putem spune o rugăciune. Îmi amintesc că, odată, pe la prânz, eram într-un pub din Kilkenny, unde se servea mâncare. Eram cu fiica mea Megan, care, pe atunci, avea cam nouă ani. Televizorul era deschis și, când au început știrile, în pub s-a lăsat o tăcere bruscă. Un autobuz școlar fusese implicat într-un accident și câteva adolescente muriseră, încă mai mulți fiind grav răniți. Auzind știrile, am știut că nu sunt singura căreia îi venea să plângă. Cu toții eram atinși de iubirea și compasiunea pentru cei în suferință, chiar dacă niciunul dintre noi nu cunoștea personal adolescenții implicați sau familiile lor. Vedeam explozia forței iubirii care emana din fiecare dintre noi, ca răspuns la această undă de compasiune. Atunci când iubim străinii și când ne pasă de ce li se întâmplă, eliberăm mai mult din iubirea de sine pe care am întemnițat-o.

De aflam la distanță mare de locul accidentului și nu eram în poziția de a face ceva ca să ajutăm la nivel fizic, dar vedeam un nor de rugăciuni care curgea ca o cascadă spre ceruri; așadar, în acel moment, știut că mulți dintre oamenii de acolo mi s-au alăturat într-o rugăciune mută pentru cei afectați.

Încetul cu încetul, oamenii au început să vorbească între ei cu persoane care, până acum erau necunoscute; cu toții fuseserăm impresionati de această tragedie și ne transformam într-o comunitate iubitoare.

Și acest lucru se întâmplă peste tot în lume; uneori la nivel local, alteori la nivel global. Suntem simți această conectivitate, această iubire. Simțim că, străini fiind, toți suntem parte dintr-un întreg mai mare.

Iubește-ți părinții

Atât de mulți oameni pe care îi întâlnesc nu-și cunosc părinții ca persoane, ca individualități cu personalitate și vieți proprii! Nu au permis relației să evolueze de la stadiul copil-părinte la stadiul de relație adultă, în care fiecare îl cunoaște pe celălalt.

Recent, mă aflu într-o cafenea din Dublin, unde nu fusesem până atunci niciodată. Am încercat să găsesc cafeneaua franțuzească pe care mi-o recomandase fiica mea Megan, dar îngerii nu m-au lăsat. După ce am căutat în zadar ceva timp, îngerii mi-au spus că trebuie să merg la altă cafenea.

Intrând, îngerii care mă însoțeau mi-au spus să salut un bărbat anume. Acesta stătea cu capul plecat și cu certitudine nu părea să fie interesat de vreo conversație. Le-am spus îngerilor:

– Dacă îl salut, îngerul său păzitor va trebui să-i spună să ridice privirea.

Nici n-am apucat să termin și îngerul lui păzitor s-a deschis. Îngerul păzitor avea înfățișarea unui bărbat și era îmbrăcat în roșu și auriu. Era în picioare, aplecat peste bărbat, de parcă încerca să-i citească fața (știu că un om nu poate sta în poziția aceasta, de aceea e cam greu de imaginat).

Îngerul păzitor s-a îndreptat când a auzit salutul meu, iar bărbatul și-a ridicat privirea și mi-a răspuns.

Mesele erau aranjate în șiruri lungi și m-am așezat la o masă de două persoane, lângă perete. Bărbatul era așezat în următorul rând, câteva mese mai departe, cu fața spre mine. S-a uitat la mine și am putut să-l văd bine pentru prima dată. Avea în jur de patruzeci de ani și era bine îmbrăcat, dar ochii îi erau înroșiți. Îngerul lui păzitor mi-a cerut să-l întreb cum se sime. Așa am și făcut și, mult timp, doar s-a uitat la mine fără să spună un cuvânt. Mi-am repetat întrebarea. De data aceasta, s-a ridicat de la masa lui și s-a apropiat de mine, luându-și cu el și cana de cafea. Nu s-a așezat la aceeași masă, ci la cea de lângă mine. Mi-a spus că nu era bine. Mi-a spus că mama sa murise cu câteva săptămâni în urmă și că doar atunci când a murit a realizat cât de puțin o cunoștea.

L-am lăsat să vorbească fără să-l întrerup; mi-a vorbit despre „acele scurte șase săptămâni în care am învățat atât de multe despre ea“. Era

de parcă n-o cunoscuse înainte. Nu apreciasc că mama lui avea o viață; că avea prieteni pe care îi cunoscuse în diverse momente ale vieții și că avea preocupări pe care le împărtășea cu acești prieteni – nu știa nimic despre ea. Mi-a spus că era atât de trist pentru că n-o cunoscuse pe femeia care avea acei prieteni; că nu-și găsisese timpul să afle ce o interesa și să participe la aceste preocupări alături de ea. Mi-a spus că doar în aceste șase săptămâni realizase cât de mult o iubea.

El vorbea și eu ascultam. A continuat să vorbească fără rețineri. Îi vedeam îngerul pazitor cum se apleacă deasupra lui și știu că acest înger îl ajuta să exprime ceea ce simțea, că-l ajuta să-și depășească inhibițiile pe care le avea în a conversa astfel cu un străin.

După circa douăzeci de minute, mi-a spus că trebuie să plece. I-am dorit toate cele bune.

Știu că nu va uita niciodată aceste prețioase „șase săptămâni“, când ochii lui au văzut-o în sfârșit pe mamă ca persoană, ca individualitate, nu doar ca mamă. Cât timp trăiesc, niciodată nu e prea târziu să încercăm să ne cunoaștem părinții ca persoane. Amintește-ți că-ți alegi părinții înainte de a fi conceput. Alegi să le cunoști punctele tari și slăbiciunile. Ca bebeluș, i-ai iubit necondiționat.

Am primit întrebări pe tema aceasta când am vizitat o închisoare irlandeză. Fusesem invitată să vorbesc unui grup de deținuți. Ne

atlam într-o zonă deschisă, însoțite de câteva gardiene, iar locul era plin de îngeri. Vorbeam despre cum ne alegem părinții. Sprijinită de zid era o deținută. În fața ei a apărut un înger care se îndreptă spre mine; cu înfățișare de femeie, era îmbrăcată cu o rochie de un galben-verzui. Brațele sale erau aduse la piept, cu palmele deschise spre mine.

- Lorna, e un caz dificil! a spus îngerul.

Am tras adânc aer în piept, știind că voi avea nevoie de curaj și putere, iar femeia a răbufnit cu o voce puternică:

- *Nu se poate să-mi fi ales eu mama; își atinge țigările pe trupul meu; era beată tot timpul și mă lăsa să flămânzesc. Am urât-o! Cum s-o fi ales pe ea să-mi fie mamă; ar fi trebuit să fiu nebună să fac asta!*

Peste toate femeile prezente s-a lăsat o tăcere plină de milă, dar și de șoc în același timp. Nu-mi găseam cuvintele; niciun copil nu trebuie să treacă prin așa ceva. Așa ceva nu poate fi iertat. Dar îngerul îmbrăcat în verde-gălbui era acolo, spunându-mi că, în pofida cuvintelor, femeia își iubea mama; iar mama ei, dincolo de comportamentul oribil, își iubea fiica. Mama era dependentă și nu știa cum să-și arate dragostea față de propria persoană, darămite față de copilul ei.

Nu-mi amintesc exact ce i-am spus femeii. Știu că răspunsul mi se părea nepotrivit, dar capelanul, părintele John, mi-a spus că i-am

dat hrană pentru spirit și că am ajutat-o să-și schimbe percepția despre mama sa.

Adevărul este că ne alegem părinții și îi alegem știind totul despre ei, defectele și calitățile, și alegerile pe care le fac în viață. Nu am idee de ce și-ar alege cineva o mamă ca aceasta, dar știu că în viețile noastre aici pe pământ cu toții trebuie să facem alegeri. Această mamă avusese opțiunea să-și înfrângă dependența și să aibă grijă cum se cuvine de fiica ei; iar fiica avusese opțiunea – și o are în continuare – să nu permită evenimentelor dureroase din trecut să-i distrugă viața.

Atât de des m-am confruntat cu situații unde relațiile cu părinții sunt distruse sau afectate de mulți ani, din cauza neînțelegerilor.

Eram căsătorită de destul de mult timp când am primit un telefon, la cabana noastră din Maynooth, și am primit acel telefon doar pentru că soțul meu, Joe, aștepta vești să se prezinte de urgență la doctor. Foarte rar se întâmpla să mă sune străini să-i ajut; nu am știut niciodată de unde aflau numărul meu sau cine îi trimitea.

Într-o seară, când eram însărcinată cu copilul cel mai mic, Megan, a sunat telefonul. Când am răspuns, am auzit vocea unei femei care mi-a spus că numele ei era Lesley și că suna din Londra. Un înger a apărut lângă mine și mi-a indicat să-i acord puțin timp.

Stăteam în bucătărie ținând receptorul, iar Lesley a început să vorbească. Mi-a spus că în urmă cu zece ani, când avea puțin peste douăzeci de ani, și-a părăsit căminul din Mayo ca să locuiască la Londra. A spus că nu avusese niciodată o relație bună cu părinții și simțise întotdeauna că părinții îi favorizează pe fratele și pe sora ei mai mică. Avea impresia că părinții n-o iubesc, așa că de-abia aștepta ocazia să plece de lângă ei.

Cât a stat la Londra, a pierdut contactul cu părinții ei. Mama îi scria, dar ea nu i-a răspuns niciodată. Uneori, și sora îi scria și, o dată pe an, îi răspundea, dar întotdeauna avea grijă să nu întrebe nimic despre părinți, darămite să le trimită dragostea ei. În ce o privea, între părinți și ea nu era nicio legătură.

Mi-a spus că, în urmă cu opt luni, primise o invitație de nuntă de la sora sa. La invitație era atașată o notiță de la sora ei în care o implora să vină la nuntă, spunându-i că dorea foarte mult ca Lesley să fie acolo, să-i cunoască viitorul soț și că părinții o iubeau și voiau și ei să vină.

Lesley a ignorat invitația; nici măcar nu s-a sinchisit să răspundă. Lesley plângea la celălalt capăt al firului, spunându-mi că, acum o săptămână, primise poze de la sora ei și de la nuntă, și niște fotografii de familie minunate. La acestea era atașată o scrisoare în care sora descria cum părinții au plâns în ziua nunții

pentru că Lesley nu era acolo și cât de mult o iubeau și că le era dor de ea.

Îngerul de lângă mine mi-a spus că părinții o iubiseră întotdeauna și că nu îi favorizaseră pe copiii mai mici în fața ei, dar că Lesley, fiind cel mai mare dintre copii, nu a suportat să împartă lucrurile cu fratele și sora mai mică.

Lesley mi-a spus că îi era rușine de toți acești ani în care refuzase să aibă contact cu mama sa; că o durea inima la ideea că părinții plânseseră în ziua nunții surorii ei, pentru că ea a fost prea încăpățânată să se gândească la asta.

Mi-a spus că dorea să ia din nou legătura cu părinții ei, dar că îi era prea frică. Îngerul mi-a spus să-i transmit lui Lesley să-și sune părinții și să o asigur că părinții așteptau acest telefon; că o așteptau și se rugau pentru ea de zece ani, de când plecase la Londra. I-am mai spus și că îngerul îmi spusese că o iubeau foarte mult.

Când a închis, am spus o rugăciune pentru ea. M-am rugat să aibă curajul să facă ea primul pas și să sune. Știam din ce-mi spusese îngerii că părinții o așteptau cu brațele deschise ca să rezolve această neînțelegere care dura de prea mult timp.

Nu așteptați prea mult să vă rezolvați neînțelegerile cu părinții. Dacă aveți divergențe, faceți toate demersurile să le rezolvați. Am întâlnit mult prea multe persoane care nu

faceau asta și apoi regretau când era prea târziu.

Deseori, problemele cu părinții se nasc din sentimentul că aceștia îi iubesc mai mult pe frați sau pe surori decât pe ei.

Îmi amintesc că eram la spital în vizită când mama soțului meu, Liz, era pe moarte. Se afla în aceeași clinică de șase săptămâni, așa că ajunseseam să cunosc unii pacienți și să le recunosc familiile. În patul din partea cealaltă a salonului era o femeie mai în vârstă. Prima dată când am intrat în salon, era singură și îi vedeam îngerul păzitor stând la capul patului, în spatele ei, ținându-i sufletul cu multă compasiune. Mi-am dat seama că îngerul păzitor urma s-o ia în curând acasă, în ceruri.

Data următoare când am venit în vizită era înconjurată de patru persoane de vârstă mijlocie. Vedeam firul circular care îi unea, așa că mi-am dat seama că sunt copiii ei. Un înger mi-a spus să mă uit cu atenție la această familie, ceea ce am și încercat să fac fără să fiu observată. Privind, una dintre fete s-a mișcat și am putut vedea că, pe lângă firul care unea întreaga familie, exista și un fir care unea mama și această fiică. Acest fir era mai întunecat la culoare. Îngerul mi-a spus că era acolo ca să întărească legătura de iubire dintre această fiică și mamă. Mama își iubise toți copiii în mod egal când erau mici, dar, dintr-un motiv oarecare, legătura cu această fată slăbise în

timp. Îngerii mi-au spus că mama dorea cu adevărat ca, înainte de a muri, fiica ei să afle că o iubise. Dumnezeu permisesese formarea acestei legături suplimentare, pentru a ajuta fiica să simtă dragostea mamei.

Mă aflu din nou în salon, iar familia era din nou lângă mamă și vedeam încă acest fir dintre femei și fiica sa. Firul avea o culoare mult mai luminoasă, de parcă era aprins de iubirea care curgea între ele. Am zâmbit în sinea mea și le-am spus îngerilor:

– Cred că funcționează, sper să funcționeze.

Adeseori când un părinte este pe moarte, fiii sau fiicele pot simți o explozie de iubire pentru părinte, împreună cu o mare tristețe – un sentiment devastator.

Multe persoane conștientizează că nu le-au spus niciodată părinților că-i iubesc; că nu au avut niciodată curajul acestor cuvinte, „Te iubesc“. Nu presupuneți că părinții știu că-i iubiți; trebuie să le-o spuneți; trebuie să pronunțați cuvintele.

Nu așteptați până e prea târziu.

Bineînțeles, dacă părintele s-a ridicat deja la ceruri, puteți încă să le spuneți că-i iubiți și vă vor auzi.

Experiența de a avea un părinte (sau o persoană apropiată) bolnavă de Alzheimer sau demență poate fi profund traumatizantă.

O femeie pe care o cunoșteam, Maeve, mi-a vorbit despre asta. Mama ei, care locuia cu ea,

soțul ei și cei trei copii adolescenți, începuse să fie dezorientată. Uneori nici măcar nu-i recunoștea. Maeve mi-a descris cum, într-o după-amiază, mama ei a strigat la nepotul ei, care venise de la școală, acuzându-l că e un hoț și spunându-i să iasă din casa ei. Când a încercat să-și calmeze bunicuța, l-a lovit cu bastonul. Pe când Maeve îmi povestea toate acestea, îngerul ei păzitor s-a deschis. Avea înfățișarea unei femei și era îmbrăcat în auriu și alb. Se înfășurase în jurul lui Maeve, de parcă încerca să o îmbrace într-un cocon protector. Acest înger păzitor mi-a spus că Maeve va trebui în curând să o interneze pe mama sa într-un azil; e ceea ce trebuie făcut, iar mama sa va fi în siguranță și fericită acolo.

Maeve era atât de îngrijorată și stresată din cauza situației; dorea să facă ce era bine pentru mama sa, dar și pentru soțul său și copii. Se simțea de parcă îi smulgea cineva inima din piept.

**Nu presupuneți că părinții
știu că-i iubiți;
trebuie să le-o spuneți;
trebuie să pronunțați cuvintele
„Te iubesc“.**

Pe măsură ce mintea mamei ei se deteriora, Maeve se temea tot mai mult pentru ea. În cele din urmă, a luat decizia să își ducă mama la un azil. Maeve mi-a vorbit despre asta la câteva luni după ce mama sa se mutase în noul cămin. Mi-a spus că se simte bine și părea mulțumită. Îngerul păzitor al lui Maeve mi-a zis că mama avea condiții bune, dar că uneori se întrista pentru că nu știa cine erau străinii care stau lângă patul ei și se întreba când vor veni s-o viziteze fiica și nepoții.

Nu știu de ce oamenii suferă de Alzheimer și de demență, dar știu că îngerii lor păzitori sunt întotdeauna lângă ei, făcând tot ce le stă în puteri pentru a-i ajuta și a-i proteja. Știu că pe măsură ce li se apropie timpul să meargă acasă, în ceruri, îngerul păzitor se apropie mai mult de sufletul persoanei, iar în momentul morții, vor ști totul și își vor recăpăta amintirile.

Am întâlnit odată un bărbat care mi-a spus că tatăl său suferea de demență și, pentru că îi era atât de greu să-l vadă în starea aceea, renunțase să-l mai viziteze. Nu-l mai văzuse de trei ani, lăsând pe seama personalului să-l îngrijească. I-am sugerat blând că doar pentru faptul că tatăl lui nu-l recunoaște, asta nu înseamnă că nu-l iubește și că ar trebui să aibă curajul să-și viziteze tatăl. Am spus o rugăciune să-și depășească temerile și să meargă la tatăl său.

Chiar dacă s-ar fi mulțumit doar să stea lângă tatăl său citind ziarul, prezența lui ar fi fost importantă. Știu că, dacă bărbatul nu-și găsește curajul să-și viziteze tatăl, va regreta profund după ce-i va muri părintele.

Când a murit tatăl meu, am fost devastată și mi-e dor de el și astăzi. Aveam peste treizeci și cinci de ani și eram căsătorită, cu copii, când s-a întâmplat și nici nu vreau să-mi imaginez cât doare să-ți pierzi părintele mai devreme în viață.

Totuși, părinții noștri, deși sunt în ceruri, sunt și lângă noi atunci când avem nevoie de ei. În cele mai multe zile, dacă sunt pe afară cu treburi, văd cel puțin o persoană însoțită de sufletul unui părinte deja urcat la ceruri. Acest suflet este în ceruri, dar Dumnezeu îi dă voie să fie lângă cel iubit când are nevoie de sprijin și ajutor. Sufletul mi se arată sub o formă umană difuză, din care radiază lumină. Îl văd în jurul unui fiu sau al unei fiice, vorbindu-le sau atingându-le brațul ca sprijin. Oricât ar părea de ciudat, ne este mai ușor să simțim prezența unui suflet decât prezența îngerului păzitor sau a altui înger, și acesta e unul dintre motivele pentru care îngerii păzitori permit sufletului unui părinte sau al altei persoane iubite care este în ceruri să vină să ne ajute.

La o ședință de autografe, o femeie în jur de cincizeci și cinci de ani mi-a spus că mama îi murise când avea șapte ani. Mi-a spus că încă

își mai amintea cum mama îi ștergea fața cu un șervețel umed după ce mânca sendvișuri cu gem. În timp ce vorbea despre mama sa, sufletul acesteia a apărut – stând lângă ea. Mama sa era atât de frumoasă, cum trebuie să fi fost în tinerețe, și părea o versiune mai tânără a fiicei care stătea pe scaun și discuta cu mine.

– Mama ta este în tine și în preajma ta, este aici când ai nevoie de ea. Sunt sigură că și tu simți uneori, i-am spus, fără a-i vorbi despre ce vedeam. Fiica a încuviințat. Sunt sigură că sămenii foarte mult cu mama ta, am adăugat.

Ea a ridicat privirea:

– Toată lumea spune asta.

– Mama ta este lângă tine de fiecare dată când te gândești sau vorbești despre ea, i-am spus, îmbrățișând-o de rămas-bun.

Era frumos să vezi forța iubirii care dura de cincizeci de ani și modul în care această femeie păstra vii în sine cele câteva amintiri prețioase pe care le avea despre mama sa.

Uneori, unele persoane îmi spun că au avut o relație cu adevărat nefericită cu un părinte care acum este mort. Atunci când cineva moare, toate aceste divergențe dispar, toate imperfecțiunile umane care au condus la certuri și mânie dispar, iar sufletul părintelui simte doar iubire pură pentru copiii lăsați în urmă.

Nu vă fie frică să discutați cu ei. Puteți cere unui părinte, oricărui suflet de altfel, să

intervină la Dumnezeu pentru voi, să vă ajute cu orice în viață. Mi-e încă dor de tatăl meu, dar mă consolează foarte mult faptul că este în ceruri, rugând pe Dumnezeu și îngerii Lui să ne ajute, pe mine și familia mea.

Recent am vizitat Republica Cehă și Slovacia. Când eram în avion, îngerii însoțitori mi-au spus că voi experimenta ceva ce-mi va atinge inima. Dar nu au vrut să-mi dea amănunte.

Eram la jumătatea binecuvântării pe care o ofeream unei mulțimi de peste o mie de persoane din frumoasa sală a Palatului Lucerna din Praga când, dintr-odată, am realizat ce se întâmpla. Veneau foarte mulți tineri să fie binecuvântați, uneori și în grupuri, dar ce era neobișnuit era cât de mulți dintre acești tineri îmi cereau, în engleza lor stricată, să le binecuvânteze părinții, nu pe ei. Acest lucru se mai întâmplase și înainte, dar niciodată în număr atât de mare.

Un tânăr de aproximativ șaptesprezece ani mi-a spus, cu lacrimi în ochi:

– Părinții mei sunt atât de necăjiți și aș dori să-i binecuvântezi. M-aș bucura să-mi văd părinții fericiți.

Îngerul păzitor al tânărului se afla în spatele lui, ținându-se de el, și mi-a spus să mă uit în ochii tânărului. M-am uitat și am văzut câtă iubire îi strălucea în priviri. Acest băiat își iubea părinții profund și spera cu adevărat ca această binecuvântare să-l ajute să le aducă

mai multă bucurie în viața lor comună. Am spus și o rugăciune să fie așa în timp ce-l binecuvântam.

Am fost foarte mișcată de marele număr de tineri care se preocupau de fericirea părinților lor. Acești tineri erau interesați de ce se întâmpla în viețile părinților, o viață împărtășită. Își cunoșteau mai bine părinții ca individualități, iar această conștientizare le adâncea iubirea.

Nu am nicio explicație de ce am întâlnit acest fenomen atât de des în Republica Cehă și Slovacia, poate are ceva de-a face cu istoria recentă a acestor țări. Tot ce știu este că mi-ar plăcea să văd mai multă iubire și apreciere pentru părinții de pe tot globul.

Iubirea față de animale

Am iubit întotdeauna animalele și chiar acum când vă scriu sunt mândra proprietară a unei iepuroaice care are o sarcină fantomă, a unei perechi de canari, a unui cățeluș care se numește Holly și care nu poate merge foarte bine și tocmai am fost rugată să găzduiesc douăzeci de găini clocitoare. Animalele au fost întotdeauna o parte importantă a vieții mele.

Pe când eram copil de șapte-opt ani, petreceam foarte mult timp singură și uneori îngerii jucau v-ați-ascuns-animarul, eu trebuind să caut un animal. Îngerii îmi lăseau indicii, o mișcare ușoară în iarbă, sunetul unei frunze rupte sau un pește sărind din apă. Uneori o pasăre izbucnea din iarbă și zbura atât de jos și lent, încât o puteam urmări și ajunge.

Într-o după-amiază, îngerii n-au jucat v-ați-ascunselea cu mine, ci mi-au spus să fug repede – pentru că un animal avea nevoie de

mine. Îngerii mi-au arătat calea. Când m-am apropiat de locul unde voiau să ajung, mi-au spus să încetinesc și să mă mișc în tăcere. Așa am și făcut și acolo, sub un tufiș, am văzut un iepure înconjurat de șase îngeri care îl atingeau și încercau să-l liniștească. Își prinsese lăbuța într-o bucată de sârmă ghimpată aruncată și nu mai putea scăpa. Animalul era foarte speriat și m-am apropiat cu multă grijă, îngrozită că ar putea muri de frică. Îngerii l-au liniștit, am reușit să ajung la el și l-am mângâiat, vorbindu-i pe un ton calm.

A fost destul de greu să eliberez lăbuța iepurelui din gardul de sârmă, dar i-am rugat pe Dumnezeu și pe îngeri să mă ajute. Când am reușit să eliberez iepurele, eram plină de tăieturi și zgârieturi pe mâini.

Iepurele s-a îndepărtat puțin topăind și apoi s-a întors să se uite la mine o clipă înainte de a se face nevăzut. Eram atât de fericită că era în sfârșit liber! Îl eliberasem din bunătate, dar îngerii însoțitori mi-au spus că acest sentiment pe care îl numim uneori „bunătate“ este de fapt „iubire“.

Am văzut asta și mai clar câțiva ani mai târziu, când mă aflu la țară cu tatăl meu. Ne aflam într-un sătuc cu un râu unde adeseori mergeam să pescuim și ajunsesem să cunosc câteva dintre fermele de pe-acolo. Era o femeie pe care întotdeauna am considerat-o bătrână. Îmi dau acum seama că probabil nu era atât de

bătrână, dar purta întotdeauna un șorț, iar părul îl avea făcut permanent. Părea foarte furioasă și nu am văzut niciodată un semn de bunătate la ea, deși îngerii m-au asigurat că era o femeie bună.

Într-o zi am ocolit hambarul din curtea ei și la ușa hambarului am văzut-o ridicând un piscoi; atunci am văzut și forța iubirii care venea dinspre ea spre piscoi. Era de parcă inima i se deschisese și toată iubirea pe care o închisese acolo curgea în afară. Am văzut sânge pe mâna ei și mi-am dat seama că piscoiul era rănit.

– Ți-am spus că e o femeie bună, mi-au spus îngerii însoțitori și au continuat: Nu vrea să vadă nimeni această parte a ei, deoarece crede că iubirea o face vulnerabilă și nu vrea să sufere, dar când a văzut piscoiul rănit, nu a mai putut controla iubirea din ea, care a explodat în afară.

După ce îngerii au rostit aceste cuvinte, femeia m-a văzut și a spus cu asprime:

– Ce cauți aici?

Am ignorat întrebarea și m-am apropiat de ea, întrebând ce face piscoiul.

Și-a coborât privirea spre piscoi oarecum indiferentă, spunând:

– Încerc doar să fiu bună, cum ar face oricine cu un animal rănit.

Își minimaliza sentimentele; dar îngerii mi-au spus că bunătatea este iubire.

Este important să înțelegem cu toții că bunătatea este iubire. Dacă suntem mai buni și eliberăm mai multă iubire, putem schimba atât de multe în lume!

Pe când eram proaspăt căsătorită și locuiam în Maynooth, vedeam uneori un bătrân care întotdeauna căra un braț de vreascuri. Era mereu urmat îndeaproape de un câine mare și negru, cu un băț în gură. Din nu se știe ce motiv, câinele mergea întotdeauna în stânga bărbatului. Ca și omul, câinele era bătrân și era evident că uneori întâmpinau amândoi greutate în mers.

**Îngerii mi-au spus că
bunătatea e iubire.**

Puteam vedea forța iubirii curgând dinspre bărbat spre câinele lui. Era foarte puternică și nu venea doar din brațul sau dintr-o parte a lui; venea din fiecare parte a lui. Știu o mulțime de oameni care-și iubesc animalele de companie, dar n-am văzut niciodată iubirea pentru un animal curgând cu atâta intensitate. Câinele putea simți profunzimea iubirii omului și de aceea mergea atât de aproape de el, de parcă ar fi fost lipit de bătrân.

Mergând într-o zi spre magazin, am văzut bătrânul adormit în iarbă pe partea cealaltă a

canalului. Câinele era lângă el, odihnindu-și capul pe genunchiul bătrânului. Am fost surprinsă să văd forța iubirii venind dinspre om spre câine, chiar dacă omul dormea. Foarte rar poți vedea forța iubirii curgând de la o persoană adormită; am văzut-o doar în câteva ocazii foarte speciale; iubirea acestui om pentru câinele lui era atât de intensă încât curgea spre câine constant, 24 de ore din 24.

Mă gândeam să mă întorc de la magazin pe drumul mai scurt, pentru că aveam bagaje, dar Îngerul Hosus mi-a spus că trebuie să mă întorc tot de-a lungul canalului. Bătrânul și câinele dormeau încă în același loc, dar acum erau înconjurați de îngeri.

Îngerul Hosus mi-a spus că era timpul ca bătrânul să se scoale, că nu era bine pentru el să doarmă atât de mult pe pământul tare. Chiar când mi-a spus acestea, unul dintre îngeri s-a aplecat și a început să mângâie câinele; animalul s-a trezit, și-a ridicat capul și apoi, delicat, a început să-l lingă pe bătrân, să-l trezească.

Atenția îmi fusese atrasă de ceva ce nu văzusem până atunci vreodată, ceva ce nu înțelegeam pe deplin.

Ceața asta fină pe care o văd venind dinspre câine spre bătrân este forța iubirii? l-am întrebat eu pe Îngerul Hosus.

Hosus a aprobat. Nu văzusem niciodată această forță venind de la un animal la o ființă umană.

– Cum este posibil ca un animal să iubească un om așa? m-am minunat eu.

Să vă explic câte ceva despre diferențele dintre iubirea animalelor și iubirea oamenilor. Noi, ființele umane, suntem iubire pură și suntem capabili să oferim o cantitate extraordinară de iubire, dacă n-o întemnițăm. Oamenii pot schimba lumea.

Cea mai mare parte a iubirii care vine de la animale este iubire umană reflectată. Atunci când privești în ochii unui animal pe care îl iubești, vezi iubire. Este iubirea pe care ai revărsat-o asupra animalului reflectată înapoi spre tine.

Această iubire reflectată reconfortează foarte mult, dar este diferită de iubirea umană și mai puțin intensă.

Singura dată când am văzut iubirea unui animal ca o forță fizică a fost în cazul acestui bătrân și al câinelui lui și știu că s-a întâmplat așa pentru că bătrânul nu revărsa dragoste asupra câinelui numai când era treaz, ci și când dormea.

Câinele a lins fața omului și omul s-a trezit încet; apoi s-a ridicat și s-a îndreptat spre mine pe celălalt mal al canalului. Bătrânul mi-a făcut ușor din mână, iar câinele și-a întors capul să se uite la mine. Câțiva ani după aceea,

am continuat să-i văd când și când, și mă bucuram întotdeauna să văd această forță a iubirii curgând de la câine spre bătrân; era ceva cu totul special.

Animalele sunt foarte sensibile și vor simți emoțiile noastre mai puternic decât mulți oameni. De aceea un animal de companie iubit va veni lângă tine și va încerca să te mângâie când ești supărat sau trist, oferindu-ți o consolare uluitoare. Uneori asta îi face pe oameni să simtă că animalul de companie îi înțelege mai bine decât oamenii din viața lor. Animalele sunt un dar de la Dumnezeu și ne oferă o plăcere imensă și sunt foarte importante în viețile noastre.

Animalele noastre de companie nu se ceartă cu noi și acesta este unul dintre motivele pentru care este o bucurie să le ai alături. Nici unul dintre noi nu este perfect: nici eu, nici tu, nimeni. De aceea relațiile umane ajung până la urmă la răscruce. Totuși, nu trebuie să confundăm loialitatea și afecțiunea unui animal cu iubirea umană.

De la vârsta de opt ani, obișnuiam să mă plimb pe lângă o casă unde trăia un golden retriever. Acest câine își aștepta întotdeauna stăpânul – un tânăr – să vină acasă. Am urmărit acest fapt ani de zile. La început, câinele aștepta băiatul să vină de la școală, apoi aștepta adultul să vină de la facultate sau de la lucru. Uneori îl vedeam pe tânăr în micuța grădină

rostogolindu-se prin iarbă, jucându-se cu câinele. Era o prietenie atât de puternică între ei!

Și într-o zi, câinele nu a mai fost acolo. Nu știam ce se întâmplase cu el. Am întrebat îngerii, dar nu mi-au răspuns și m-am uitat după câine încă o săptămână, dar nu l-am văzut, nici n-am aflat nimic.

Într-o zi, trecând pe lângă casă, l-am văzut pe tânăr stând pe iarba din grădina din față, înconjurat de îngeri. Îngerii însoțitori mi-au spus să merg mai încet. Îngerii care îl înconjurau pe tânăr îl consolau și atunci am știut că bietul câine murise. M-am întristat și nici măcar nu îi știam numele, dar știam că tânărul avea inima frântă.

Cum stătea el acolo, un înger s-a îndreptat spre el și, împreună cu el, fantoma câinelui său. Animalele nu au suflete, dar îngerii mi-au spus că, dacă iubim cu adevărat un animal care a reprezentat o parte importantă din viața noastră, atunci Dumnezeu va chema animalul în ceruri să ne aștepte. Bineînțeles, tânărul nu putea vedea fantoma câinelui. Am spus o mică rugăciune ca tânărul să simtă prezența câinelui sau să-i simtă atingerea și să știe astfel că este lângă el.

Știu că unora le vine greu să creadă că animalele nu au suflet. Dar nu au! Vă pot spune doar ce am văzut și ce mi-au spus Dumnezeu și îngerii. Dumnezeu a dat fiecăruia dintre

noi – fiecărui bărbat, femeie sau copil – un suflet.

Dumnezeu n-a dat suflet niciunui animal. Nu știu de ce, și știu că voi dezamăgi pe unii dintre voi, dar vă pot spune doar ce mi s-a spus. Chiar dacă iubești cu adevărat un animal, animalul nu va căpăta brusc un suflet.

Îngerii ajută animalele, dar niciun animal nu are înger păzitor. Ni s-au dat îngeri păzitori pentru că avem suflete; îngerii noștri păzitori sunt paznicii sufletelor noastre. Văd îngerii ajutând animalele, dar nu-i văd atât de des ca în cazul oamenilor, dacă mă uit peste o poartă, să spunem, probabil că nu voi vedea niciun înger într-o turmă de vaci. Când văd îngeri însoțind animalele, acest lucru indică în mod normal fie că trebuie să ajutăm animalul, fie că acel animal este amenințat de oameni.

Pe când eram copil, îngerii mă lăsau să văd scene precum o vulpe prinzând un iepure ca să-l mănânce. Îngerii nu intervin în astfel de situații. Îmi spuneau că vulpea trebuie să mănânce ca să-și hrănească puii. Îngerii nu mi-au spus niciodată să nu mănânc carne. Într-adevăr, pe când eram copil la bunici, îngerii îmi spuneau că porcii erau îngrășați ca să fie mâncați. Îmi amintesc că aveam opt ani și mă uitam la o felie de șuncă din farfurie, întrebând dacă era de la un purcel pe care-l cunoșteam. Am fost asigurată că nu.

Animalele nu au îngeri păzitori individuali, dar îngerii încearcă să le protejeze și ne cheamă pe noi să fim îngerii păzitori ai animalelor. Mă aflam recent la grajdurile unde călărește și ajută fiica mea Ruth. Mă sprijineam de mașina parcată lângă padoc așteptând-o pe Ruth. Lângă grilajele padocului erau vreo douăzeci de îngeri. Nu făceau nimic, doar stătea acolo, uitându-se la un om care își înșeuă calul în padoc. Lângă om mai erau patru îngeri. Să fiu sinceră, nu m-am gândit prea mult la acești îngeri.

Le-am văzut pe Ruth și Anne, proprietara grajdurilor de călărie, scoțând un cal minunat din grajd. Grupul era înconjurat de câțiva îngeri, care tot murmurau fetelor la ureche. Nu sunt sigură că fetele le acordau atenție. Chiacoteau și discutau între ele și din când în când se opreau din mers. Când se opreau, vedeam câte un înger care puneă mâna pe capul calului, de parcă îl încuraja să se întoarcă în padoc.

Am fost șocată când am văzut că, dintr-o dată, toți îngerii care înconjurau grilajul padocului au sărit peste balustrade. Erau însoțiți de un curent de aer, care le-a făcut pe Ruth și Anne să privească spre centrul padocului. Și acolo l-au văzut pe bărbatul din padoc începând să biciuiască bietul cal cu o ferocitate și o mânie șocantă.

Omul era înconjurat de îngeri care îi șopteau, dar nu puteau să-l facă să asculte și fizic

nu erau capabili să intervină fără ajutor uman. Anne a alergat spre bărbat, strigând din toate puterile:

– Oprește-te! Nimeni n-o să bată un cal în grajdul meu.

S-a cățarat peste gard și a alergat spre centrul padocului, smulgând biciul din mâna omului.

Calul era înconjurat de îngeri care încercau să-l liniștească. Anne a luat frâiele și a început să plimbe calul, vorbindu-i cu blândețe în acest timp. I-a spus lui Ruth să aducă și celălalt cal în padoc, pentru ca prezența lui să liniștească bietul animal care fusese bătut.

Nu am aflat niciodată ce anume îl determinase pe omul acela să-și trateze calul cu atâta cruzime; Ruth mi-a spus că nu mai vine la grajdurile lui Anne, dar știu că îngerii au lucrat din greu în acea zi ca să protejeze calul.

Cruzimea față de animale este inacceptabilă, indiferent de circumstanțe; noi suntem cei care trebuie să intervenim în cazurile în care animalele sunt prost tratate. Ni se cere să acționăm ca îngeri păzitori pentru toate animalele, nu doar pentru animalele de companie.

La scurt timp după ce Megan și cu mine ne-am mutat la Johnstown și încă mai aveam de lucru la casă, un bătrân a venit să mă vadă. Nu știam de unde știa că sunt acolo, dar a parcat pe alee și a intrat în ceea ce era în esență un șantier de construcții. Era micuț de statură

și rotunjour și se folosea de un baston pentru a merge. Era înconjurat de îngeri. Pe când se apropia de mine, lumina unui înger păzitor s-a deschis și am putut vedea că era lipit de sufletul lui. Îngerul păzitor se uita în jos la el cu o compasiune infinită. Nu trebuia să-mi spună nimeni că zilele îi erau numărate.

După o scurtă conversație despre lucrările de construcție – am descoperit că omul cunoștea bătrâna cabană de pe timpul fostului proprietar – bărbatul și-a adunat curajul să-mi spună de ce era cu adevărat aici. Mi-a spus că știa că sfârșitul îi este aproape și că îi era foarte frică. Îngerul păzitor mi-a spus că nu avea cu cine să-și împărtășească temerile.

Îngerul său păzitor m-a rugat să-l întreb dacă avusese vreodată un animal de companie pe care să-l iubească foarte mult. L-am întrebat și mi-a răspuns că avusese un câine, un collie pe nume Rex, mulți ani de zile și că iubise acel câine foarte mult.

– Rex a murit în brațele mele cu doi ani în urmă. Mi-aș fi dorit să fie și el lângă mine acum, când mi se apropie sfârșitul.

L-am întrebat dacă l-a simțit vreodată pe Rex în preajmă. În același moment, și-a făcut apariția un înger însoțit de un frumos collie bej-ciocolatiu. Îngerul și-a dus degetul la gură, indicând că n-ar trebui să-i spun bărbatului că și câinele este acolo.

– Uneori mi se pare că-l aud pe Rex, mi-a spus bărbatul privindu-mă ciudat. Niciodată nu i-a plăcut să i se taie ghearele, așa că amânam să-l duc la veterinar. Îi aud pasul hârșăit în apropierea mea uneori.

Îngerul păzitor mi-a spus să-i transmit că Dumnezeu l-a luat pe Rex în rai și că așteaptă și este întotdeauna lângă el să-l mângâie atunci când are nevoie.

Bărbatul a plecat mult mai fericit, știind că-și va revedea iubitul collie.

Dacă ai ori ai avut un animal de companie, un animal care a însemnat mult în viața ta și pe care l-ai iubit cu adevărat, Dumnezeu îl va lua în rai unde te va aștepta să fiți împreună și acolo.

Iubirea față de copii

Fiecare generație a omenirii trebuie să fie mai iubitoare decât cea dinaintea ei. Acesta e planul lui Dumnezeu pentru evoluția noastră. Singurul mod în care se poate produce această evoluție este ca vlăstarele noastre să fie mai iubitoare și mai miloase decât noi. Îngerii îmi spun că asta se întâmplă de generații, dar că această evoluție a fost încetinită în ultimele două generații. Mi se arată că acești copii sunt în pericolul de a deveni mai răi, în loc de mai iubitori, în generația următoare. Și va fi vina noastră!

Copiii (și amintiți-vă că adolescenții sunt încă niște copii) îi urmăresc și învață de la adulți tot timpul. Cum lumea noastră devine din ce în ce mai materialistă și mai puțin milostivă, copiii nu au suficientă dragoste în familie, în comunități și în lumea noastră ca întreg. Trăim în secolul XXI. Am văzut atât de multe progrese în numeroase arii și totuși în

zona în care locuiesc eu, în Irlanda, avem copii care merg la școală flămânzi, copii fără casă, copii privați de servicii de psihiatrie sau dezavantajați în privința educației. În lumea mai largă, avem copii care mor de foame, din cauza unor boli tratabile, copii uciși în războaie inutile. Este de mirare că acești copii care reproduc un astfel de comportament adult devin lipsiți de inimă?

Este posibil să lăsăm situația să ne depășească, să decidem că este o problemă atât de mare încât nu putem, ca indivizi, face nimic? Dați-mi voie să sugerez trei demersuri despre care îngerii mi-au spus că le poate face, trebuie să le facă, fiecare dintre noi, ca indivizi:

- Să petrecem mai mult timp cu copiii.
- Să fim un exemplu pentru copii.
- Să-i apărăm pe copii și să cerem ca guvernul, liderii și instituțiile internaționale să facă tot ceea ce trebuie pentru copii și să le considerăm răspunzătoare pentru consecințe dacă nu o fac.

– Tati, dacă-ți dau banii din pușculiță, petreci și cu mine puțin timp?

Un tată mi-a spus că a fost oripilat când fiul lui de șapte ani l-a întrebat asta. A fost atât de șocat și rușinat că fiul său credea că trebuie să-l plătească să petreacă timp cu el! Șocul a fost atât de mare încât, mi-a spus tatăl, în cei

doi ani de când se întâmplase asta, făcuse multe schimbări în viața-i ca să poată petrece mai mult timp cu copiii lui.

Îngerii îmi spun că noi, adulții, am devenit mai preocupați și mai concentrați pe împlinirea personală. Copiii au devenit mai puțin importanți în lumea noastră și ne petrecem mai puțin timp cu ei.

Și nu e vorba doar de părinți, este vorba de noi toți. Cu toții trebuie să facem un efort conștient să petrecem mai mult timp cu copiii. Trebuie să ne oprim și să vorbim copiilor pe care îi întâlnim în viața noastră cotidiană, să facem tot ce putem pentru a ști numele și interesele copiilor vecinilor. Cu toții avem talente, interese și hobby-uri, și cu toții trebuie să împărtășim aceste interese și acest entuziasm cu copiii din jurul nostru.

Nu ne angajăm suficient în relația cu copiii de toate vârstele – de la cei foarte tineri la adolescenți. Copiii învață să comunice și este foarte important să le dăm timp să-și dezvolte această capacitate. Când copiii doresc să vorbească, trebuie să ne oprim din orice facem și să-i ascultăm într-un mod concentrat, acordându-le tot timpul de care au nevoie.

Mulți oameni se tem să se implice în relația cu adolescenții. Se tem de mânia sau de faptul că aceștia îi pot ridiculiza și uneori se tem fizic de ei. Îngerii îmi spun că astăzi adolescenții sunt mai izolați decât cei din generațiile

anterioare. Iar acesta este rezultatul timpului prea scurt petrecut cu familia, a timpului prea lung petrecut în media socială și a reticenței și temerii de angajament în relația cu adolescenții, resimțite de adulți.

Adolescenții au nevoie de respectul nostru, de angajamentul nostru. Ei privesc lumea și o parte din timp aceasta li se pare un loc de neînțeles. Trebuie să vorbim cu ei și să le dăm timpul și șansa de a explora aspectele acestei lumi. Există multă bucurie în a petrece timp cu tinerii și, când nu facem asta, ne privăm și pe noi, și pe ei.

**Dacă nu îi ajutăm pe copiii
din întreaga lume,
costurile vor fi incalculabile,
iar prețul va fi plătit
de viitoarele generații
ale umanității.**

Îngerii îmi spun că adolescenții și copiii de astăzi văd mai puțină bunătate și iubire la adulți, și mai mult egoism și răutate. Dacă acesta este exemplul pe care îl văd, cum ar putea să devină oameni buni și iubitori? Toți adulții trebuie să conștientizeze că sunt modele de urmat pentru copii și pentru tineri.

Copiii își respectă părinții și se așteaptă ca aceștia să fie modele, dar mult prea puțini părinți sunt conștienți de acest lucru. Frecvent, reprezintă doar modele deficitare, chiar dacă fac tot ce le stă în putință. Prea adesea, copiii umplu această lipsă căutând la „celebrități” aceste modele. Pe măsură ce copiii au acces tot mai larg la media și de la o vârstă fragedă, fenomenul se observă mult mai des. Majoritatea acestor modele se bazează pe un succes mai mare, pe o faimă mai largă, pe un aspect mai plăcut și bogăție. Ele creează un set de așteptări pentru copii, pe care le vor împlini în prea puține cazuri, adeseori furnizând un exemplu negativ. Copiii trebuie să se identifice cu modelele din familiile lărgite sau din comunități – oameni care trăiesc vieți împlinite și pline de iubire, pline de diverse pasiuni și bucurii.

De fiecare dată când facem un gest – dăm locul cuiva în autobuz, zâmbim cuiva, înjurăm un șofer care ne-a tăiat calea sau aducem o insultă rasială – dăm un exemplu copiilor. Trebuie să conștientizăm mai bine acest impact și să ne întrebăm dacă furnizăm un exemplu bun generațiilor viitoare.

Sunt foarte frustrată de lipsa de progres a omenirii în relația cu copiii. Copiii nu se pot apăra, deci trebuie să-i apărăm noi. Nu am reușit s-o facem. Cum putem trăi cu noi înșine când mai există copii care mor de foame, mor

de boli care pot fi tratate, lucrează ca sclavii, sunt uciși în războaie inutile? Îngerii îmi spun că suntem mult în urma nivelului la care ar trebui să fim pentru că am conferit autoritate unor persoane care pun puterea și banii mai presus de grija față de copii.

Dumnezeu și îngerii mi-au arătat teroarea multora dintre acești copii. Mi s-a permis să simt durerea și suferința pe care le trăiesc acești copii și sentimentele lor de neajutorare și lipsă de speranță când nu vine nimeni să-i ajute. Imaginați-vă că este vorba despre unul dintre copiii voștri – că nu puteți să-i ajutați și nimeni nu o face. Copilul vostru este lăsat să sufere.

Și totuși, nu luăm atitudine, nu cerem lumii să treacă la fapte și să oprească oroarea și suferința inutilă care afectează copiii.

Sunt totuși oameni care iau atitudine, care vorbesc în numele lor și încearcă să schimbe lucrurile, dar sunt prea puțini și celorlalți nu le oferim sprijinul nostru. De prea multe ori, apelul la astfel de persoane ajunge la urechi surde ori li se răspunde că acea schimbare nu e o soluție favorabilă din punct de vedere economic. Dați-mi voie să vă asigur că orice decizii în legătură cu copiii care sunt luate pe baze în principal economice sunt greșite. Dacă nu-i ajutăm pe copiii lumii noastre, costul va fi incalculabil și va fi plătit de generații și generații ale umanității. Vă puteți imagina ce

LORNA BYRNE

adulți vor deveni acești copii, care au suferit în timp ce lumea a privit și nu a făcut nimic?

Trebuie să ne maturizăm și să ne punem prioritățile în ordine. Fiecare poate alege. Ne iubim copiii? Și aceasta nu e o întrebare sau o decizie derizorie. Dacă iubim copiii, trebuie să luăm atitudine și să acționăm. Trebuie să ne jucăm rolul și să ne asigurăm că toate guvernele și instituțiile internaționale fac ceea ce trebuie; și, dacă n-o fac, trebuie să răspundă.

Luați decizia să vă iubiți viața

Tânăra se întorcea la slujbă după pauza de prânz. Din fiecare parte a ei izbucnea o ceață fină care era transparentă, dar părea electricată cu minuscule scântei argintii. Forța care părea să emane din ea era atât de puternică încât uneori ajungea la o rază de peste un metru în jurul ei, înconjurând-o ca o bulă foarte fină. Această ceață părea să îi ofere energie mintală și fizică; apropiindu-mă de ea, cu îngerul fără nume puțin în spatele meu, puteam vedea că această ceață părea să-i limpezească mintea, ca o gură de aer proaspăt, ajutând-o să gândească clar.

Trecând pe lângă fată, am atins ceața și o fracțiune de secundă am simțit-o pe braț. Parcă aș fi fost înțepată de ace mici, dar senzația era una foarte plăcută.

Această energie nu era iubire, ci era ceea ce aș numi iubirea de viață. Această fată chiar își iubea viața și era conștientă de tot ceea ce se

petrecea în jurul ei. Nimic nu dorea mai mult pe lume decât să meargă pe această stradă și să se întoarcă la lucru.

Îngerul fără nume mi-a spus că această energie nu se afla acolo, pentru că în acea după-amiază urma să se întâmple ceva interesant la serviciu sau pentru că se întorcea la slujba visurilor ei – nu era așa. Acest lucru se întâmpla pentru că avea obiceiul să iubească toate aspectele banale care i se întâmplau în viață.

Venind dinspre ea, separată și destul de diferită de iubirea ei de viață, îi vedeam iubirea de sine. Curgea mai delicat și mai lent decât orice altă energie vedeam și avea mai multă substanță decât ceața fină a energiei asociată iubirii ei de viață. Iubirea pentru ea însăși venea de la ea și apoi se întorcea ca un val care se revărsa asupra ei.

Această tânără se iubea și iubea viața.

Foarte puțini dintre noi iubesc suficient viața; foarte puțini dintre noi o iubesc atât cât o iubește fata aceasta. Cei mai mulți dintre noi permitem unor lucruri minore să ne împiedice să ne bucurăm de viață și nu reușim să vedem toate lucrurile minunate care există în viața noastră. Când văd un copil căruia nu i se face pe plac, îl văd câteodată absorbit în energia iubirii de viață. Nu durează mult în cazul unui copil mic, iar în câteva minute voi vedea această energie izbucnind din nou.

Ca adulți, dacă nu suntem obișnuiți să lăsăm această energie să se reverse, ne ia ceva timp să ne amintim cum s-o facem. Cu cât devenim mai conștienți de faptul că iubim viața, cu atât acumulăm mai multă energie, care ne ajută fizic și mental.

Este important să aducem iubirea de viață la locul de muncă – indiferent care este el. Nu trebuie să vă iubiți slujba – ar putea fi departe de aspirațiile voastre –, dar când o faceți cu iubire de viață, vă veți putea bucura de ea, veți face o treabă bună și veți profita de toate oportunitățile pe care vi le oferă.

Când treceam prin aeroportul din Zürich, recent, îngerii mi-au atras atenția asupra a doi tineri care lucrau ca oameni de serviciu în aeroport. Urcam cu un lift, iar ei coborau în direcția opusă, curățând ascensorul. De la unul din ei puteam vedea cum se revarsă energia iubirii de viață. De la celălalt nu venea nimic, iar unul din îngeri mi-a spus că, de fapt, îi era rușine să fie om de serviciu și își ura slujba. Omul care se bucura de slujba lui făcea tot ce putea să-și ajute colegul. Vorbeau germana, dar îngerii care îi însoțeau mi-au spus despre ce discutau. Lângă tânărul care era nemulțumit de slujba lui se afla un înger dascăl. Avea o cârpă de curățat într-o mână și îl ajuta fizic în activitate. Și el făcea tot ce putea, fără mare succes, să-l facă pe tânăr să zâmbească.

Când abordezi serviciul sau orice sarcină cu iubire de viață, sarcina devine mult mai ușoară, capeți mai multă încredere în tine și începi să vezi lucrurile pozitive în activitatea pe care o faci. Realizezi cât de mult te bucuri de prezența colegilor sau cât de drăguți sunt mulți dintre clienții tăi, sau, pur și simplu, apreciezi că te întorci acasă cu un cec. Când abordezi slujba cu această iubire de viață, ai mai multă energie fizică și mentală și ești capabil să-ți execuți sarcina mai bine. Ai deschiderea să vezi și să profiți de oportunități pentru a învăța lucruri noi sau pentru a prelua o slujbă nouă. Te ajută să progresezi în viață. Oamenii care iubesc cu adevărat viața adeseori nu se găsesc în cele mai importante posturi. Poate că nu au nevoie de atât de multe precum ceilalți în ceea ce privește stimularea, recompensa, dar adeseori, totuși, trăiesc vieți mult mai satisfăcătoare și mult mai fericite decât cei care caută un „statut mai înalt“.

Cu patru ani în urmă, conduceam de la Maynooth la Nass și mă aflam cam la patruzeci de kilometri de casa mea. Un tânăr făcea autostopul, iar lângă el se afla un înger. Rareori transport străini, dar Îngerul Hosus, care era în spatele meu în mașină, mi-a spus să opresc. Așa am și făcut. Am coborât geamul și i-am spus tânărului unde merg, iar el a urcat. Nu a spus nicio vorbă, nici măcar un salut, mulțumindu-se să stea în tăcere. Conduceam de

vreo zece minute, când îngerul care îl însoțea mi-a cerut să-i vorbesc. L-am întrebat dacă îi convenea Nass, pentru că până acolo mergeam.

– Mi-e indiferent unde mă lași, mi-a răspuns el cu voce deprimată.

Nimic mai mult. Începeam să mă neliniștesc, iar când îngerul mi-a spus să opresc imediat ce am posibilitatea, m-am bucurat s-o fac. Am tras în parcare a unui supermarket cam la jumătatea drumului spre Nass. Tânărul a ridicat privirea.

– Numai până aici mergi? întrebă el. Am crezut că mergi la Nass.

M-am uitat la el și i-am răspuns:

– Parcă ai spus că nu contează.

– Nimic nu mai contează! a izbucnit băiatul. Ce sens are viața, nimic nu mi se întâmplă!

Și a început să plângă. Îngerul său păzitor s-a deschis pentru o secundă și l-a îmbrățișat. Am stat acolo în tăcere, în timp ce îngerul lui păzitor și ceilalți îngeri îl încurajau blând să continue să discute cu mine; în cele din urmă, o făcu.

– Am urmat Facultatea de management; mi-am luat diploma și apoi am avut o slujbă câțiva ani, spuse el. Am fost dat afară și acum nu-mi găsesc de lucru.

Îngerul lui însoțitor mi-a spus ce să-l întreb.

– Când te-ai bucurat ultima dată că trăiești? am întrebat.

S-a uitat la mine de parcă aveam două capete, dar, după câteva secunde, mi-a răspuns:

– Mi-a plăcut la școală și la facultate.

L-am întrebat dacă îi plăcuse la serviciu și a încuviințat. Îngerul lui însoțitor continua să-mi spună ce să-l întreb, atât de mult încât aveam probleme să țin pasul cu el. Mi-a spus să-i transmit tânărului că trebuie să-și amintească și cât de mult i-a plăcut la facultate și la lucru când era în căutarea unei slujbe. Că nu conta ce slujbă avea; conta să aibă o activitate și să-și amintească și cât de mult îi plăcuse în trecut să muncească. Cel mai important lucru pe care mi-l repeta îngerul, chiar dacă în cuvinte diferite, era că trebuia să-și amintească momentele în care simțise energia iubirii de viață și să readucă această pozitivitate în viața sa de acum.

Am spus tot ceea ce mi s-a cerut să spun și apoi l-am dus la Nass și l-am lăsat acolo unde mi-a cerut. Nu am idee dacă mă ascultase sau nu, dar, să fiu sinceră, eram îngrijorată în legătură cu viitorul lui, de ce anume i s-ar fi putut întâmpla dacă nu-și recupera iubirea de viață; în următoarele luni m-am rugat adeseori pentru el.

Cu un an în urmă, am oprit la un hotel pentru o cafea și o pauză de la condus. Un înger mi-a spus să trec prin hol la plecare. Am făcut cum mi s-a cerut și am simțit cum cineva mă urmărea. La ușă, un alt înger mi-a

spus să merg mai încet. Așa am și făcut și un tânăr s-a apropiat de mine. M-a întrebat dacă mi-l aminteam; am dat din cap că nu. Era tânărul – care acum lucra în acest hotel. Nu l-aș fi recunoscut niciodată; părea atât de fericit și puteam vedea acea ceață fină a iubirii de viață emanând din el. Mi-a spus că nu a crezut că mă va mai vedea vreodată și doar dorea să-mi mulțumească pentru că i-am amintit să se gândească la momentele când iubise viața.

Am fost bucuroasă să-l revăd și atât de fericită că mă ascultase!

Să te bucuri de viață este o decizie pe care trebuie să o luăm toți, indiferent cât de rău se prezintă lucrurile. Trebuie să iei decizia *conștientă* să iubești viața. N-o să se întâmple de la sine și nimeni n-o poate face pentru tine. Un mod de a te ajuta să devii conștient de propria iubire de viață este să procedezi precum tânărul acesta și să-ți amintești de momentele în care te-ai bucurat de viață.

Ca și el, mulți oameni și-au făcut obiceiul de a nu iubi viața. Nu cred că acest lucru se întâmplă în mod deliberat, dar pare să fie un obicei pe care ni-l formăm ușor. Totuși, este un obicei care are un efect distructiv asupra vieților noastre și care erodează atât de mult din potențialul nostru pentru fericire. Trebuie să renunțăm la acest obicei începând să vedem micile bucurii din viața noastră. Am întâlnit mame care își percep viața ca pe un șir de

poveri și uită de acele momente când adoră să fie mame. Când ne deschidem spre iubirea de viață, devenim mai energizați mintal și fizic și începem să vedem un scop pentru viața noastră. Devenim mai fericiți și mai sănătoși, mai capabili să facem față greutăților cu care ne provoacă viața. Devenim mai miloși și mai iubitori, mai puțin critici.

Și nu vorbesc doar despre a te bucura de „apogee“, de evenimentele speciale, de vacanțe, de weekenduri. Mă refer la bucuria adusă de fiecare moment al zilei, pentru că viața noastră este alcătuită din lucruri mărunte. Nu există suficient de multe „apogee“ în viața unui om care să ne facă pe deplin fericiți. Și oricum, „apogeele“ devin și ele o rutină plictisitoare și atunci trebuie să căutăm lucruri noi.

Dacă ne obișnuim să ne bucurăm de viață și să vedem lucrurile bune din ea, e mai ușor să ne revenim după o perioadă mai grea. Vibrația fizică și mentală care vine din îmbrățișarea vieții vă va conferi o rezistență care vă va ajuta să mergeți mai departe când vă simțiți neputincioși și deprimați.

Adeseori când sunt în Dublin, merg la biserica de pe strada Clarendon, în apropiere de strada Grafton, ca să spun o scurtă rugăciune. Cu câteva luni în urmă, când mă aflam acolo, am observat un tânăr care stătea la câteva rânduri de mine. Motivul pentru care

l-am observat era că frumosul său înger păzitor, care era deschis, era mai aproape de el decât stau de obicei îngerii păzitori. Acest înger îi arăta tânărului atât de multă iubire...

**A ne bucura de viață
este o decizie pe care noi toți
trebuie să o luăm,
indiferent cât de dure
par lucrurile.**

Îngerul s-a uitat la mine și m-a rugat să spun o rugăciune pentru tânăr. La puțin timp după aceea, tânărul m-a privit și m-a surprins urmărindu-l; i-am zâmbit. S-a ridicat și a venit și s-a așezat lângă mine. Mi-a spus că știa cine sunt și m-a întrebat dacă poate să-mi vorbească doar pentru câteva momente. Mi-a spus că era foarte nefericit și că-și pierduse toată dragostea de viață. Mi-a vorbit despre o fostă prietenă care se căsătorea – cu altcineva. Asta îl supărase, faptul care-l supăra și mai mult și-l înfricoșa era că se temea că, după ce se va căsători, își va vedea mai rar fiica de cinci ani, pe care o iubea foarte mult. Am vorbit ceva timp.

Îngerul său păzitor, care a rămas deschis tot timpul, mi-a cerut să-l întreb dacă avea pe altcineva. El m-a privit și a răspuns că are o prietenă, pe care o întâlnise la scurt timp după

ce se despărțise de fosta și că erau împreună de trei ani. Nu părea să se bucure că are o prietenă; se consuma atât de mult că-și va pierde fiica, iar acest sentiment era dublat de puțină gelozie la ideea că fosta lui prietenă se căsătorea.

Și-a luat rămas-bun și s-a ridicat; vedeam că e încă foarte deprimat. Mi s-a spus să rămân pe loc, rugându-mă. Ceva foarte frumos s-a întâmplat atunci. Un grup de îngeri în formă de V a străbătut biserica îndreptându-se spre el. Erau câte șase îngeri în fiecare braț al literei V; toți arătau la fel, de un alb strălucitor și foarte înalți, cu aripi ascuțite care erau pline de lumină. V-ul era perfect format și părea să strălucească, cu fiecare înger mergând pe cărarea de lumină deschisă de ceilalți îngeri.

Îngerii l-au înconjurat, iar el s-a așezat la loc, să mai spună o scurtă rugăciune. Câteva minute mai târziu, s-a întors și s-a uitat la mine și mi-a zâmbit larg. L-am întrebat pe îngerul lui păzitor ce s-a întâmplat. El mi-a spus că brusc găsise nu numai soluții, ci și oportunități. Conversația cu mine și intervenția îngerilor îl făcuseră să-și dea seama că își iubea noua prietenă și că fosta lui prietenă nu era singura care avea o nouă șansă la fericire. Dintr-odată îi dispăruse o mare parte din teama de a-și pierde fiica și începea să creadă că aceste schimbări nu vor fi neapărat un lucru rău. Acum îi vedeam iubirea de viață

venind dinspre el – nu era chiar o explozie și nu ajungea la mai mult de câțiva centimetri de trupul lui, dar acum vedea mult mai multe aspecte pozitive ale vieții.

Toți trebuie să ne amintim să ne bucurăm de viață. Adolescenții mai ales trebuie să-și amintească. Mă simt frustrată când oamenii îmi spun că nu vor încerca o experiență pentru că ei cred că va fi plictisitoare. Toți trebuie să încercăm lucruri noi și să ne așteptăm să ne bucurăm de ele, încercând să găsim aspectele plăcute.

Mă bucură să scriu această carte, în pofida faptului că am un termen-limită. Îngerii m-au învățat, încă de când eram copil, să simt bucurie și explozii de energie, indiferent ce fac. Chiar dacă am dureri și sunt îngrijorată de ceva, îngerii îmi spun că trebuie să mă bucur de viață.

Mulți oameni se simt chemați să preia o cauză pe care alți oameni ar putea-o considera o povară. Adeseori, angajamentul lor față de cauză le hrănește iubirea de viață și aceasta, la rândul ei, îi energizează și le dă puterea de a depăși greutățile și barierele pe care le-ar putea întâlni.

În Maynooth, pe când copiii mei erau încă mici, era o femeie foarte drăguță care nu era căsătorită și nu avea copii, dar care era hotărâtă să organizeze un loc de joacă în care să poată veni copiii din zonă să se joace după terminarea

orelor, un loc unde să meargă în weekend și unde să învețe anumite meșteșuguri pe lângă ceea ce învățau în sala de clasă. Îmi amintesc că am urmărit-o într-o zi a Sfântului Patrick în parada de la Maynooth.

Mergea lângă un grup mare de copii, unii dintre ei erau în uniforme de cercetași. Vedeam iubirea de viață izbucnind din ea și din copii. Era ca și cum întregul grup era scaldat într-o ceață fină de iubire de viață, amplificată de micile scântei de lumină. Era un spectacol atât de frumos! Totuși, părea foarte severă și zâmbea rareori. Eram nedumerită, pentru că iubirea ei de viață exploda efectiv din ea și ar fi trebuit să strălucească de fericire. Îngerul ei păzitor mi-a spus că părerea acestei femei era că un adult nu trebuie să fie prea exuberant. Se străduia din greu să-i facă fericiți pe acești copii, să-i pună în relație cu iubirea lor de viață, dar era de părere că adulții nu trebuie să fie cu adevărat fericiți și, mai ales, să o arate. Asta m-a întristat puțin. Devotamentul ei pentru copii sporise și-i hrănise dragostea de viață, dar îi era frică să arate cât de fericită este.

Dumnezeu mi-a spus că suntem destinați să fim fericiți, că suntem destinați să iubim fiecare pas pe care-l facem, fiecare răsuflare. Unii oamenii răspund la aceasta spunând că, dacă e adevărat: „De ce nu ne face Dumnezeu

viața mai ușoară, ca să ne fie mai ușor să o iubim?”

Nu știu de ce unii par să aibă o viață foarte grea, de ce suferă de boli, de ce îi pierd pe cei pe care îi iubesc. Nu am un răspuns pentru asta. Cred, totuși, că Dumnezeu ne-a înlesnit iubirea de viață mai mult decât înțelegem și că, fie și atunci când viața este grea, încă mai sunt atât de multe de iubit.

Toți avem răspunderea de a ne ajuta să ne bucurăm de viață prin acțiunile noastre (ar putea acțiunile tale să aibă un impact negativ asupra bucuriei de viață a altei persoane?) și prin ajutorul acordat altora, să conștientizăm bucuria care există în viețile lor. Este important să încercăm să ajutăm o persoană care a avut o dezamăgire, care s-a certat, care se simte deprimată. Suntem cu toții conectați, așa că este important să ne asumăm răspunderea pentru cei pe care îi întâlnim, nu doar pentru prietenii apropiați sau pentru rude. Îngerii îmi spun că, dacă ar exista mai multă apropiere, atunci mai puține persoane ar ajunge în punctul de a-și lua viața, ca singurul mod de scăpare.

Adevărul este că toți putem atinge acest apogeu al disperării, acest vârf de întunecime unde iubirea noastră de viață a dispărut. Dacă voi credeți că nu vi se poate întâmpla niciodată, vouă sau celor pe care-i iubiți, greșiți, iar una dintre cele mai bune căi de a evita să atingeți această culme este să învățați să iubiți viața, să

vedeți lucrurile bune din ea, chiar atunci când este greu.

Nimeni n-ar trebui să-și ia viața. Când se întâmplă așa ceva, este ca și cum s-ar rupe o verigă dintr-un lanț, iar progresul umanității este încetinit. Avem nevoie unul de altul. Suntem cu toții conectați, pentru că fiecare dintre noi are un suflet și toate sufletele noastre sunt parte din Dumnezeu. Fiecare dintre noi are un rol unic de jucat în lume. Nimeni nu poate juca acest rol pentru noi.

Fiecare sinucidere din lume ne diminuează. Nu contează că nu cunoști persoana, familia sau dacă au trăit în cealaltă parte a lumii; decizia lor de a-și pune capăt vieții prematur te afectează. Distruge o parte din tine, chiar dacă nu ești conștient de acest lucru.

Când cineva se gândește să-și pună capăt vieții, văd că îngerul păzitor al persoanei se împletește cu făptura sa, încercând să-i inspire iubirea de viață. Îngerul păzitor, ajutat de ceilalți îngeri, va face tot ce poate pentru a o opri pe acea persoană să se sinucidă. Dar acești oameni disperați au nevoie și de ajutorul nostru. Avem un rol important de jucat în a ajuta la restaurarea iubirii de viață a altora, în a ajuta la acumularea acestei energii și vibrații care le va conferi pozitivitate și curajul de a continua să trăiască.

Uneori, chiar cu tot ajutorul și toată dragostea oferită de familie și de prieteni, de

profesioniști și de înger, persoana se simte incapabilă să iasă din întuneric sau să simtă fie și cea mai slabă scânteie de iubire de viață. Durerea este prea mare – și, neputându-se abține, aceste persoane își iau viața.

După cum spuneam, nimeni nu trebuie să-și ia viața. Dacă, totuși, cineva se sinucide, îngerii mi-au spus că acești sinucigași sunt înveliți într-o pătură făcută din iubirea lui Dumnezeu și sunt luați în rai.

Mulți dintre noi considerăm că toate ni se cuvin și adeseori numai când pierdem ceva ne dăm seama că apreciam acel ceva. Recent, eram într-un aeroport din Elveția și mă îndreptam spre baie, când îngerul fără nume a apărut în spatele meu, pe partea dreaptă. Intrând în hol, am văzut o femeie atrăgătoare, în jur de treizeci și cinci de ani, care mergea puțin în fața mea. Se afla într-un scaun cu roțile. Îngerul fără nume mi-a spus să mă ofer să o ajut, dar fără să mă apropiu. Nu înțelegeam de ce să nu mă apropiu, dar am întrebat-o dacă pot să o ajut.

Îngerul ei păzitor s-a deschis și pe fiecare latură a femeii au apărut îngeri mari cu aripi din aripi. Îngerul din dreapta s-a întins și a atins-o pe braț, iar ea și-a întors scaunul cu roțile spre mine.

Am auzit îngerul fără nume întrebându-mă:

– Îi poți vedea iubirea de viață?

Era imposibil să n-o văd. Exploda pur și simplu din ea. Îngerul ei păzitor mi-a cerut să o întreb din nou dacă o pot ajuta. Asta am și făcut și am obținut un zâmbet uluitor și un scuturat din cap ca răspuns. Iubirea ei de viață părea să explodeze din ea pretutindeni. Era de parcă din oferirea ajutorului meu și din încăpățănarea ei de a se descurca singură, iubirea ei de viață prindea și mai multă putere. Părea să o învăluie, venind din fiecare părticică a ei, energizându-i trupul uman, dându-i putere să trăiască viața la maximum, chiar dacă avea limitele ei.

Am urmărit-o din nou pe femeie. Îi vedeam iubirea de sine curgând din ea și întorcându-se înapoi la ea ca un val care o cuprindea. Se iubea și iubea viața, și acestea două o hrăneau, transformând-o într-o femeie pozitivă și fericită, care era capabilă să înfrunte provocările fizice cu care se confrunta cu putere, bucurie și curaj.

Când ne permitem să iubim viața, eliberăm și mai multă iubire de sine și creștem în iubire.

Iubirea față de planetă

– Ce este asta? a întrebat copilul de cinci ani și a arătat spre un fluture dintr-o fotografie a unei minunate pajiști cu flori.

Era o serie de fotografii, iar copiii se minunau și puneau întrebări dascălului despre toate tipurile de creaturi fantastice, cum ar fi căprioarele și păsările și uluitor de frumoasele flori.

Copiii întreabă tot timpul „De ce?“. Așa cum fac copiii. „De ce nu au avut grijă de ele pentru noi?“, „De ce au permis să se întâmple asta?“.

Am urmărit ultimele clipe din oră, iar copiii au ieșit să se joace. O fetiță alerga de jur-împrejur cu mâna în aer, imaginându-și că fuge după un fluture pe o floare, în timp ce alți doi copii se jucau culegând flori.

Îngerii mi-au arătat un viitor în care neglijasem și distrusesem cea mai mare parte din planetă. Mi-a fost atât de rușine și m-am întristat atât de tare urmărind această viziune,

știind că mi se arăta ceva ce se putea întâmpla dacă vom continua să considerăm planeta ca datul nostru și nu ne vom opri din distrugerea ei.

Sunt foarte tristă când scriu acest capitol. Dumnezeu i-a dat pământului un înger care îl protejează, paznicul său. Dumnezeu ne-a dat acest înger pentru ca planeta să poată înflori și să ne ofere o scurtă viziune a raiului. Dar acest înger, Jimazen, ne dă semne, în stânga, în dreapta și pe centru, dar atât de multe persoane ignoră aceste semne – considerând că, dacă nu i-a afectat direct, nu trebuie să se preocupe. Dezastrele naturale, schimbările în tiparele vremii, rinocerul negru pe cale de dispariție poate nu ne-au afectat direct, încă – dar fără îndoială dacă nu ne trezim foarte curând, în viitor, noi și familiile noastre vom simți impactul acestor semne.

Îmi amintesc de când aveam zece ani și mă bălăceam în mare pe coasta de est a Irlandei. Mă jucam singură, cum o făceam adesea pe când eram copil. Mă bucuram de senzația apei în jurul gleznelor, când simțeam cum tremură nisipul sub picioarele mele și vedeam văturelele ca niște cercuri mari. Am văzut mai întâi personalul pe care îl are întotdeauna cu el, apoi pe Jimazen. Jimazen este un înger enorm, ca un gigant. Era îmbrăcat într-o armură protectoare auriu cu roșu, cu o margine neagră.

Mă privea cu dragoste, dar ca întotdeauna când îl văd pe Jimazen, îi puteam simți mânia și frustrarea cu privire la modul în care tratează oamenii planeta.

În acea zi anume, cu circa cincizeci de ani în urmă, îngerul mi-a spus că distrugem marea cu poluarea. Nu am înțeles cuvântul, așa că el mi l-a explicat:

– Omul aruncă tone de gunoaie și lucruri rele în mare. Oamenii cred că este o groapă fără fund și putem pune orice acolo fără să ne afecteze, dar ne înșelăm. Oamenii au omorât deja o mulțime de forme de viață din mare și nu le vor mai învia. Uită-te! Asta este ce au făcut.

Am privit în jos la ceea ce fusese odată o apă de mare transparentă care îmi învăluia gleznele și am văzut că de fapt stăteam într-un lichid vâscos, de consistența cremei de ou, care avea o dezgustătoare culoare verde-închis. Mi se înfășura pe degetele de la picioare și era cu totul neplăcut să stai în acel lichid oribil.

– Uite ce fac oamenii! a continuat Jimazen, plin de frustrare și mânie. Cum să supraviețuiască viața în așa ceva?

Și acestea fiind spuse, Jimazen a dispărut. Când m-am uitat în jos din nou, stăteam iar în apă transparentă de mare, dar nu mă mai simțeam așa de bine.

**Toți trebuie să ne trezim
și să devenim conștienți
de frumusețea și darurile naturii
care ne înconjoară.**

Dacă nu apreciem și nu iubim frumusețea incredibilă a naturii, nu vom fi pregătiți să facem tot ceea ce trebuie făcut pentru a o proteja.

Mulți oameni cred că protejarea mediului nu are nimic de-a face cu ei. Ei cred că este ceva care ține de guvern și de activiștii pentru mediu. Unul dintre lucrurile pe care m-a rugat Jimazen să vi le spun este că, cu cât lovim mai mult în natură, cu atât lovim mai mult în noi. Îngerii mi-au spus să vă transmit că nu doar urșii polari și animalele pe care le considerăm exotice, nu o anumită parte a vieții noastre cotidiene vor fi afectate de abuzul la care supunem planeta, ci chiar mijloacele noastre de supraviețuire. Jimazen mi-a spus că epidemia care a izbucnit cu câțiva ani în urmă în Europa a fost determinată de om și că era un exemplu a ce s-ar putea întâmpla dacă nu ne îngrijim de planeta noastră. Imaginați-vă o lume în care nu avem carne, nu avem lapte sau ouă.

Dacă nu luăm măsuri, nepoții noștri ori copiii nepoților noștri ne vor întreba: „Cum

ați putut să faceți asta?“, „Cum ați permis să se întâmple acest lucru?“

Viitorul acestei planete este în mâinile noastre. Acest pământ este un dar de la Dumnezeu și a fost dat fiecăruia dintre noi și tuturor ca să-l utilizăm cât trăim. Nu aparține companiilor petroliere, concernelor multinaționale sau guvernelor. Ne aparține. Ne-a fost dată această planetă să trăim pe ea, să o iubim și să ne bucurăm de ea cât trăim, dar ne-a fost dată și sarcina sacră de a o transmite generațiilor viitoare.

Mult prea multe decizii care ne afectează mediul sunt pătate de lăcomie și de susținerea unor interese financiare. Ni se cere tuturor să luăm atitudine și să ne asigurăm că liderii noștri de la nivel de cartier, comunitate, regiune, țară, planetă știu că ne pasă de această planetă și de mediul nostru și că răspunderea le aparține. Deja unele rele sunt ireversibile, deci nu e timp de pierdut. Toți banii din lume nu vor reuși să ne repare planeta dacă vom continua ca până acum. Banii nu pot înlocui speciile de plante și animale, să ne curețe apa, să ne facă aerul suficient de sănătos ca să poată fi respirat.

Nu trebuie să uităm nici să ne rugăm pentru planeta noastră, să ne rugăm ca liderii noștri să ne asculte și să facă ce trebuie, ca aceste companii multinaționale să nu mai caute profitul necinstit, ci să caute modalități de a face

lucrurile ce vor ajuta tuturor; că oamenii de știință, inginerii și specialiștii în mediu vor asculta și vor face descoperirile de care este nevoie pentru a elabora modalități alternative ecologice de a rezolva problemele.

Gaura din stratul de ozon este acolo, chiar dacă oamenii cred sau nu, și se dezvoltă pentru că noi continuăm să poluăm mediul. Îngerii mi-au arătat gaura din stratul de ozon. Era cam cu cincisprezece ani în urmă; stăteam la soare pe iarba de lângă canal când am simțit că un înger îmi atinge umărul. Am văzut personalul Îngerului Jimazen, dar nu l-am văzut și pe el, apoi m-am găsit înconjurată de o ceață foarte fină. Era de un minunat albastru, de transparența cristalului. Am ridicat privirea și deasupra mea mi s-a arătat ce îngerul din spațele meu spunea că e gaura în stratul de ozon. Nu știi de ce mi s-a permis să văd asta.

Presupun că mi-am imaginat întotdeauna gaura din stratul de ozon ca fiind rotundă, dar în realitate era foarte mare și alungită. Apoi, mi s-au arătat în detaliu marginile găurii, de parcă le vedeam prin lentilele unui binoclu. Marginile erau foarte inegale și păreau că se rostogolesc și fumegă, de parcă luaseră foc – și totuși nu puteam vedea nicio flăcără. Marginile se erodau treptat, iar gaura continua să se mărească.

Am auzit îngerul spunându-mi că această gaură a fost făcută de oameni. Mi-a explicat că

ceața fină albastră care mă înconjura a fost creată de planetă în efortul de a se vindeca singură. Mi s-a spus că, dacă atacul ar fi venit din spațiul extraterestru, Jimazen ar fi fost în stare poate să protejeze planeta, dar pentru că umanitatea este cea care a făcut acest dezastru, din propria voință, Jimazen nu poate acționa.

Mi s-a spus că avem capacitatea de a opri dezvoltarea găurii din stratul de ozon și de a repara dauna dacă dorim. Nu știu cum vom repara gaura, dar mi se spune că va reclama implicarea tuturor profesiunilor – oameni de știință, ingineri, specialiști în mediu, specialiști IT – care trebuie să lucreze împreună pentru binele nostru comun. Și problema nu se va rezolva dacă pe oameni nu-i va interesa decât propriul bine și vor urmări numai obținerea de profituri necinstite din exploatarea procesului.

Cunosc persoane care vor fi surprinse să audă că mi se spune că guvernele lumii și instituțiile internaționale trebuie să acorde o prioritate mai înaltă reparării stratului de ozon, mai mare decât recuperării economice, chiar și decât combaterii sărăciei și bolilor, dar dacă nu rezolvăm această problemă, celelalte probleme vor deveni semnificativ mai grave.

Trebuie să încetăm să mai pompăm chimicale în atmosferă. Sunt oripilată de accelerarea procesului de extragere a gazelor de șist cunoscută sub denumirea de fracturare. Îngerul

Hosus îmi spune că, deși creează slujbe pe termen scurt, acestea vin cu prețul semnării certificatelor de deces ale altora. Îngerii îmi spun că fracturarea trebuie să înceteze. Ne otrăvim pământul și hrănim gaura din stratul de ozon. Niciun guvern n-ar trebui să susțină financiar o companie care extrage gaze de șist prin fracturare, iar oamenii trebuie să ia atitudine și să spună nu, dacă acest proces este implementat oriunde în lume.

Oamenii sunt îngrijați de ce se va întâmpla când vom fi epuizat tot petrolul de pe planetă. Îngerii îmi spun, totuși, că, dacă scoatem tot petrolul din pământ, asta va avea consecințe catastrofice pentru planeta noastră. Omul nu înțelege rolul petrolului în pământ, așa cum, în epocile trecute, nu înțelegeam că pământul este rotund. Dar mi se spune că petrolul, ca și apa, joacă un rol crucial și că, dacă suntem lacomi și golim planeta de tot petrolul care o lubrifică, acest lucru va avea efecte catastrofice asupra stabilității pământului, ceea ce va determina cutremure și chiar mai mari catastrofe, prin modificarea tiparelor meteorologice.

Cu câteva săptămâni în urmă, mă plimbam printr-o pădurice din Irlanda. Cum mă plimbam, am simțit că eram urmată de un șir lung de îngeri. M-am întrebat ce pun la cale, dar nu le-am acordat prea multă atenție, pentru că

priveam copacii și ascultam păsările. M-am oprit într-un luminiș, unde o familie de pitulici își făcuse cuib într-un tufiș sub copaci. Patru pui învățau să zboare. Unul din părinți zbura de la o ramură la alta și aștepta ca puii să-l ajungă, practicându-și zborul. Lecțiile erauacompaniate de un ciripit continuu.

În fața mea era o zonă mare de copaci cu două cărări, una la stânga și alta la dreapta. Îngerii care mă însoțeau mi-au spus să rămân unde eram. Șirul de îngeri care mersese în spatele meu a trecut de mine și a mers pe cărarea din dreapta, o cărare care atunci părea să facă ocolul copacilor. În șir erau sute de îngeri și a durat câteva minute până au reușit să mă depășească. Câteva minute mai târziu, am văzut unul dintre îngeri venind spre mine dinspre stânga. Acum am văzut că acei îngeri formaseră un cerc uriaș care înconjura copacii. În picioare, îngerii priveau copacii, iar brațele le erau întinse, cu vârfurile atingându-li-se.

Dintr-odată, în unul dintre copaci am văzut îngerul copacului. Ca și altădată când îl văzusem, îngerul copacului părea să umple fiecare parte din copac și să se miște cu fiecare ramură și fiecare frunză. Nu știu dacă îngerul se mișcă împreună cu copacul sau dacă copacul se mișcă împreună cu îngerul. De data aceasta, ce m-a surprins la îngerul copacului a fost cât de trist era. Dacă ar fi fost uman, ar fi plâns.

Îngerii mi-au spus din nou să rămân locului, să nu mă mișc.

Am văzut mai întâi personalul și am știut că vine și Jimazen. L-am văzut pentru scurt timp pe Jimazen și atunci s-a simțit de parcă ar fi atins toți copacii și a izbucnit o flacără uriașă sau o explozie și toți copacii au dispărut. Acolo unde, cu o clipă înainte, fuseseră sute de copaci maturi, acum era teren dezolat și sterp; toată viața dispăruse din zona aceasta mare din fața mea.

Am fost oripilată. Acum știu de ce îngerul copacului era atât de devastat. Mi se arăta ce s-ar putea întâmpla, cum ar arăta toate dacă nu învățăm să ne pese de mediu.

Scena s-a menținut cam un minut, timp în care am privit cu oroare. Lângă mine, pitulicile cântau și mi-am dat seama că, dacă așa ceva s-ar întâmpla cu planeta noastră, nu ar afecta doar copacii, ci o mare parte din natură – pitulicile și alte păsări, iar animalele nu ar mai avea unde să trăiască.

Îngerii mi-au spus că trebuie să plantăm mai mulți copaci – că trebuie să plantăm milioane, că trebuie să fie copaci cu frunza lată și plantați ca o contribuție a noastră pe termen lung pentru mediul viitorului.

Știu că este foarte descurajant și ușor să te lași pradă depresiei când te gândești câte sunt de făcut. Dar văd și multe lucruri care îmi dau speranță. Mi s-a arătat cum ar putea fi

pământul dacă am lua deciziile corecte și am întreprinde pașii necesari. Îngerii mi-au arătat un viitor în care pământul este atât de verde, de strălucitor și de vibrant. Când am avut acea viziune, am realizat cât de multă poluare a șters culorile lumii în care trăim acum. În acest viitor, florile sunt atât de pline de culoare, râurile sunt curate precum cristalul, iar cerul este de un minunat albastru. Mi s-a permis să văd puritatea aerului pe care l-aș respira. Proaspăt, îmi dădea energie. Lumea părea atât de curată și atât de înprospătată! Știu că nu mi s-ar fi arătat acest viitor dacă n-ar fi fost o posibilitate realistă, una care ar putea fi fructificată.

*Așteptările noastre nerealiste
față de iubirea romantică*

Îngerii iubirii romantice arată diferit față de alți îngeri. Sunt înalți și zvelți și sunt întotdeauna îmbrăcați din cap până-n picioare cu o țesătură fină, cu forme de pătrățele, ca un joc de șah de culoare aurie și de un chihlimbar pastelat și pot vedea lumina acestor îngeri frumoși radiind prin toate aceste pătrățele.

Recunosc un înger al iubirii romantice nu numai după robă, dar și după firul auriu, luminos, care este atașat îmbrăcăminții. Poziția sa variază. Ori atârnă de umăr, ori de brâu, ori de mâneca veșmântului. Am văzut acest fir auriu atârând chiar și deasupra degetelor de la picioarele goale.

Acest fir auriu este parte a îngerului iubirii romantice. Este conectat la îngeri și ei utilizează acest fir pentru a lega împreună un cuplu, pentru a-l ajuta să simtă mai bine

dragostea reciprocă. Când îngerii utilizează acest fir, încurajează cuplul să-și arate mai puternic dragostea.

Iubirea romantică este singura formă de iubire care are propriul tip de înger care ajută. Îngerii îmi spun că iubirea romantică există pentru a ne ajuta să întemeiem familii care să crească copii fericiți, plini de iubire de sine și în stare să-i iubească pe alții, persoane care sunt capabile să-și imagineze și să creeze un viitor mai bun pentru lumea noastră.

Copiii noștri și, la rândul lor, copiii lor au viitorul lumii noastre în mâinile lor.

Iubirea romantică este foarte dificilă pentru majoritatea oamenilor, pentru că ne cere să punem nevoile altei persoane pe același plan cu ale noastre. Nu este, contrar opiniei populare, numai lapte și miere. Sursă de fericire și bucurie, poate fi și o provocare și muncă grea.

**Una dintre cele mai mari bariere
în calea iubirii romantice
este că atât de multe persoane
nu se iubesc suficient.**

*Repet – dacă nu te iubești pe tine, nu ești
capabil să iubești pe deplin pe un altul. Atât de
multe persoane caută un partener romantic*

care să-i completeze; dar suntem compleți. Toți suntem aceeași iubire pură, ca atunci când eram copii, dar problema este că am întemnițat atât de multă iubire în străfundurile noastre. Simțim această absență a iubirii de sine în viețile noastre, dar în loc de a o elibera – și numai noi putem face acest lucru – căutăm pe cineva special care să ne iubească și să compenseze lipsa noastră de iubire de sine.

Îmi amintesc că vara trecută mă uitam la un om vârstnic, care se bucura de o ceașcă de ceai sub soarele care lumina exteriorul castelului Kilkenny. Omul urmărea cu atenție membrii unui cuplu de aproximativ patruzeci de ani, care stăteau în apropiere ținându-se de mână și împărțind o înghețată. Îngerul păzitor al bărbatului se deschisese și era aplecat asupra lui, îmbrățișându-l, scăldându-l în iubire și alinându-l. Aripile îngerului îl învăluiau, iar vârfurile aripilor păreau să atingă mâinile bărbatului, care țineau strâns ceașca de ceai din care sorbea. Părea atât de trist! Nu puteam vedea nici strop de iubire de sine care să vină dinspre el.

Îngerul Hosus era cu mine și mi-a spus că acest bărbat avea foarte puțină iubire de sine și că era gelos pe iubirea acelui cuplu. Toată viața sa căutase dragostea, dar credea că n-o va găsi niciodată. Îngerul Hosus a continuat:

– Era acolo, dar n-a văzut-o!

Problema era că acest bărbat credea că singura iubire posibilă era iubirea romantică, iar, ca rezultat, risipise toate șansele de iubire care îl înconjurau; pierduse iubirea de familie și iubirea de prieteni pentru că nu le-a considerat de valoare. Și încă gândea așa.

Hosus mi-a spus că acest bărbat ieșise cu multe femei, dar că a crezut că niciuna nu e cea aleasă. Nu realizase, la fel ca mulți alți oameni în procesul de învățare a iubirii de sine, că nu este perfect. Credea că este perfect și că femeia de care se va îndrăgosti ar trebui să fie perfectă și că viața lor împreună urma să fie perfectă. El credea, ca mulți alții, în făgăduințele poveștilor și ale cântecelor de dragoste. Avea așteptări legate de iubirea romantică pe care nicio relație nu le putea împlini, așa că rămăsese singur, fără iubirea familiei sau a prietenilor ori cea a unui partener. Ridicându-mă să plec, îngerul său păzitor s-a aplecat spre el și i-a șoptit ceva omului, iar acesta s-a uitat la mine. I-am zâmbit. Nu mi-a răspuns. Iubirea de sine nu exista acolo, nici iubirea de viață, nici fericirea – și era incapabil să vadă sau să răspundă zâmbetului iubitor al unui străin.

Mi s-a spus că îngerii iubirii romantice erau cu el în diferite momente ale vieții, încercând să-l facă să devină mai realist și să se deschidă mai mult în fața iubirii, și să-și acorde lui, dar

și fetei, șansa la fericire. Existase undeva o iubire romantică pentru el, dar o lăsase să treacă pe lângă el.

Îngerii iubirii romantice sunt acolo, să ne ajute când avem nevoie în relațiile romantice. Nu i-am văzut niciodată să însoțească pe cineva pentru alt motiv.

Acum doi ani, eram într-o cafenea dintr-un centru cu grădină, din apropierea casei mele. Plătindu-mi cafeaua la casieria autoservirii, am observat un înger al iubirii romantice stând lângă un bărbat în jur de patruzeci de ani care bea singur o cafea.

Stăteam de ceva vreme la masă, când bărbatul a venit la mine și s-a prezentat. Mi-a spus că m-a recunoscut de la o emisiune care fusese de curând difuzată la TV. S-a așezat la masa mea și am discutat câteva minute. Stânjenit, mi-a spus că nu ieșise niciodată cu o femeie. L-am privit cu surprindere și l-am întrebat de ce nu. El mi-a spus că era timid și că nu știa niciodată ce să spună. Am știut că îngerul iubirii era acolo ca să-l ajute să aibă curajul să se apropie de cineva. I-am spus că îngerii îl vor ajuta, dar că va trebui să-și adune tot curajul și să invite o femeie, pentru că îngerii nu pot face asta pentru el, chiar dacă ar vrea.

Bărbatul s-a îndepărtat cu un pas vioi, fericit că va primi ajutorul necesar.

Am fost încântată să-l reîntâlnesc un an mai târziu, cu o tânără pe care a prezentat-o ca fiind Jennifer. Cu ei erau doi îngeri ai iubirii romantice și în jurul lor era un fir de aur la nivelul brâului. Vorbind toți trei, îngerii mi-au zâmbit și au strâns puțin mai tare firul. El mi-a spus că nu numai că își adunase curajul de a o invita, dar, după câteva luni, o ceruse și în căsătorie, ea acceptase și urmau să se căsătorească în vara următoare. Mă rog lui Dumnezeu să-i întâlnesc cândva din nou și să aibă cu ei un copil în cărucior.

Am un prieten din Canada pe care îl cheamă Patrick și, recent, și-a adus partenerul, pe Richard, la mine, în Irlanda, să mă cunoască. Era minunat să vezi îngerii iubirii romantice împreună cu cei doi bărbați, pe când aceștia se apropiau de mine ținându-se de mână. Îngerii încercau să-i facă pe fiecare să fie și mai deschis la nevoile celuilalt și să se asigure că erau amândoi fericiți și mulțumiți cu deciziile pe care le luau. Chiar când vorbeau despre ceva atât de nesemnificativ precum ce vor face a doua zi, puteam vedea îngerii iubirii șoptind în urechile lor, ca să aibă în vedere și dorințele celuilalt. Și asta, bineînțeles, este ceva ce toate cuplurile trebuie să aibă în vedere; și, ca să fiu cinstită, cred că acești bărbați arătau mai multă considerație unul altuia decât multe alte cupluri pe care le-am întâlnit.

Am întâlnit numeroși homosexuali, în special bărbați tineri, care se simțeau izolați și singuratici pentru că se temeau că este inacceptabil să fii homosexual. Le spun întotdeauna că Dumnezeu le-a dat, ca oricui, un suflet și un înger păzitor și că Dumnezeu și îngerul lor păzitor știau dinainte de a se naște dacă vor fi homosexuali sau heterosexuali. Văd îngerii iubirii romantice ajutând cupluri de același sex și știu că pot fi și părinți excelenți.

Uneori, oamenii confundă patima cu iubirea. Cu certitudine, nu sunt același lucru. Am întrebat îngerii cum să abordez acest subiect și ei mi-au spus să descriu pasiunea ca pe o dorință care oferă plăcere temporară, dar lipsită de substanță. Să faci dragoste e o bucurie, un dar dat de Dumnezeu, un dar minunat, care este un act de iubire, nu doar o sursă de plăcere fizică. Sexul fără alegere este umilitor, pentru toate părțile implicate. Suntem ființe spirituale, în aceeași măsură în care suntem fizice, chiar dacă adeseori uităm asta. Sufletul nostru este unit cu trupul nostru. Când abuzăm de trupul nostru prin sex la întâmplare, consumul excesiv de alcool sau consumul de droguri, ne umilim sufletul.

Există o legătură între iubire și activitatea sexuală în societatea modernă și acesta este unul dintre motivele amplificării fenomenului prostituției. Îngerii mi-au arătat cât de imoral

este pentru o persoană să utilizeze astfel o altă ființă umană și cât de degradant este pentru toți cei implicați.

Iubirea romantică este aici să ne ajute să avem o relație iubitoare și trainică în care să creștem copiii. Nu oricine poate avea copii, dar mulți pot adopta, găzdui sau pot doar să fie alături de copii. Tot repet cât de important este să fii părinte și să susții copii și tineri. Ei sunt viitorul nostru, viitorul omenirii.

Am fost rugată să cunosc un cuplu aflat în dificultate. Au ajuns la întâlnirea care avea loc într-o cafenea. Primul lucru pe care l-am observat a fost că erau însoțiți de doi îngeri ai iubirii și că îngerii aveau două fire de aur legate în jurul lor la înălțimea mijlocului. Este neobișnuit pentru mine să văd mai mult de un fir în jurul unui cuplu, așa că am știut că într-adevăr ceva era în neregulă. Amândoi s-au așezat, iar soțul a început să vorbească. Mi-a spus că sunt căsătoriți de cinci ani și că-și iubea soția foarte mult. Spunând asta, s-a întins să-i atingă mâna și am auzit-o spunând pe un ton scăzut că și ea îl iubea. Soția s-a întors spre mine și m-a privit cu ochii în lacrimi, spunându-mi că este incapabilă fizic să aibă copii și simțea că trebuie să-l părăsească și să găsească un bărbat cu care să aibă copii.

– Dar ce părere aveți despre adopție? am întrebat-o.

A respins ideea din capul locului.

– Vreau să am copilul meu.

Am mai vorbit puțin. Îmi părea rău pentru ei; ea era atât de sigură că trebuie să părăsească această căsătorie, iar el nu știa cum s-o oprească, în pofida protestului că o va iubi toată viața.

Când să plece, unul din îngerii iubirii romantice a îndepărtat un fir, deși celălalt a rămas legat. L-am întrebat pe înger de ce.

– Este atât de hotărâtă, a spus el. Nu putem interfera cu liberul ei arbitru și, dacă refuză să asculte recomandările noastre, nu prea putem face mare lucru. Este trist că ea îl iubește, a continuat îngerul, chiar îl iubește și, dacă ar încerca să adopte un copil, ar fi o șansă bună să aibă succes și să formeze o familie fericită și iubitoare.

Să menții o căsătorie plină de iubire este dificil. Trăim într-o societate care a creat așteptări conform cărora iubirea romantică ar trebui să fie numai miere și fericire tot timpul – și atunci când nu este așa, cuplurile decid adeseori că vor să divorțeze. Multe cupluri se desfac, deși îngerii îmi spun că n-ar trebui s-o facă.

Cuplurile trebuie să lucreze neconținut să-și reamintească de ce s-au îndrăgostit la început și să revadă acele amintiri și să se conecteze din nou la acea iubire. Cu presiunile

vieții moderne, căsătoria devine adeseori o corvoadă, iar iubirea este dată deoparte, cuplurile considerând că își aparțin pe vecie. Ambele părți implicate trebuie să facă efortul de a menține iubirea vie. Și acesta este unul dintre lucrurile pe care îi văd frecvent pe îngerii iubirii romantice făcându-le – încurajează cuplurile să-și arate iubirea. Adeseori îi văd încurajând persoanele să facă mici gesturi sau să rezerve zece minute într-o zi aglomerată în care să se așeze alături și să discute unul cu altul.

Am întâlnit de câteva ori în ultimii cinci ani un cuplu. Când i-am întâlnit prima dată, erau căsătoriți de trei ani și aveau un băiețel de un an și jumătate. Tânărul mi-a spus că dorea să divorțeze; că era profund nefericit. L-am întrebat ce relație avea cu fiul. Mi-a spus că nu avea niciuna. Când a spus asta, l-am văzut strângându-și și mai mult iubirea de sine, chiar blocând-o. Unul dintre îngerii iubirii romantice care îi însoțeau mi-a spus că nici măcar nu dorea să țină copilul în brațe, pentru ca fiul să nu fie rănit atunci când va pleca.

Tânărul mi-a spus că soția sa nu se întorsese la lucru după ce se născuse copilul și că nu se gândise că va trebui să întrețină financiar întreaga familie. Și mi-a mai spus că nu se aștepta să-și piardă libertatea și că refuza să

pună nevoile soției, ba chiar și pe ale fiului, mai presus de ale lui.

Mi-a spus că nu-și iubea soția, deși îngerii iubirii romantice îmi ziceau că nu e adevărat. Îngerii iubirii romantice depuneau strădanii mari să mențină cuplul împreună, dar îmi tot spuneau că bărbatul mai avea mult până să devină adult. Mi-au spus că își ascundea iubirea pentru că era copleșit de responsabilități.

Acești îngeri mi-au transmis să-l încurajez să rămână, cel puțin încă un timp, și să-l ia conving să-și cunoască mai bine fiul – să-l ia în brațe și să-l strângă la piept; iubirea se va dezvălui în sufletul lui.

Am întâlnit cuplul de mai multe ori în decursul anilor și uneori păreau a forma o familie, alteori păreau din nou pe punctul de a se despărți. Dar, cu ajutorul îngerilor iubirii romantice și cu sprijinul celorlalți – inclusiv al meu, au rămas împreună. Știu că sunt meniți să rămână împreună și sper că, ajutat de îngeri, tânărul va învăța să vadă și iubirea, și bucuria din interiorul familiei, nu numai responsabilitățile. Dacă suntem pregătiți cu adevărat să încercăm să salvăm o relație, îngerii iubirii romantice și ceilalți îngeri ne vor ajuta foarte mult.

Uneori, într-o căsătorie, iubirea este lăsată deoparte și amărăciunea și ura se strecoară. Amărăciunea și ura sunt precum cancerul care

mănâncă iubirea. Când se întâmplă așa ceva într-un cuplu, văd un scut subțire, dar puternic și de o culoare întunecată care le acoperă inimile, împiedicându-i să simtă dragoste sau compasiune. Este o imagine oribilă. Un cuplu ca acesta devine ca piatra și începe să caute răzbunare. Răzbunarea este o dorință insidioasă și poate nuanța comportamentul oamenilor ani de zile, făcându-i din ce în ce mai competitivi și răzbnători – frecvent, utilizându-și copiii ca muniție.

Toți avem posibilitatea de a opri această amărăciune și ură. Luând conștient decizia de a ne opri când ne simțim provocați, de a alege conștient să nu acționăm. Trebuie să facem această alegere mereu și mereu și să încercăm să ne calmăm o oră, o zi...

Multe căsătorii și relații se destramă, deși n-ar trebui să-o facă și ar fi mai bine pentru toți cei implicați dacă acel cuplu ar persevera, ar rămâne împreună și ar învăța din nou să se iubească. Uneori, totuși, mi s-a arătat că un cuplu trebuie să se separe, în special dacă a fost vorba de un abuz mental sau fizic. În aceste cazuri, copiii le va fi mai bine cu părinții separați.

Părinții trebuie să conștientizeze costul mare pe care îl plătesc copiii la despărțirea părinților. Îngerii mi-au spus că desfacerea căsătoriei părinților poate reduce șansele

copiilor de a avea suficientă încredere încât să aibă o relație de iubire statornică atunci când vor ajunge adulți. Îi poate face pe copii să se simtă neiubiți și să le răpească încrederea în sine. Unii copii cred că părinții s-au despărțit din vina lor.

Îmi amintesc de o tânără de aproape treizeci de ani pe care o chema Olivia și care a venit să-mi vorbească. Mi-a spus că ieșise cu câțiva bărbați, dar că simțea că niciun bărbat nu e de încredere.

Când a spus asta, îngerul fără nume a apărut în spatele meu și mi-a șoptit la ureche să o întreb de ce simte așa. Asta am și făcut.

– Tatăl meu ne-a abandonat când aveam zece ani, a răspuns ea. Se certau și se băteau tot timpul și-mi era teamă tot timpul.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Am crezut că e vina mea, că greșisem cu ceva și că, dacă voi fi bună, nu se vor mai certa tot timpul.

Mi-a spus că nu-și mai văzuse tatăl de când plecase și că încă simțea că e vina ei că plecase. Îl și învinovățea pentru că a abandonat-o și nu a ținut legătura cu ea.

Mi-a spus că mama nu vorbea niciodată de tatăl ei. Când am sugerat că ar trebui să discute cu mama ei despre el, a clătinat din cap.

– Mama a fost furioasă ani de zile după ce a plecat. Încă mai este. A plâns atât de mult și

era furioasă pe mine și pe oricine intra la noi în casă. Nu pot să-i aduc aminte din nou de toate acestea. N-ar fi corect față de ea.

Îngerul fără nume îmi șopti în ureche o altă rugămintă:

– Când ajungi acasă, întreabă-ți mama dacă tatăl ți-a trimis vreodată o felicitare de ziua ta...

S-a uitat la mine straniu, de parcă rugămintea ar fi fost ciudată. I-am spus să pună întrebarea blând și să nu se certe sau să se mânie pe mama ei, dar nici să nu lase întrebarea fără răspuns.

Trei luni mai târziu, Olivia m-a sunat și m-a întrebat dacă ne putem întâlni din nou. Mi-a spus că de fiecare dată când începea s-o întrebe pe mama sa despre tatăl său, mama reacționa cu mânie, spunând că îl urăște. În cele din urmă, Olivia a obținut de la mama sa recunoașterea faptului că în fiecare an tatăl îi trimisese Oliviei o felicitare de ziua ei și că în fiecare an, mama o rupsese. Era atât de mistuită de dorința ei de răzbunare, încât nu s-a gândit niciodată la impactul pe care comportamentul ei îl avea asupra fetei.

Olivia n-a reacționat cu mânie și nici nu s-a certat cu mama ei când aceasta i-a dezvăluit totul. Și-a întrebat mama dacă era vina ei că se despărțiseră.

– Cum ai putea crede așa ceva – nu erai decât un copil! a răspuns cu oroare mama sa.

Fusese atât de prinsă în propria durere, încât nu considerase că ar fi nevoie să-și consoleze micuța fată.

În cele din urmă, Olivia o determinat-o pe mama ei să admită că, deși ea nu mai avusese nicio legătură cu tatăl ei, sora ei, mătușa Oliviei, păstrase legătura. Pentru prima dată de când părăsise casa, pe când avea zece ani, Olivia și-a putut vedea din nou tatăl. A descoperit că, departe de a o fi abandonat, obișnuia să vină și să o urmărească atunci când pleca de la școală, stând la o distanță suficient de mare ca să nu-l vadă. Mama Oliviei nu-i permitea să se apropie și, pentru a menține liniștea în familie, se ținuse deoparte, dar păstrase întotdeauna legătura cu mătușa Oliviei, pentru a ști ce mai face.

Olivia a spus că poate acum se simte pregătită să aibă încredere în bărbați. Îngerul fără nume mi-a spus că-i va veni foarte greu să treacă peste trauma tuturor acelor ani în care crezuse că un bărbat o abandonase; chiar dacă acum știa că nu e adevărat.

Am întrebat îngerul fără nume dacă părinții Oliviei ar fi putut repara relația, iar el mi-a spus că da, dar ambii au permis ca amărăciunea și ura să primeze. Îmbrățișând-o pe Olivia de rămas-bun, m-am gândit ce diferită ar fi fost

viața ei dacă părinții s-ar fi străduit să-și mențină relația și ar fi rămas împreună.

Uneori o căsătorie nu merge și, la sfârșit, ambele părți trebuie să accepte durerea și trauma și să-și refacă viața. N-ar trebui să renunțe la viață – sau iubire – și trebuie să rămână deschiși pentru a permite iubirii romantice să intre din nou în viața lor.

Dacă iubirea romantică a pătruns deja în viața voastră, faceți tot ce puteți pentru a o prețui și a menține floarea relației. Dacă nu există acum, rămâneți deschiși și fiți realiști în așteptări. Oferiți-vă vouă și celorlalți șansa de a primi bucuria care vine odată cu iubirea romantică.

*Iubește-ți dușmanii
și pe cei pe care îți vine greu să-i iubești*

Fiecare dintre noi este unic și perfect. Toți avem un rol unic de jucat în această lume, un rol pe care nu-l poate juca nimeni altcineva. Și totuși, irosim atât de mult din viață comparându-ne cu ceilalți. Poate părea inofensiv, dar este una dintre semințele urii.

Ura se poate strecura atât de ușor în viața noastră dacă nu o conștientizăm! Toți trebuie să devenim conștienți de momentele în care suntem tentați să cedăm urii, chiar în aspectele care pot părea ne semnificative. Trebuie să lăsăm instinctul automat să reacționeze. Indiferent cât de puternic am fost loviți, îngerii îmi spun că, dacă vom lăsa sentimentele de ură să ne domine și vom căuta să ne răzbunăm, vom înrăutăți situația.

Toți trebuie să lucrăm ca să ne depășim ura. Este o problemă de liber-arbitru. Nimeni nu ne poate face să iubim pe cineva, dar nici să

urâm; avem liber-arbitru și trebuie să conștientizăm mai bine alegerile pe care le facem. Ura și răzbunarea ne țin pe traiectoria negativă și există un singur mod de a întrerupe această traiectorie: conștientizând sentimentul de ură, renegându-l, alegând în locul lui să arătăm compasiune – atât celor implicați, cât și nouă înșine.

Recent, stăteam într-o cafenea și la o masă din apropierea mea era un grup de șase studenți. Masa era înconjurată de îngeri, iar îngerii mi-au spus să ascult ce se spunea la masă. Au început să vorbească despre o fată care nu era acolo, o fată numită Gloria, din Nigeria. O porecleau în fel și chip și o călcau în picioare înveninați. Îngerii mi-au spus că unul dintre motivele pentru acest comportament era faptul că Gloria era foarte inteligentă și atrăgătoare. Celălalt era că o displaceau pentru că era diferită, o opinie bazată pe ignoranță. Îngerii îmi spun mereu cât de important este să tratăm oamenii, grupurile de oameni pe care nu-i înțelegem cu iubire și compasiune. Ne grăbim să judecăm. Acești tineri nu s-au lăsat pătrunși de înțelegerea vieții fetei și a locului de unde venea. Nu doreau să învețe și nu reușeau să profite de șansele pe care studiile într-un colegiu cu studenți de diverse naționalități le-ar putea aduce. Acest incident se referea la naționalitate, poate și la culoare, dar la fel de bine s-ar fi putut referi la religie, la

orientarea sexuală, la credințele politice sau la oricare aspect al miriadelor de lucruri pe baza cărora am ales să judecăm oamenii.

Îngerul păzitor din spatele uneia dintre fete s-a deschis. Era masiv, o domina și era îmbrăcat într-un albastru străbătut de lumină. Brațele o cuprindeau pe fată, de parcă îngerul dorea să-i dea tărie și o privea cu mare dragoste și compasiune, dar și cu îngrijorare. S-a uitat la mine și m-a rugat să spun o rugăciune ca fata pe care o păzea să asculte de el și să aibă curajul să facă ceea ce trebuia să facă.

Brusc, unul dintre băieți s-a întors spre fata al cărei înger păzitor se deschisese, spunându-i:

– Tu o cunoști, te-am văzut cu ea. Cum poți să stai cu una ca...

Și abuzul verbal la adresa Gloriei a continuat, iar fata de la masă a început să plângă – totuși, nu a comentat. Îngerii se mișcau în jurul mesei cu viteză, încercând să-i facă pe tineri să-și aducă în inimă compasiune și iubire, să-i ajute să vadă cât de rău este să distrugi o ființă umană.

Indiferent ce făceau îngerii, ceilalți nu ascultau. Au continuat să o agrezeze pe absentă. Erau foarte negativiști și foarte duri și se asmuțeau unii pe alții. Când unul spunea ceva negativ, adăuga și celălalt ceva. Erau mulțumiți de ei și plini de încredere de sine. Erau prinși în propriul discurs pompos.

Ura se hrănește din ea însăși mult mai ușor decât iubirea. Se poate acumula și se poate răspândi cu iuțeală, construind un cerc de ură. Când ura este lăsată să se acumuleze, devine foarte dificil pentru iubire și compasiune să pătrundă. Atunci când permitem ca ura să ne intre în suflet, ea înlocuiește iubirea și ne face să întemnițăm și mai multă iubire în străfunduri.

La scurt timp după aceea, patru dintre tineri au plecat, lăsând-o pe fată și pe unul dintre ceilalți băieți acolo. Îngerii au rămas toți cu perechea de la masă. M-am întrebat de ce.

– Până la urmă, cât de bine o cunoști? a întrebat-o băiatul pe fată.

Cred că se așteptase ca ea să răspundă că mai deloc.

Ea l-a privit și îmi amintesc modul în care îngerul s-a îndreptat și și-a pus palmele pe umerii ei. Fata s-a îndreptat și ea și i-a aruncat tânărului o privire de o tristețe adâncă, spunând cu amărăciune:

– Gloria este cea mai bună prietenă a mea și am abandonat-o.

Tânărul a rămas șocat. Era ca și cum realizase brusc că fusese și el parte din ceea ce se întâmplase. De parcă auzise, în sfârșit, toate mesajele pe care încercaseră îngerii să îi facă să le audă în timpul conversației. A rămas nemșcat, copleșit de rușine.

Fata a mai rămas câteva minute lângă el. Și ea era devastată – amândoi de comportamentului grupului lor de prieteni și de propria frică de a o apăra pe Gloria. Îngerul păzitor al fetei a privit spre mine și mi-a spus că încercase să-i dea curajul de a lua atitudine și de a-și apăra prietena. Îngerul mi-a zis și că, dacă ar fi sărit mai devreme să-și apere prietena, conversația s-ar fi oprit; că nu ar fi ajuns să acumuleze atâta ură.

Toți trebuie să luăm atitudine atunci când se spun lucruri dureroase sau pline de ură despre alte persoane. Cu toții avem responsabilitatea de a opri acumularea cercurilor de ură. Și observația se aplică fiecăruia dintre noi, ca indivizi, în relație cu bârfa sau negativismul față de alte persoane. În ultima vreme, media a alimentat prea mult flăcările urii, semănând disensiuni între diversele grupuri. Mijloacele media sunt extrem de importante și au un rol crucial în construirea unei lumi mai bune, dar mult prea des fac exact invers, semănând disensiuni, gelozii și ură – căutând senzaționalul în loc de a expune adevărul.

Gelozia poate fi o sămânță de ură și poate distruge bucuria din viață. Era odată un bărbat pe care îl întâlneam uneori și care locuia într-o casă mare aproape de mine, în Maynooth. Avea foarte mulți bani și o casă minunată, dar, de fiecare dată când îl întâlneam, aducea vorba de verișorul lui care moștenise o mică

afacere de la unchi. Credea că afacerea ar fi trebuit să-i rămână lui și sugera că acel verișor obținuse afacerea sub pretexte false. Părea cu totul incapabil să considere măcar posibilitatea ca acel unchi să fi lăsat afacerea verișorului, și nu lui, pentru că el avea deja mulți bani, iar verișorul lui, nu. A continuat să-și calce familia în picioare și pe verișorul lui, numindu-i niște risipitori. Spunea că nu sunt buni de nimic și că speră ca afacerea să dea faliment.

De fiecare dată când îl vedeam, îngerul lui păzitor se deschidea tot. Acest înger avea multă iubire și compasiune pentru el și încerca în mod constant să-l facă să-și înmoaie inima și să renunțe la gelozie și amărăciune. Dar el nu voia să asculte; era mâncat de gelozie. Părea cu totul obsedat și incapabil să discute despre altceva. Uneori, îi vedeam îngerul păzitor gesticulând, încercând să-l facă să renunțe; dar în zadar.

De-a lungul anilor am întâlnit atât de multe persoane care au fost consumate de gelozia față de alții! Adeseori cealaltă persoană fie nu este conștientă de gelozia iscată, fie nu este interesată și continuă să-și vadă de viața ei, în timp ce persoana geloasă este paralizată de ură. Uneori, ani mai târziu, persoana geloasă se trezește și realizează că viața a trecut pe lângă ea în timp ce ea era ocupată cu gelozia și resentimentele.

Gelozia nu se manifestă doar între persoane, ci și între organizații, religii și țări. Chiar și organizațiile pot să permită uneori geloziei să le cuprindă; recent am întâlnit membrii unei societăți de binefacere care erau geloși că oamenii dăruiau mai mult altei societăți de binefacere decât lor!

Și nu vorbesc despre competiție. Competiția și gelozia sunt forțe complet diferite. Competiția ajută oamenii să fie mai creativi, mai deschiși, să se străduiască să descopere căi noi de a face lucruri și de a le face mai bine. Competiția ajută la construire, uneori îmbunătățind lucrurile pentru toată lumea. Gelozia înseamnă să tragi în jos pe cineva sau ceva. Competiția ne îmboldește spre lucruri mai bune, gelozia ne coboară.

Lumea noastră ar fi un loc mult mai bun dacă ar exista mai puțină gelozie și invidie între lideri și instituții. Gelozia sau teama că o altă țară, un alt partid politic sau o altă instituție s-ar putea descurca mai bine decât ei îi împiedică pe oamenii de la putere să caute soluții problemelor – soluții care să ajute tuturor.

Nu permiteți urii să se strecoare în viața voastră! Se poate întâmpla atât de ușor! O persoană se poate certa cu șeful în legătură cu ceva foarte banal – cum ar fi ziua liberă pe care șeful nu vrea s-o aprobe. Mânioasă și epuizată, persoana începe să se gândească la

toate lucrurile rele pe care șeful le-a făcut vreodată (niciodată despre lucrurile pozitive), iar ura se strecoară înăuntru și se acumulează. Toți trebuie să fim vigilenți și să nu permitem urii să pătrundă în noi.

Mânia este unul dintre mijloacele prin care hrănim ura. Este un obicei pentru mulți oameni, un obicei rău, și poate deveni un mod de viață. Îmi amintesc de un fermier pe care l-am întâlnit când aveam aproape douăzeci de ani, pe când eram la pescuit cu tatăl meu. Rareori am întâlnit pe ceva atât de mânios precum acest om. Era mânios pe oricine și orice; se părea că, din punctul lui de vedere, nimeni nu făcea nimic bun. Era mânios până și pe iarbă că nu creștea așa cum voia el.

Credea că are dreptate tot timpul și că toți ceilalți greșesc și folosea acest lucru ca scuză pentru a justifica faptul că în viață nu i se întâmplaseră niciodată lucruri bune. Ferma sa era într-o stare deplorabilă și, din punctul lui de vedere, era vina altora.

Era trist să vezi cum mânia îi invadase întreaga familie și ferma. Soția era plină de negativism și frică. Am văzut-o aruncând cu mânia un scaun care îi stătea în cale. Era un gest inutil și, când am întrebat îngerii de ce făcuse asta, mi-au spus că preluase obiceiul de a fi tot timpul mânioasă pe tot ce-i stătea în jur. Devenise un mod de viață, un mod de viață pe care amândoi îl transmisese copiilor.

Copiii lor, în special fiul mai mare, nu știau altceva decât să fie mânioși și să învinovățească întregul univers.

Obişnuiam să mă gândesc adeseori la acea familie și să spun o rugăciune ca măcar copiii să rupă acest cerc al mâniei și urii. Nu am revăzut familia niciodată, dar tatăl meu îi mai vedea și l-am întrebat odată – cam la zece ani după ce i-am întâlnit prima dată – dacă avu- sese loc vreo schimbare. La acel moment nu avu- sese loc, mi-a transmis tata.

Mânia răpește bucuria și plăcerea vieții și este un obicei ușor de preluat. Oamenii mânioși caută tot timpul pe cineva pe care să dea vina, o scuză pentru ce nu merge bine în viața lor. Ironic este că unele dintre persoanele mânioase au suficient de multe în viață, dar nu văd asta. Focul mâniei arzând în ei este hrănit de micile greutăți; lucrurile minore pot deveni pentru ei mari obstacole – cineva care nu răspunde la telefon, cineva care îi ignoră, un articol într-un ziar. Alimentând această flăcără a mâniei în interior, îi permit să-i consume, iar asta blochează și mai multă iubire.

Există și un tip diferit de mânie care este orientat la nedreptățile din lume, o mânie care susține și ajută la o schimbare pozitivă. Dacă ne examinăm sentimentele profund și cu onestitate, vom recunoaște diferența dintre

mânia pătată cu ură și mânia dreaptă, care este întrepătrunsă cu compasiune și iubire.

Mânia dreaptă îți dă curajul să-ți susții părerea și, dacă este necesar, să te aperi, să-i aperi pe cei pe care îi iubești și lucrurile despre care crezi tu că sunt corecte. Îngerii îmi spun că acum există mai multă mânie dreaptă în lume; că oamenii solicită instituțiilor și liderilor să își asume răspunderea. Această cerere sporită pentru transparență poate crea senzația că în prezent lumea se destramă, dar sunt asigurată încontinuu de către îngeri că este un pas spre mai bine. Că oamenii și organizațiile răspunzătoare reprezintă un stadiu necesar în drumul spre un viitor mai luminos.

Din nefericire, totuși, mânia dreaptă se poate transforma în mânie de ură. Iar oamenii care preiau o cauză justă trebuie să își amintească întotdeauna motivele pentru care sunt mobilizați de mânia dreaptă. Astfel, nu vor pierde legătura cu sursa mâniei drepte. Trebuie să caute întotdeauna focarul original – nedreptatea, fărădelegea, iubirea și compasiunea pentru ceilalți – care au aprins acea mânie dreaptă. Prea des ceea ce pornește ca o mânie dreaptă având ca țintă vreo nedreptate scapă de sub control, transformându-se într-o mânie plină de ură și dorință de răzbunare. Îngerii îmi spun, totuși, că, în contextul unei conștientizări permanente și a unei problematizări continue, mânia dreaptă poate rămâne pură,

LORNA BYRNE

nepătată de ură, și că reprezintă o importantă
forță a binelui în lume.

**Din nefericire, mânia dreaptă
care a fost pătată de ură
și răzbunare
este o cauză majoră
de război și violență
în lumea noastră.**

Anul trecut, am fost la Zagreb într-un tur de prezentare a unei cărți. Pe când ne aflam în aeroportul din Dublin, îngerii mi-au atras atenția asupra unui grup de opt bărbați cu vârste cuprinse între treizeci și cincizeci de ani, care beau într-un bar. Aeroportul era destul de aglomerat și nu le-am acordat foarte multă atenție. Urcându-mă în avion și mergând spre locul meu din spate, am văzut același grup de bărbați, înconjurați de îngeri. Lumina îngerului păzitor în spatele unuia dintre bărbați s-a deschis. Acest înger s-a aplecat peste el și părea să-și înfășoare brațele în jurul bărbatului cu mare dragoste și compasiune. Mi-a vorbit fără cuvinte, spunându-mi să-mi țin capul în jos și să nu mă uit la ei, să nu le atrag atenția.

N-am înțeles de ce, dar am făcut exact cum mi-a spus îngerul. M-am așezat pe locul meu.

Lângă mine, pe locul de la fereastră, stătea un tânăr care era înconjurat de îngeri înalți și zvelți.

Era greu să eviți să te uiți la grupul de bărbați care se așezase cu câteva rânduri în fața mea, pe cealaltă parte. Erau foarte gălăgioși, vorbeau cu voci de oameni beți și într-o limbă pe care n-o înțelegeam.

Pe când eram în zbor, îngerii din jurul tânărului de pe scaunul de la fereastră mi-au spus că aș putea începe o conversație cu el. Am vorbit despre destinația lui și serviciul pe care-l avea. Nu era o discuție ușoară, pentru că părea iritat și enervat. Îngerii m-au asigurat că nu eu eram cauza și mi-au spus să continui să vorbesc. L-am întrebat dacă era speriat de zborul cu avionul. Chiar atunci, un înger mi-a spus să arunc o privire la grupul de bărbați. Asta am și făcut și atunci lumina îngerilor păzitori din spatele tuturor bărbatilor s-a deschis.

M-am întors imediat la tânăr și îngerul lui păzitor se deschisese și el. Acest înger păzitor avea înfățișarea unui bărbat și ținea un fascicul de lumină lung și subțire în fața bărbatului, la nivelul pieptului, de parcă dorea să-i mângâie inima. Vedeam o lumină minunată venind dinspre mâna îngerului păzitor. Pe fața sa se vedea o expresie de enormă iubire și compasiune.

Tânărul s-a întors spre mine și a început să vorbească încet, dar ferm. Nu dorea să audă nimeni ce spunea.

– Nu te uita la oamenii ăia! Sunt putregai! Animale! Dacă ai putea înțelege ce spun, ai fi oripilată. Țara mea a fost în război cu ei mult timp și nu s-au schimbat. În timpul războiului, se strecurau în câte un sat noaptea și ucideau pe toată lumea. Erau atât de lași încât omorau până și copiii neajutorați. Nu au milă. Doamne, cât îi urăsc!

M-am uitat la mâinile tânărului și am văzut că-și strânsese pumnii atât de tare încât încheieturile îi erau albe ca zăpada. Îngerul păzitor mi-a vorbit atunci fără cuvinte, spunându-mi că acest tânăr se lupta cu ura și dorința de răzbunare.

Tânărul mi-a spus poveștile terifiante pe care i le spusese bunicul său când era copil. Povești oribile despre moarte, pierdere și distrugerea proprietății. Mi-a spus despre evenimente cărora le fusese martor el însuși pe când era copil. Vedeam adâncimea urii și a dorinței de răzbunare în interiorul acestui tânăr.

Îngerul lui păzitor mi-a spus să-l întreb dacă avea copii. Mi-a răspuns că nu – nu era căsătorit, dar că spera să se însoare cândva.

L-am întrebat dacă și-ar dori ca inimile copiilor lui să adăpostească așa o ură și dorință de răzbunare.

Tânărul m-a privit câteva momente.

– Cum pot zdrobi ura și dorința de răzbunare? Cum o pot eu face când ei le arată la fiecare ocazie? Chicotind și laudându-se cu voce tare? Nu înțelegi cât de infami sunt. Îi urăsc. I-aș ucide dacă aș putea.

Inima mea era alături de tânărul acesta. Era atât de consumat de ură, încât nu vedea nicio cale de ieșire. I-am zis ce-mi spusese Îngerul Ilie cu ani în urmă:

– E ușor să faci război, dar pacea este cel mai dificil lucru de menținut.

M-a privit de parcă ideea i se părea foarte plăcută, dar total nerealistă.

Am continuat totuși să discutăm. Am vorbit despre lumea în care i-ar plăcea să crească urmașii lui și a fost de acord că nu dorea ca vlăstarele lui să crească înconjurate de război și violență. Am vorbit despre munca sa. Când am menționat iertarea și puterea care ar putea veni din ea, și-a ridicat ochii spre cer exasperat. Îngerul său păzitor s-a deschis în spatele lui și mi-a spus să mențin conversația – chiar dacă mi se pare că e pierdere de timp, mesajul pătrunde până la el. În pofida eforturilor pe care le făcea, auzea ce spuneam și începea să se gândească la un viitor fără ură, pentru el și copiii lui.

Conversația părea să ajungă la un sfârșit natural. Tânărul părea să fie adâncit în gânduri. Încetase să se mai lase deranjat de bărbații gălăgioși; părea să nu-i mai audă, deși erau la

fel de zgomotoși ca înainte. Știu că vorbele mele îi dăduseră de gândit. Era plin de ură și mânie. Ceea ce fusese probabil mânie îndreptățită cu generații în urmă fusese pătată cu ură, iar această ură era alimentată de hărțuiala și provocarea pe care le simțise în avion. Este atât de greu pentru oameni să iasă din cercul urii, să decidă să nu mai caute răzbunarea!

Cum stătea pierdut în gânduri, am aruncat o privire la grupul de bărbați. Unul mai tânăr m-a surprins. Spre ușoara mea surpriză, nu am văzut sfidare și mânie acolo, ci, mai curând, o privire rușinată, de parcă, temându-se că puteam vedea ce pun la cale el și tovarășii săi, i-a fost rușine că face parte din acel grup. Îngerul său păzitor era deschis în spatele lui și de data aceasta mi-a vorbit. Mi-a spus că bărbatul care vorbea cel mai tare din grup era unchiul tânărului și că el îl crescuse – că acest tânăr crescuse cu poveștile unchiului despre ură și slăvirea actelor de răzbunare și agresiune pe care le comisese. Îngerul lui păzitor mi-a cerut să mă rog pentru acest tânăr, să rupă și el cercul violenței și urii.

Mi s-a spus de către unele persoane că povestirea li se pare deprimantă. Dar eu o consider o poveste a speranței, pentru că tot ce mi s-a arătat era că acești doi tineri erau conștienți că au libertatea de a decide să se retragă din acest cerc, că știau că au potențialul de a rupe cercul urii și răzbunării din propriile familii,

deci acesta nu va fi transmis copiilor lor așa cum le fusese transmis lor.

Atât de des ura cu rădăcini în trecut, chiar și în trecutul îndepărtat, este târâtă în viitor, blestemând generațiile viitoare! Mulți dintre noi suntem suficient de norocoși să nu fi trăit în locuri care sunt distruse de războaie sau violență, însă majoritatea ducem încă ura care își are rădăcinile în trecut; credințele că alții ne sunt inferiori din cauza religiei, a educației, a clasei, a culorii pielii, a orientării sexuale sau a naționalității; uneori este vorba de o ură chiar în interiorul aceleiași familii. Trebuie să fim mereu vigilenți, să nu conservăm atitudini de ură din trecut, ba chiar să le și transmitem generațiilor viitoare.

Nu am mai avut șansa conversației cu tânărul care stătea lângă mine, de la care mi-am luat rămas-bun când am părăsit avionul. El și celălalt tânăr au rămas permanent în rugăciunile mele. Mă rog să aibă curajul și puterea să rupă cercul și să-și crească vârstarele fără pata urii.

Ura este un sentiment puternic negativ.

**Ura ne intră în inimi
prin intermediul geloziei,
amărăciunii și mâniei
și are o viață a ei, hrănindu-se
din tot ce se întâmplă negativ.**

Oamenii pot trăi toată viața urând pe cineva pentru un fapt cât se poate de nesemnificativ care s-a întâmplat pe când erau copii. Oprim cercul urii doar dacă vom conștientiza apariția urii în noi, începând să observăm de unde vine și ce a provocat-o.

Cu toții întâlnim în viață aversiune și atacuri; cu toții suntem tentați să cedăm urii, iar cei mai mulți dintre noi chiar o facem uneori, dar întotdeauna avem opțiunea să rezistăm. Când alegem să nu cedăm urii, să nu o hrănim cu gânduri negative, viețile noastre devin împlinite. Când avem ura în inimi, nu putem elibera iubirea care se află acolo.

Dacă realizăm că am cedat urii, încă putem să avem compasiune de sine și să ne iertăm. Când încerci să dezhădăcinezi ura, când te privești și-i privești și pe ceilalți pe care-i urăști cu compasiune, se schimbă foarte multe. Începi să vezi binele din persoana sau persoanele pe care le urăști, dar și bunătatea și iubirea din tine.

Iertarea are o putere colosală și, dacă am realiza darul care vine din iertarea de sine și din iertarea celorlalți, am ierta mai repede. Cheia spre iertare este să te privești pe tine și pe alții cu compasiune și înțelegere. Să vă descriu ce am văzut săptămâna trecută, când fiica mea adolescentă, Megan, și-a cerut scuze de la o prietenă după ce se certaseră.

Când Megan a spus „Îmi pare rău“, am văzut o izbucnire de iubire dinspre ambele fete, care se revărsa peste ele scaldându-le în iubire. În acel moment, intensitatea iubirii era foarte ridicată, chiar dacă fetele nu erau prietene deosebit de apropiate. Am văzut fiecare înger păzitor avansând, adunându-și brațele în jurul fetelor de parcă încercau să le încercuiască. Îngerii au devenit mai luminoși în acel moment; pentru mine a fost de parcă sărbătoreau și cimentau actul iertării. Mi s-a arătat că cerând iertare și dăruind iertare, ambele fete eliberaseră și mai multă iubire întemnițată înlăuntrul lor.

Și aceasta se întâmplă de fiecare dată când cineva spune că-i pare rău și o crede cu adevărat; de fiecare dată când cineva iartă pe altcineva.

Când oamenii se iartă pe ei înșiși, se întâmplă același fenomen. Forța iubirii explodează dinspre ei și-i scaldă, iluminându-i. Această lumină pare să se întoarcă în ei, umplându-i cu lumină și iubire.

Iertarea este un dar deosebit făcut nouă pentru a ne ajuta să rupem cercul geloziei, mâniei sau urii. Este mare rușine că, îmi spun îngerii, mulți oameni sunt prea încăpățânați și prea mândri ca să accepte acest dar. Când ne iertăm pe noi înșine și pe alții, zdrobim ura, iar actul ne permite să eliberăm iubirea întemnițată în noi, lăsându-ne mai fericiți și mai

capabili să vedem și să apreciem lucrurile bune din viețile noastre.

Iubirea ne face membri mai buni ai familiilor și societății. Ura sădește atât de multe semințe de îndrituire! Persoanele care au multă ură în suflet consideră că sunt îndrituite la ea și nu văd niciun motiv să facă vreun demers dacă nu le iese nimic. Sunt atât de multe lucruri pe care le putem face ca să transformăm lumea aceasta în ceva mai bun pentru un vecin, un străin, mediul nostru, pentru toți. Atunci când persoanele sunt consumate de mânie, gelozie, ură, le lipsește iubirea și nu observă șansele de mai bine și trăiesc o viață mult mai limitată.

Sentimentele de ură ne împiedică pe noi, familia noastră, comunitățile noastre și lumea noastră, să fim fericiți și să ne atingem potențialul deplin al vieții.

De unde vine iubirea

Cu mult, mult timp în urmă, când Dumnezeu a creat primele ființe umane, s-a îndrăgostit de noi și din cauza aceasta, a hotărât să dăruiască tuturor ființelor umane un suflet. Arhanghelul Mihail mi-a spus aceasta cu un zâmbet. Mi-a explicat că atunci când crea viața, Dumnezeu a privit la ce construia și s-a îndrăgostit de ființele umane. S-a îndrăgostit de tot ceea ce era legat de noi, inclusiv de imperfecțiunile noastre. Ne iubește într-un mod care era diferit de iubirea pentru toate celelalte creații. Din cauza aceasta, a decis să ne ofere ceva unic, ceva care să ne diferențieze, pe fiecare în parte, de orice altă viață pe care o crease.

Dumnezeu ne-a dat, fiecăruia dintre noi, o parte din El însuși, acea scânteie de lumină dumnezeiască, sufletul nostru. Nu putem înțelege pe deplin cât de infinită este iubirea lui Dumnezeu, cât de pură și fără de sfârșit.

Dăruind fiecăruia dintre noi un suflet care este o scânteie din El însuși, Dumnezeu ne-a dat un dar puternic și unic, al capacității de a iubi.

De aici vine iubirea.

Îngerul Mihail mi-a spus că urma să mă ajute să înțeleg mai multe despre nașterea iubirii. Mi-a luat sufletul și dintr-odată, eram în rai și într-o mare de suflete, câte un suflet pentru fiecare membru al rasei umane. Mi s-a spus că acolo erau toate sufletele care vor fi necesare vreodată pentru umanitate. Nici nu puteam vedea unde începeau și unde se sfârșeau sufletele.

Pur și simplu, am fost pusă între ele. Sentimentul era unul de dragoste copleșitoare. Mă aflam în prezența tuturor sufletelor care erau, fiecare în parte, scânteie din lumina lui Dumnezeu și mă aflam, deci, în prezența lui Dumnezeu.

Sufletele așteptau ca Dumnezeu să numească un înger păzitor pentru fiecare dintre ele. Am urmărit un înger păzitor care se deplasa prin marea de suflete. Mergea printre milioane de suflete, dar știa unde merge. A mers direct spre sufletul al cărui păzitor fusese numit.

Îngerul păzitor a descoperit sufletul pe care fusese numit să-l ghideze, iar între suflet și îngerul păzitor a explodat iubirea, când aceștia s-au întâlnit pentru prima dată. Îngerul păzitor

și sufletul s-au îmbrățișat strâns; au pășit unul în celălalt.

Am urmărit cum acest înger păzitor și sufletul s-au îndreptat spre Dumnezeu, o călătorie lungă, lungă, pe care mi-a fost permis să o urmăresc pas cu pas. În acest timp, sufletul și îngerul păzitor discutau între ei, împărțășind cu mare dragoste și bucurie, pentru a se cunoaște unul pe altul.

În sfârșit, sufletul și îngerul păzitor s-au aflat în fața lui Dumnezeu. Dumnezeu a îmbrățișat sufletul și l-a numit „copilul meu“.

Stând în fața lui Dumnezeu, s-a realizat legătura adevărată între îngerul păzitor și suflet. Datorită iubirii copleșitoare a lui Dumnezeu pentru noi, copiii Săi, a numit un înger păzitor ca paznic al sufletelor noastre și l-a însărcinat să ne aducă acasă în siguranță, la El în ceruri. Dumnezeu ne așteaptă pe fiecare să venim acasă.

Îngerul păzitor nu te poate părăsi nicio dată. Nu vrea să te părăsească; este mereu în prezența sufletului tău, care este o scântie din lumina lui Dumnezeu, astfel că îngerul tău păzitor este încontinuu în prezența lui Dumnezeu. Acesta este darul lui Dumnezeu pentru îngerul tău păzitor – să-i permită să rămână pentru eternitate în prezența sa.

Stând în fața lui Dumnezeu, sufletului i s-a permis să-și aleagă părinții. Și-a ales părinții (știind totul despre ei) și i-a iubit necondiționat.

Dumnezeu a vorbit îngerului păzitor, spunându-i să ia sufletul pentru a fi conceput în trupul uman al mamei sale alese. Îngerului păzitor i s-a amintit că acest suflet în formă umană a primit libertatea de a lua decizii și a face alegeri, iar îngerul păzitor urmează a respecta acest liber-arbitru care a fost dăruit ființelor umane și nu va depăși granițele.

Îngerul păzitor ține sufletul în mâini și îl aduce de la ceruri pe pământ, așa cum o va face la sfârșitul viețuirii, aducând sufletul înapoi în rai. În momentul concepției, îngerul păzitor amplasează delicat sufletul în micuțul trup uman și stă acolo în pântec, ținând în mâini sufletul până la naștere. Îngerul păzitor se naște odată cu copilul, ținându-i încă sufletul în mâini, dar imediat după naștere, eliberează sufletul, permițând ființei umane libertatea de a face propriile alegeri și de a lua propriile decizii.

Îngerul tău păzitor te iubește necondiționat, pentru că tu ești iubire pură; indiferent câtă iubire ai întemnițat în timpul vieții, îngerul păzitor te cunoaște întotdeauna ca iubirea pură care erai când te-a întâlnit pentru prima dată în ceruri.

Îngerul tău păzitor știe deja că parte din imperfecțiunea noastră umană este faptul că întemnițăm o cantitate uriașă de iubire – deși face tot ce poate să ne împiedice.

Îngerul tău păzitor te ajută și să eliberezi iubirea pe care ai întemnițat-o. De fiecare dată când îngerul tău păzitor te face să râzi sau să te bucuri de ceva, te ajută să mai eliberezi o bucățică de iubire și te poate ajuta să faci asta toată viața.

Îngerul tău păzitor nu renunță niciodată la tine. A stat în fața lui Dumnezeu când Dumnezeu te-a numit „copilul meu“ și a fost numit păzitorul porților sufletului tău. Îngerul tău păzitor este în contact permanent cu Dumnezeu. Din perspectivă umană, ne este greu să ne imaginăm, darmită să înțelegem, că lui Dumnezeu îi pasă foarte mult de bucuria și fericirea, dar și de trauma și durerea pe care tu, și fiecare dintre noi, o simte când trăiește o viață umană. Iubirea lui Dumnezeu este atât de incredibilă, este de neimaginat.

Mi se spune că unii dintre cei care citesc această carte se vor întreba „Vorbește despre «Dumnezeul meu»? să fie Dumnezeuul catolic, islamic, iudaic?“. Și așa putea continua să enumăr toate religiile și credințele. Așa de multe persoane, de diverse credințe, doresc să creadă că Dumnezeul lor este superior Dumnezeului altei religii sau că Dumnezeul lor este cel real.

Dumnezeu e Dumnezeu!
Există un singur Dumnezeu
și ne împărtășim cu toții de El.

Dumnezeu a stat în fața fiecăruia dintre sufletele noastre, înainte de a fi asociați vreunei religii, și ne-a numit, pe fiecare în parte, „copilul meu“. Suntem cu toții copiii lui Dumnezeu, indiferent unde și cum ne rugăm ori dacă ne rugăm. Mi se tot spune că, cu cât realizăm mai repede că toate religiile sunt una și că ar fi mai bine dacă ne-am aduna cu toții sub aceeași umbrelă, cu atât mai repede am putea începe să ne rugăm împreună, cu atât mai iubitoare și mai bună va fi lumea în care trăim.

Dumnezeu ne iubește atât de mult încât L-a trimis pe Fiul Său, Isus, să trăiască printre noi și să experimenteze viața ca ființă umană.

Știu că am spus că suntem cu toții copiii lui Dumnezeu, așa că l-am întrebat pe Arhanghelul Mihail cum pot descrie diferența dintre Fiul Isus al lui Dumnezeu și noi, toți ceilalți. Și așa mi-a spus să vă explic. Suntem cu toții copiii lui Dumnezeu. Fiecăruia dintre noi i s-a dăruit o scânteie din lumina lui Dumnezeu, sufletul nostru. Isus este mult mai mult de atât. El este o parte mult mai mare din Dumnezeu. Isus poate intra în Dumnezeu și deveni una cu El, dar niciun *suflet* nu poate intra în Dumnezeu și deveni una cu El.

Dumnezeu ne iubește foarte mult. Înainte de a-și trimite pe Fiul Isus să trăiască printre noi și să experimenteze bucuria și durerea vieții umane, nu ne-a înțeles pe deplin. Nu a

putut înțelege cum noi, care eram făcuți din iubire pură, puteam întemnița atât de multă iubire. Cum noi, cărora ni se dăduse o lume plină de frumusețe și bogăție, putem crea și permite foametea și războiul. Mi se spune că pentru ca Dumnezeu să ne înțeleagă, Isus a trebuit să treacă prin toate emoțiile prin care trec ființele umane – bucuriile și durerea. Mi se spune că Isus a întemnițat iubirea în sufletu-I, că S-a protejat de traumă ca și noi. Dumnezeu nu a intervenit și nici nu L-a mântuit de aceste emoții dureroase. Isus L-a chemat în Grădina Ghetsimani, cu o noapte înainte de crucificare, întrebându-Se de ce Tatăl Lui din ceruri a lăsat să se întâmple asta. Și, în ultimă instanță, prin rugăciune, a găsit tăria și curajul să-Și elibereze iubirea.

Dumnezeu avea nevoie ca Isus să moară într-un mod atât de tragic pentru a ajuta la demonstrarea iubirii imense pe care Dumnezeu o are pentru noi; pentru a ne oferi o frântură din această iubire care este de neînțeles pentru noi, oamenii. Isus a venit să ajute pe toți din toate credințele sau din niciuna; S-a născut în credința iudaică, a crescut cu ea și totuși a fost acolo pentru noi toți. S-a ridicat din morți ca întreaga umanitate să poată trăi pentru totdeauna.

Isus a luat înapoi la ceruri toată experiența traiului ca ființă umană, iar acum Dumnezeu ne înțelege mult mai bine. Are mai multă

compasiune și înțelegere pentru lucrurile care ne fac să ne luptăm unii cu alții și pentru modul cum ne întemnițăm și ne împietrim inimile. De aceea Dumnezeu Vechiului Testament este atât de diferit de Dumnezeu Noului Testament.

Dumnezeu vede tot ceea ce facem. Nu-I putem ascunde nici cel mai mic gest. Când facem lucruri bune, suntem buni cu noi sau cu alții, Dumnezeu zâmbește deasupra noastră și asta ne ajută să eliberăm și mai multă iubire din iubirea întemnițată. Mi se spune că, atunci când ne facem lucruri oribile unul altuia, Dumnezeu plânge. Și totuși, dacă ne cerem iertare și chiar credem în ce spunem, ne iartă întotdeauna.

Arhanghelul Mihail mi-a povestit despre un lucru frumos care se întâmplă foarte rar. Se manifestă ori de ori toți oamenii din lume arată iubire; nu trebuie să fie acte majore de iubire, ar putea fi doar un zâmbet adresat unui străin sau cuvintele bune de sănătate spuse altuia. Ce este important este ca fiecare din lume să participe. Când se întâmplă aceasta, e ca un val de iubire care traversează lumea și, ca răspuns la această iubire umană, Dumnezeu o multiplică, spunând îngerilor păzitori să ajute la eliberarea unui val mai puternic de iubire din iubirea întemnițată în inima fiecăruia.

Îngerul Mihail îmi spune că ultima dată când a apărut un val de iubire precum acesta a fost în al Doilea Război Mondial și că a avut un impact major asupra omenirii.

Nu știi exact când s-a întâmplat; doar mi s-a spus că în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Omenеște, am presupus întotdeauna că era vorba de începutul sfârșitului războiului, dar Îngerul Mihail nu mi-a confirmat asta.

Nu știi de ce s-a întâmplat. Este tentant să spunem că s-a întâmplat pentru că omenirea se confrunta cu un abis, iar Dumnezeu a intervenit să ne oprească să distrugem total lumea. Dar Îngerul Mihail mi-a spus că nu este adevărat, că Dumnezeu nu va încălca liberul nostru arbitru – nici chiar când ne autodistrugem.

S-a întâmplat pentru că fiecare persoană din lume a arătat iubire sau a avut gânduri pline de iubire; poate că a fost declanșată prin rugăciune, poate pentru că oamenii se săturaseră de război, poate pentru că au ascultat în sfârșit de îngerii lor păzitori. Indiferent de motiv, toți oamenii au făcut acte de iubire și, ca răspuns, Dumnezeu a spus îngerilor păzitori să ajute pe toată lumea să elibereze mai multă iubire în lume, multiplicând efectul faptelor de iubire pe care le făcea fiecare persoană.

Îmi doresc foarte mult ca acest lucru să se întâmple din nou, în curând. Și s-ar putea întâmpla dacă fiecare dintre noi ar înțelege că

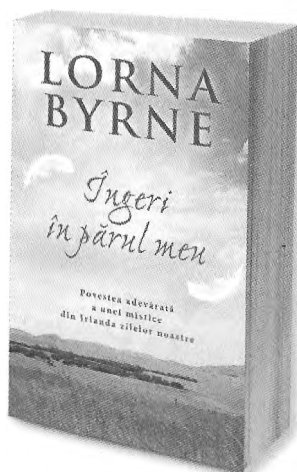
LORNA BYRNE

este copilul lui Dumnezeu, că toți suntem iubire pură și că putem alege să eliberăm mai mult din iubirea pe care am întemnițat-o. Să devenim conștienți de asta, să căutăm șansele de a arăta iubire, nouă, familiilor, prietenilor, străinilor, planetei, animalelor, copiilor, persoanelor care ne par dificile. Să eliberăm un val de iubire în lume.

La Editura RAO
de aceeași autoare:

ÎNGERI ÎN PĂRUL MEU

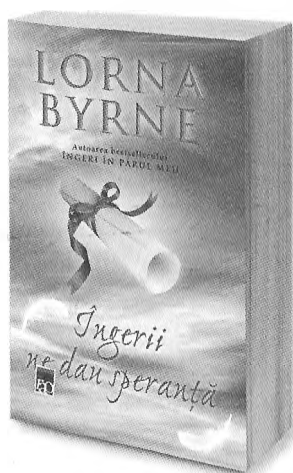

Îngeri în părul meu este o cronică detaliată a poveștii vieții Lornei. Cu mult calm și înțelegere, ea povestește despre copilăria trăită într-o Irlandă săracă, despre locurile unde a muncit în Dublin, și despre viața ei alături de bărbatul visurilor ei – o viață în doi care a fost marcată de tragedii personale.

Povestea ei le oferă cititorilor o privire unică asupra ajutorului angelic care ne înconjoară și ne stă la dispoziție oricând pentru a-l cere. Lorna ne îndeamnă: „Nu trebuie decât să cerem“.

O autobiografie plină de inspirație, în care o femeie mistică din Irlanda zilelor noastre ne împărtășește întâlnirile, trăirile și conversațiile ei alături de și cu îngerii și spiritele care au însoțit-o întreaga viață.

ÎNGERII NE DAU SPERANȚĂ

Îngerii ne dau speranță este o carte foarte diferită de tot ce a scris Lorna Byrne până acum. În trecut, ea s-a concentrat asupra propriei vieți. În această carte, Lorna se concentrează pe viața cititorilor ei. Lorna vede îngeri în fiecare zi, într-un mod foarte ciudat, îi vede fizic, ca și cum ar fi persoane care stau în fața ei. Aceasta îi conferă o perspectivă foarte diferită, inspirațională și plină de speranță asupra lumii. În *Îngerii ne dau speranță*, ea ne povestește cum vede în fiecare zi îngeri ajutând și ne împărtășește ce i-au comunicat îngerii despre diversele lucruri care afectează viața oamenilor, inclusiv singurătatea, depresia, stresul profesional sau sentimentul de a nu fi iubit.

biblioteca rao

NONFICTIUNE

ISTORIE, SOCIOLOGIE, POLITICĂ, GEOGRAFIE, RELIGIE, ARTĂ

<i>Benedict al XVI-lea</i>	Isus din Nazaret
<i>Grigore Arbore</i>	Libertatea fără democrație și „glontul de aur“
<i>Stefan Aust</i>	Complexul Baader-Meinhoff
<i>Richard Bassett</i>	Spionul-sef al lui Hitler
<i>Antony Beevor</i>	Berlin: Căderea 1945
<i>Mark Benecke</i>	Pe urmele crimelor
<i>Dieter Breuers</i>	O istorie puțin altfel a vrăjitoarelor
și a prigonirii lor
<i>Jean-Louis Bruguire</i>	Ceea ce n-am putut spune. 30 de ani de luptă
împotriva terorismului
<i>Leo Butnaru</i>	Ruleta românească
<i>Val Butnaru</i>	Cartea nomazilor din B
<i>Augustin Buzura</i>	Nici vii, nici morți
<i>Marcus Tullius Cicero</i>	Cum se conduce o țară
<i>Serban Filip Cioculescu</i>	Viitorul nu ia prizonieri
<i>Bill Clinton</i>	Arta de a dăru
<i>Alexandru Cristian</i>	Între elefant, urs și dragon
<i>Vasile Dâncu</i>	Patrie de unică folosință ♦ Mitologii, fantasme și
idolatrie
<i>Norman Davies</i>	Varșovia
<i>Ioan Drăgan</i>	Comunicarea
<i>Veronica Dumitrașcu</i>	Frontiere și civilizații
<i>Mohamed Elbaradei</i>	Epoca dezamăgirii
<i>Richard J. Evans</i>	Al Treilea Reich (2 volume)
<i>Niall Ferguson</i>	Războiul lumii – Epoca urii
<i>Bogdan Ficeac</i>	De ce se ucid oamenii
<i>John Lewis Gaddis</i>	Războiul Rece
<i>Cristopher Hale</i>	Cruciada lui Himmler
<i>Jonathan Harr</i>	Tabloul pierdut
<i>Joel F. Harrington</i>	Călăul credincios
<i>G.T. Kirileanu</i>	Marțor la istoria României (2 volume)
<i>Joelle Kuntz</i>	Scurta istorie a Elveției
<i>Vasile Maieran, Dan Dulciu</i>	O istorie a criptologiei românești
<i>Klaus-Rudiger Mai</i>	Societăți secrete. Mit, putere și adevăr
<i>Irene Mainguy</i>	Simbolurile gradelor de perfecțiune și ale ordinelor de
înțelepciune ♦ Simbolurile gradelor capitulare în
francmasonerie
<i>George Cristian Maior</i>	Despre <i>intelligence</i>
<i>George Cristian Maior</i> &	
<i>Sergei Konophyov</i>	Cunoașterea strategică în zona extinsă a Mării Negre
<i>George Cristian Maior</i>	Incertitudine. Gândire strategică și relații
internationale în sec. XXI

<i>George Cristian Maior</i>	Noul aliat. Regândirea politicii de apărare a României în sec. XXI
<i>Mircea Malița</i>	Homo Fraudens ♦ Istoria prin ochii diplomatului
<i>Virgil Măgureanu</i>	Declinul sau apoteoza puterii? ♦ Sociologie politică ♦ De la regimul comunist la regimul Iliescu
<i>Ștefan Mășu</i>	Maestrul mason și arta regală ♦ Marele arhitect al Universului ♦ Puterea economică în istoria lumii
<i>Bor Sugarjav & Ion Mihail Iosif</i>	Mongolia lui Ginghis Han
<i>M. Baigent & Ion Mihail Iosif</i>	Moștenirea mesianică ♦ Sângele sfânt și Sfântul Graal
<i>Eugen Mibăescu</i>	Strigăte în pustiu
<i>Peter Molloy</i>	Lumea dispărută a comunismului
<i>Marian Nazat</i>	România oranj ♦ România târăș ♦ Pe tălpile României
<i>Reinhold Niebuhr</i>	Ironia istoriei americane
<i>Ionel Nițu</i>	Analiza de intelligence
<i>Barack Obama</i>	Îndrăzneala de a spera
<i>Ioan Mircea Pașcu</i>	Jurnal de... „Front“
<i>Sidney Pike</i>	CNN – Noi am schimbat lumea
<i>Lynn Picknet & Clive Prince</i>	Giulgiul de la Torino ♦ Misterul templierilor
<i>Lynn Picknet & Clive Prince & Stephen Prior</i>	Cazul Rudolf Hess. Dezertor sau mesager?
<i>Mihai Reteagan</i>	Povestea unei trădări ♦ 1968 din primăvară până în toamnă
<i>Alexander Stille</i>	Jaful Romei
<i>Alex Mihai Stoenescu</i>	Istoria loviturilor de stat în România (vol. 4, partea I) ♦ Istoria loviturilor de stat în România (vol. 4, partea II) ♦ Interviu despre revoluție ♦ În sfârșit, adevărul
<i>Marius Stoian</i>	Proiectul România
<i>James Tabor</i>	Dinastia Isus
<i>Frederick Taylor</i>	Dresda
<i>Marius Tucă</i>	Astenii de buzunar ♦ Pamflete cu români
<i>Olimpian Ungherea</i>	Sayonara. Confesiunile unui criminalist ♦ Dex masonic (vol. 1 și 2)
<i>Joyce Tyldesley</i>	Egipt
<i>Dumitru Zamfir</i>	Respectarea drepturilor omului în activitatea serviciilor de informații

MEDICINĂ

<i>Aurelian Curin</i>	Reiki nontradițional
-----------------------------	----------------------

MEMORII, JURNALE, BIOGRAFII

<i>Ayaan Hirsi Ali</i>	Necredincioasa
<i>George Beahm</i>	iSteve – Steve Jobs despre Steve Jobs
<i>Carl Bernstein</i>	O femeie la putere
<i>Benazir Bhutto</i>	Reconcilierea
<i>Aber Arop Bol</i>	Băiatul pierdut

<i>Rodney Bolt</i>	Lorenzo da Ponte. Aventurile libretistului lui Mozart
<i>Gyles Brandreth</i>	Philip și Elisabeta – Portretul unei căsătorii
<i>Jean Dominique Brierre</i>	Edith Piaf
<i>Jared Cade</i>	Agatha Christie: Misterul celor 11 zile
<i>Edmonde Charles-Roux</i>	Coco Chanel
<i>Agatha Christie</i>	Autobiografia
<i>Eric Clapton</i>	Autobiografie
<i>Eleanor Coppola</i>	Însemnări de viață
<i>John Curran</i>	Agatha Christie. Jurnalul secret
<i>Stanislaw Dzitwiz</i>	O viață cu Karol
<i>Ciprian Enea</i>	Jurnalul unui călător boem
<i>Corneliu Filip</i>	Ion Ghițulescu, omul de la microfonul radio
<i>Bill Gates</i>	Un optimist nerăbdător
<i>Al Gore</i>	Asalt asupra rațiunii
<i>Mireille Guiliano</i>	Frânzuoaicele nu se îngrașă
<i>Agnès Humbert</i>	Resistance. Războiul nostru
<i>Julio Iglesias</i>	Între paradis și infern
<i>Cheryl Jarvis</i>	Colierul. Treisprezece femei și experimentul care le-a schimbat viața
<i>Angela Lambert</i>	Viața irosită a Evei Braun
<i>Enrik Lauer</i>	Mozart și femeile
<i>Gerd Langguth</i>	Angela Merkel
<i>Pierre Leprohon</i>	Vincent van Gogh
<i>Liviu Maior</i>	Alexandru Vaida Voevod
<i>Javier Marquez</i>	Rat Pack – Frank Sinatra și prietenii lui în anii de glorie ai lui Kennedy și ai Mafiei
<i>Iana Matei</i>	De vânzare: Mariana, 15 ani
<i>Thierry de Montbrial</i>	Jurnal românesc
<i>Ilie Năstase</i>	Mr Năstase (conține colită filatelică)
<i>Jacqueline Pascarl</i>	Cândva am fost o printesă
<i>Ioan Paul al II-lea</i>	Memorie și identitate
<i>Oana Popescu</i>	Ciobit – Interviu cu Maia Morgenstern
<i>Hannes Rastam</i>	Cazul Thomas Quick
<i>Ursul Richter</i>	Surăsul gheșei
<i>David Rockefeller</i>	Memorii
<i>Jose A. Rodriguez jr</i>	Măsuri extreme
<i>Joshua Rubenstein</i>	Lev Trotki – O viață de revoluționar
<i>Anna Maria Sigmund</i>	Dictator, demon, demagog
<i>Emil Tocaci</i>	Ultimul protest
<i>Valérie Trierweiler</i>	Multumesc pentru acest moment
<i>Roxana Valea</i>	Prin praf și vise
<i>Kurt Vonnegut</i>	Un om fără de țară
<i>Regina Maria a României</i>	Povestea vieții mele (3 vol.)

